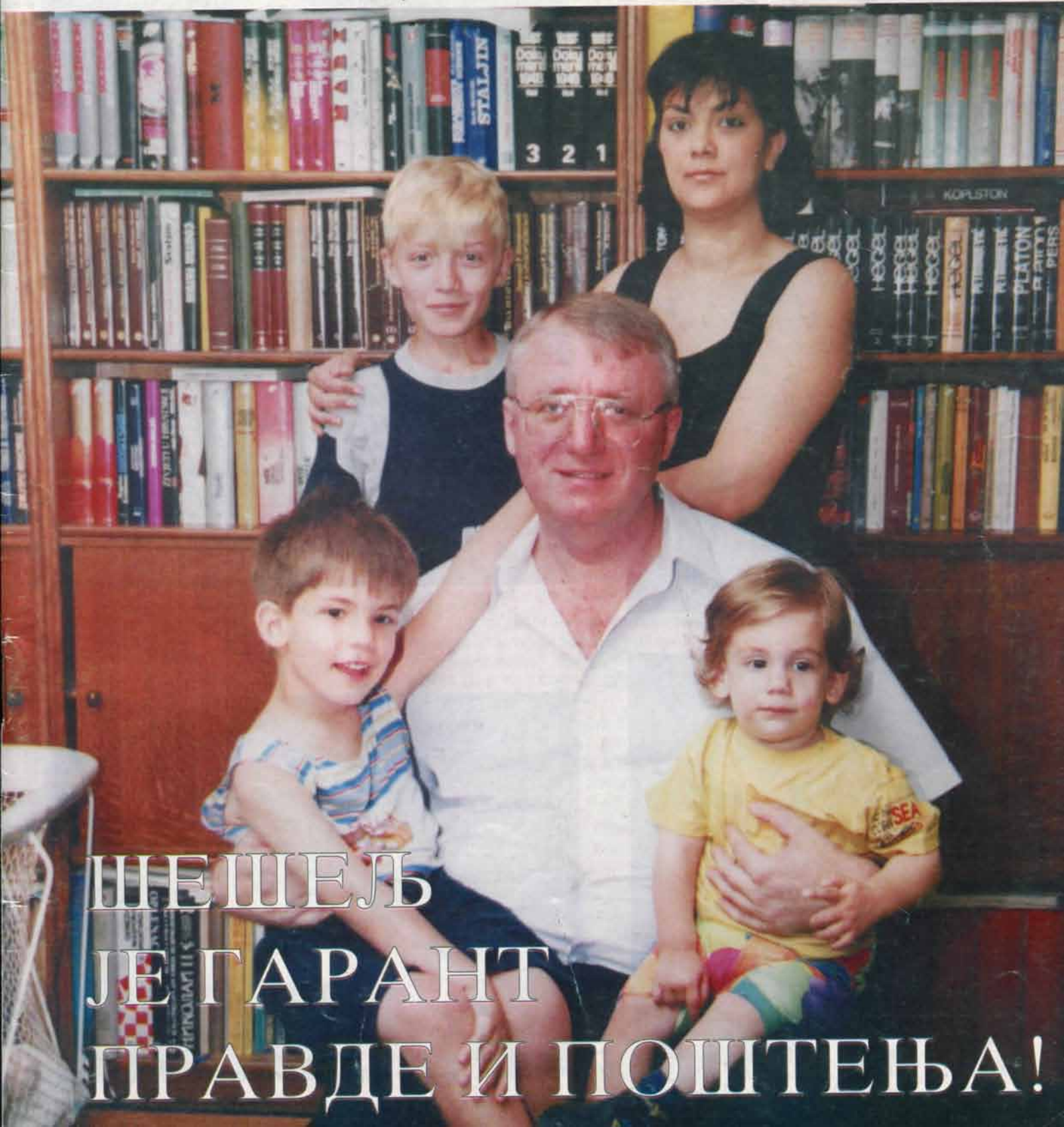

ВЕЛИКА СРБИЈА

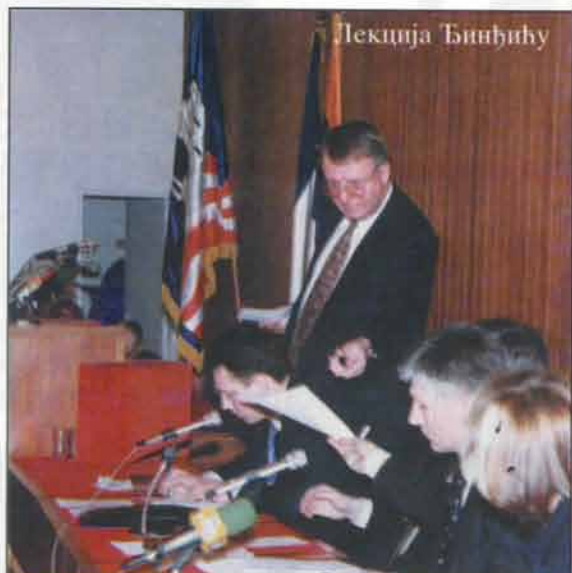
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 1997.
ГОДИНА VIII, БРОЈ 400
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

ШЕШЕЉ
ЈЕ ГАРАНТ
ПРАВДЕ И ПОШТЕЊА!

Лекција Ђинђићу

Хуманост на делу
- акција добровољног давања крви

ЗЕМУНСКА РАЗГЛЕДНИЦА

Уношење бадњака у Општину

Поклон војводи од бораца рата 1990. године

Помоћ рањеницима - аукција књига

Шаховски дуел са Карповом

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешељ

Генерални директор:

Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника:

Душан Весић

Помоћник главног

и одговорног уредника:

Дмитриј Јанковић

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,

Мирослав Васиљевић,

Наташа Јовановић,

Јадранка Шешељ, Дејан Анђус,

Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,

Коста Димитријевић,

Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:

Петар Димовић

Издавачки савет:

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Драган Јовановић,

Ранко Вујић, Драган Ђодоровић,

Ратко Гонди, др Никола Поплашен,

Стево Драгишић, Миодраг Ракић,

Зоран Красић, Милован Радовановић,

Јоргованка Табаковић,

Ратко Марчевић, Владимир Башкот

Секретар редакције:

Љиљана Мијоковић

Шеф дистрибуције:

Зоран Дражиловић

Технички уредник

и компјутерски прелом:

Северин Поповић

Штампа:

НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.

Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Тираж: 100.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Француска 31,

11000 Београд,

Тел.: 3240-551

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане

су у Регистар средстава јавног

информисања Министарства за

информације под бројем 1104.

од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације

Републике Србије 19. августа 1991.

године дало је мишљење број

413-01-551/91-01 да се "Велика Србија"

сматра производом из Тарифног

броја 8, став 1. тачка 1. алинеје 10.

за чији промет се плаћа основни

порез по стопи од 3%.

УВОДНА РЕЧ

Сваки вођа улива дух и снагу онима испред којих се налази!

Каква снага личности вође је данас потребна српском народу и Србији?!

Народно биће је заморено до изнемоглости. Привреда је малаксала. Српске земље су окупиране. Петина Срба је у избеглиштву. Држава је разграђена. Изнутра покрадена и раздешена, споља непризната и сатанизована, Србија се са народом нашла над самим понором пропасти.

Изложена даљим уценама и комадањима без даха и кондиције, тоне пред нашим немим посматрањем.

Како пресећи такав ток ствари?

Српски радикали, Централна отаџбинска управа, нуде решење:

Одлучно су истакли свог одлучног вођу за председника Србије!

Шта то све препоручује др Војислава Шешеља да данас понесе тешко бреме државе и народа на распећу?

Одговор је понудио Радомир Ђурђевић својим сећањем и причом "Дисидентски споменар, борбе и победе др Војислава Шешеља" портретишући Шешеља и узроке и последице новог српског удеса.

Следећи своју основну мисао да бурна историјска збивања рађају и смеле и одлучне вође, према својој потреби и величини, Ђурђевић је у овом тексту понудио биографију Војислава Шешеља који је могао тако прецизно и дубоко да сагледа и опише само његов пријатељ из тешких дана.

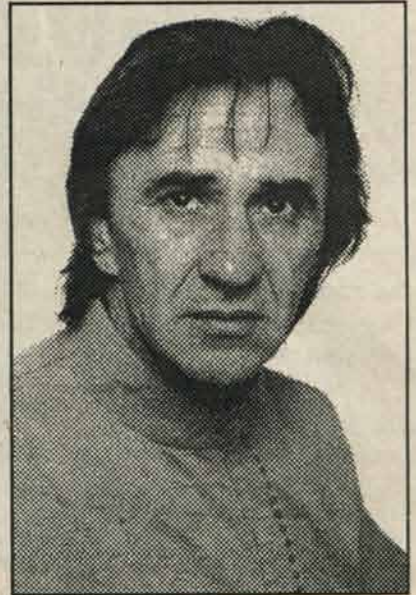
Сапутник и сапатник Шешеља, писац се не зауставља на изолованој биографији. Животни пут побуна и страдања вође српских радикала он сликовито води кроз политичке просторе и времена од "Тамног вилајета" Босне, комунистичког везирата у њој, све до овог часа стварања забуна и мржње.

Тако се заокружује прича о мрачним дубинама старе завере, али и карактеру личности и снази воље Шешеља као излаза из свега тога.

Са одличним познавањем ближих и далеких историјских раскршћа Србије, писац лако упоређује и данашње време и лик Војислава Шешеља са народним вођама тога доба.

Са осећајем да свака драматичност паралелно носи црту духовитог, он нам занимљиво и упечатљиво, снажно и искрено, предочава зашто је вођа радикала права прилика за нови преокрет.

Редакција

Радомир Ђурђевић

КАНДИДАТ ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ

ДИСИДЕНТСКИ СПОМЕНАР БОРБЕ И ПОБЕДА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Шешел је кусао горак хлеб патње свога народа, тамновао за њега, стога је и тако одлучан и бескомпромисан у одбрани његових права, његове слободе и опстанка. То су чињенице а оне су неумољиве.

Радомир Смиланић, књижевник

То је човек који је своју политичку каријеру платио до краја, безброј пута хапшен, прогањан изложен најразличитијим врстама напада. Вероватно је то последица његовог херцеговачког порекла, генетске и изузетне физичке и менталне снаге која плени и намеће се као природна појава у политици.

Момо Капор, књижевник

У време изрежираног хаоса на београдским улицама господин Шешел је у Земуну уводио ред.

Миља Вујановић, драмски уметник

У сваком случају он је аутентична личност наше политичке сцене

Боривоје Боровић, адвокат

Не могу да заобиђем Војислава Шешелја као политичку личност, занимљиву као човека нијанси, човека који је направио институцију од свог имена, кога можемо да волимо или не волимо, подржавамо или не подржавамо, али га не можемо игнорисати, никако

Биљана Вилимон, сликар

На Ђурђевдан ујутру, српска престоница и сва Србија, осванули су у лику Војислава Шешелја!

Изненада, као летњи пљусак, беспоговорно, као обзнана, представио је народу своју кандидатуру за председника Србије.

Да ли је то баш у том дану урадила рука смелог случаја? Или је промишљена намера Шешелја одабрала баш то јутро да позове српски народ да се тргне и одлучи?!

У великим потресима и несрећама просто нестаје та строга црта између мита и опоре стварности. Вечан је Достоевски: "У великој несрећи потребни су и Бог и људи!"

Несрећа овог народа и државе нису само поновљене. Оне, једноставно, нису ни престајале. Те некакве паузе, биле су само залети за нове ударе и потресе.

У прошлости, Србима су та ђурђевданска сванаућа била знак за одважан корак према слободи.

Овај светац се слави црквено, а памти световно. Није уписан у историјске датуме. Утиснут је у само историјско биће народа.

То је дан одлучности. Дан куражи. Нема већег и значајнијег датума за нашу слободу.

На ђурђевданским уранцима растајала се мужевна храброст од нејачи. Делила одлучност према слободи или ропству. Заметале се српске буне и устанци. Из надахнућа и живе силе израстала је снага за ослободилачке ратове и победе.

Овог Ђурђевдана Шешел је приредио свој "уранак". Својим ликом испртао је тај садашњи српски пут, на чијој се низбрици нашао читав народ.

Од југа до севера Србије, свим путевима, који се сливају у Београд, на свим његовим капијама, по оградама

предграђа и све до самог центра града, све је поплављено Шешелјевим портретима, који поново позивају да се народ одлучи према својој будућности.

Његови ликови на непрегледном низу читавих блокова зграда. Ликови по стубовима и улазима. По стаблима дрвећа и бандерама.

На Ђурђевдан, Шешел је позивао Србију. Суочио се са њом у моменту када је очигледно да све тоне у бездан дубоке несреће.

Његов позив је изведен на његов начин: муњевито и одлучно, озбиљно и храбро. И када се са нечим шали, Шешел то ради на озбиљан начин. И опет, најозбиљнијим догађајима, обавезно, додаје црте веселости. То је тај његов сплет прагматичног човека и бића великог духа.

Једна непоновљива животна снага и политичка енергија, једна чудесно

снажна политичка воља је у пуном на-лету.

Своје радикале и присталице Шешељ је изненадио, свакако пријатно. Политичке противнике изненадио је још више. Они се нису ни померили. Још размишљају о концепцијама и идејама. Трагају и боре се да обезбеде програме телевизија као најатрактивнијих медија, а Шешељ је већ на лицу места.

Мирно, озбиљно, и у потпуној тишини, радикали су у току само једне ноћи, предочили целој Србији, смели лик свог вође и са њим наравно програм.

Посао су завршили пре сванућа и отишли својим путевима.

Сјајни су момци ти радикали.

Са Шешељем, и без њега, сретао сам их у овом рату. Били су на широком фронту ратишта, од Вуковара, где се гинуло за сваку зграду, и за сваки улаз, па до Каринског залива, испред Задра. Сретао сам их у Банији, Кордуну, Лици. Од Велебита до Дрине, од Пакраца до ратишта према Сињу.

Шешељеви ратници били су увек где је најтеже. Борили су се хутке, храбро и дисциплиновано. Тако је то у војсци од првих племена до данас: Шешељева дисциплина прелазила је на команданте, са њих на јединице и сваког борца. Али, та дисциплина је била само у знаку озбиљности. Начело и услов да се ратнички посао обави, и што је још важније - дисциплинована војска има најмање жртава. Мање се страда и више постиже.

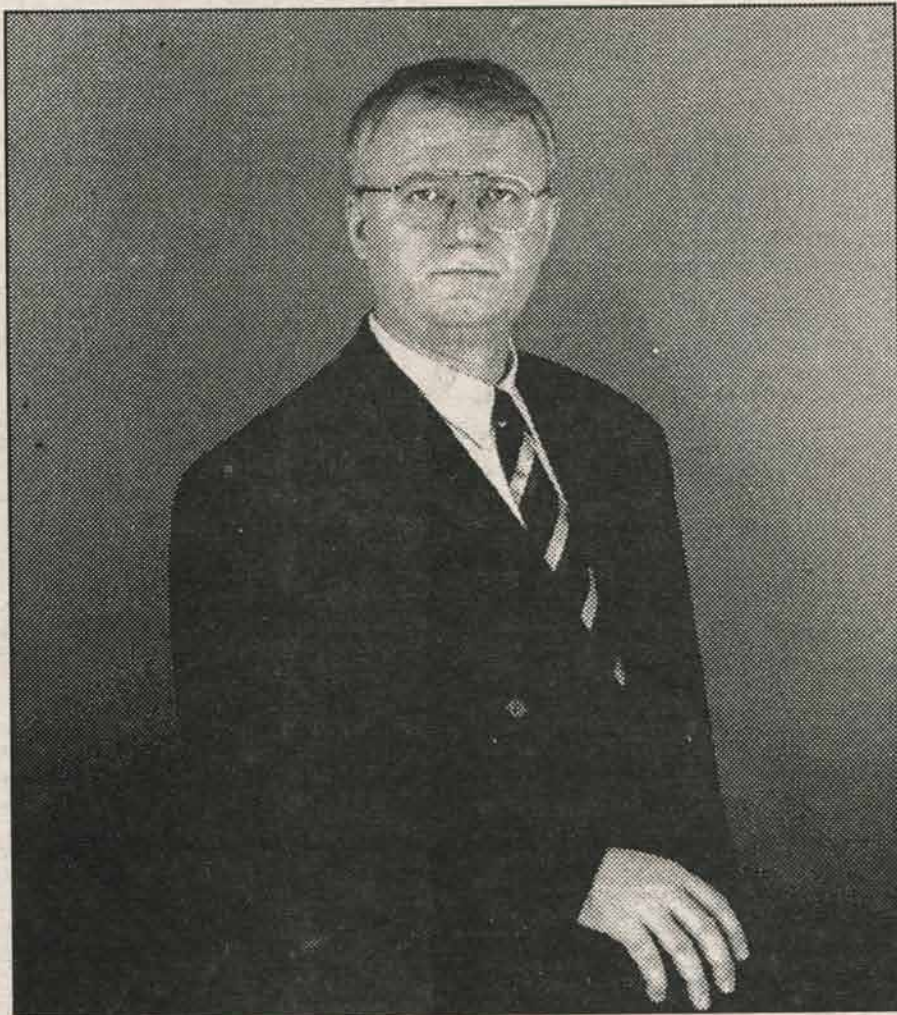
Одбрана народа и државе је светиња

Њихова права дисциплина била је у њиховој савести. Бранили су народ и државу. Национална солидарност, патриотске идеје и историјска одговорност, били су једини њихови мотиви.

Без те унутрашње снаге, без те самосвести и снаге духа, нема ратника. Долазили су искључиво добровољно. У јединицама и на фронту остајали су онолико, колико издржи и њихова душа и њихово тело. Предахнули би и враћали се поново. Архитекте људске душе, писци, уметници, психолози и војни стручњаци кажу да рат, кад се једном закорачи у њега, вуче вас поново. Ја не знам да ли је та смела тврдња тако једноставна. Шта онда мотивише онај први добровољни одлазак у рат? Како се опстаје у тим првим данима судара са сивилом униформи, са страхом, са свим што је сурово, а сурово и брутално је све око вас. Не, сумњам да рат вуче истинску српску душу и истинског српског војника.

У бурној историји Срба, историји непрекидних борби и ратова, све је намењано, али је то обликовало искуство и свест да је одбрана народа и државе права светиња.

Нема српског нараштаја, због честих ратова, који није сретао инвалиде рата и имао гробове из њих. У таквим ус-

Др Војислав Шешељ за председника Србије

ловима доживљај одласка у рат се није наметао као романтика борилаштва и усхићење победника.

Војводу Војислава Шешеља, и његов однос према рату, они су следили, само зато што су осетили да им говори истину о угрожености српског народа, а да је та угроженост - читавог националног бића. То је оно схватање рата, као опште несреће и друштвене непогоде, као поплаве или провале облака, када се одважно, рационално и конкретно, мора нешто и предузети.

Војислав Шешељ је, сећамо се, упозоравао да је рат неизбежан. Интелектуално, и као политички вођа, уочио је светска кретања. Разумео њихове интересе. Познавао историју, дипломатију и разумео намере господара Рата и Мира по читавом свету. Стане у земљи, у политици, у војсци и народу, било му је савршено јасно. Југославија је и стварана начином и манирима, како би послужила за једнократну употребу у одређеном времену, а онда се разбила у парампарчал. Рушења је као кула од карата.

Ко се данас не сећа тих Шешељевих јавних говора. Ратом су били затечени само они, који су у лагодној и лажној комозији обичног живота искључили и своје мозгове, и своје уши, и своје очи, да сагледају право стање ствари.

Тачне политичке процене

Српски народ се, додуше, тим Шешељевим упозорењима будио. Са једне стране, он је био убедљив, са друге, из часа у час, из дана у дан, обистинјавало се оно о чему је он упозоравао претходних дана. Оно што је синоћ у његовим наступима изгледало радикално, већ ујутру је постајало опора стварност. Од те стварности је бежао повлашћени слој. Ушгушкан у ситне и крупне привилегије, надао се да ће их задржати, онако како их је и стекао, багателсањем српских националних интереса.

Шта су се њих тицале Крајине? Зар је њих било брига за Босну и Херцеговину. То је далеко од њихових леђних вила. Што су били на вишем степену номенклатуре, то су се осећали безбеднијим. Посебно су веровали да ће њихови парњаци у Хрватској, Босни и Херцеговини, Словенији и Македонији, такође стишавати ствари из личних интереса.

Каква заблуда, каква наивност? Ти кадрови су пола века, истина, уживали као и они, али су у сваком тренутку спроводили завере у које су се само савршено уклапали њихови национални интереси. У њиховој свести, у њиховим срединама, идеја је постала

јасна, очигледна, јавна и беспоговорна. Кретали су са великим центрима моћи у самој потпори њиховог замаха. Починали су из чисте ситуације. Отворена и потпуна подршка њихових народа излила се као поплава. Та свест је, уосталом, пола века обликована и припремана.

Трулеж Титове Југославије, са свим етаблиментима и хијерархијама остављен је нама. Вођа радикала, доктор Војислав Шешељ је о свему томе писао у својим књигама. Продавали смо их крадом, по кафанама, и само онима којима је већ пуцала жуч, због свега што се догађа. А њима су те књиге најмање и биле потребне. Они су заверу осетили. Ток догађаја и онога што следи су већ сагледали. Једина корист од тога била је, што су бар знали у ком јату ће ускоро да се окупе.

Остатак српског народа није могао да дође до књига Војислава Шешеља. Та "самиздат" издања, биће хапшена у револуционарним манирима комунистичке државе после Другог светског рата. Проналажене су и проваљиване штампарије, које су их штампале на јефтнијој хартији и умрљаним словима, борећи се са страхом и оскудицом. Правверни Београд и титоистичка номенклатура у њему је, поред књига, хапсила и Шешеља. Два удараца једним потезом: својим комунистичким друговима из других република доказивали су правоверност у заклетви, "Слаба Србија, јака Југославија".

Јадним и разлућеним Србима, после пола века помрачине, ствараном идеолошком пропагандом, показивали су како нема проблема, и како је читав несрећа само надувана букачима и српским националистима. Ето, они су дигли главу, ми ћемо се са њима обрачунати, и све ће проћи као ружан сан. Чувају братство-јединство "као зеницу ока". Српске очи су биле замазане благом једног идеолошког талог. Биле су то празне дупље у збуњеној и разбијеној памети. Дубока несрећа са свим оним што се протеклих година на Косову и Метохији догађало, будила је српско колективно биће само по инстинктима. Писање је било редиговано, а истина сведена.

Кад је постало немогуће да се крије прогон Срба из српске државе, из саме његове матице из основног духовног и историјског корена, онда се то у јавности дозирало, само као збир инцидентних ситуација. Кад ми њих просветимо још више, а то значи кад будемо давали још више овлашћења и посебно пара, па они ће се цивилизовати, и ти инциденти ће свакако престати.

У Шешељевим књигама је писало другачије, али ко то може да прочита. Како оне могу да стигну до оно мало Срба што је остало на Косову и Метохији? Где ће да их пронађу они што већ са завежљајима беже према централној Србији? Како ће за те садржаје да чују Срби по селима и варошицама по

Србији, далеко од Београда. Књиге су њима, једноставно, недоступне.

Доступно је једино оно што виде увече у телевизијским дневницима и емисијама: суђења др Војиславу Шешељу, "који руши цео систем и разара државу".

Нигде није речено и објашњено, да је он озбиљно и као виспирени научник, и као политичар, писао управо о узроцима таквог стања државне несреће. Политички, социолошки и правно, појашњавао је ту творевину Југославије и трагичну позицију у њој. Као на длану, и као у дечијем буквару, предочена је ситуација о завери да се Србији откину две покрајине. Апсурд, у коме, такозвана, ужа Србија, не може да одлучује о покрајинама. Оне су самосталне и представљају државотворне чиниоце, који имају и секретаријате за односе са страним земљама.

То нису биле покрајине, то нису биле ни засебне државе, то су били засебни континенти.

У том празном сендвичу била је жалосна Србија. У комунистичкој реторици њој се, случајно или намерно, није више знало ни право име. Једни су је звали "ужа Србија". Други, "Србија без покрајина".

У суштини политичке стварности, она је била једина покрајина у Југославији, јер је у својим телима имала представнике две наводне покрајине, који су учествовали у доношењу сваке одлуке.

Бројчано гледано, они су били у мањини, али по замаху титоистичке завере и праксе, њихови ставови, и њихове речи, и њихови захтеви били су судбоносни за те одлуке. А захтеви су били неисцрпно давање да се "неразвијено" Косово и Метохија, даље развија. У политичком фолклору, постојала је додуше, некаква одлука да и друге републике уплаћују у специјални Фонд за развој Косова и Метохије. Остале републике то никада нису учиниле, али су ревносно водиле рачуна и испљивале политичке плотуне, ако то не учини "ужа Србија".

Њене политичке вође, сећамо се, које би изокрла указале на такво стање ствари, смењиване су са атрибутима "великосрпских националиста". Следећи кадрови на њиховим местима никада се не би усудили више да им тако нешто падне на памет, а камоли да поставе таква политичка, правна и уставна питања.

Трн у здравој ноzi - експанзија Шиптара

У својим књигама Шешељ је поред уставних анализа писао и о конкретним догађајима из политичке праксе. Износио је доказе да покрајина Косово тај новац користи само за развој шиптарског сепаратизма. Наводио је примере да је више од седам стотина српских села и насеља протерано у бруталном етничком чишћењу.

Никада појединачна шиптарска насиља не би протерала толики број Срба, да се није укључила покрајина, покрајина држава, и да то нису аминовали остали из Југославије, ти бедници на власти у жалосном простору Србије. Спроведене су тада државне мере у етничком чишћењу Срба. Више од тридесет пољопривредних добара на Косову и Метохији, настало је искључиво на атарима села где живе Срби.

И они су бежали према градовима у сусрет минималној егзистенцији. Али, у тим градовима их је чекао закон "националног кључа" у запошљавању. Тек кад се запосли хиљаду Шиптара, посао може да добије један Србин. Не дао му Бог и да га добије, јер је тамо понижаван и малтретиран. Морао је да говори шиптарски, а то је био готово обавезни услов за свако запошљавање.

Највиша правна инстанца у сваком суђењу, била је Врховни суд Косова и Метохије. Био је то суд Јосипа Броза. Суд Енвера Хоџе и Велике Албаније. Десет хиљада судских предмета, сви на штету Срба, једноставно је изгубљено.

Коме пише тај Шешељ? Шта он уопште хоће? Такви нама дирају у "зеницу ока". Забадају трн у здраву ногу. А он је писао да је под окупацијом за време Другог светског рата, шездесет хиљада Албанаца из Албаније у репу италијанских окупационих снага, прешло на Косово и Метохију. Заузело куће и имања Срба.

Србе су најброталније побили. Они што су протерани, доживели су чист добитак. Сачували су живу главу, и за ту "срећну" околност могу само да захвале италијанским окупационим снагама, које су им, колико-толико, онако италијански, омогућиле да побегну преко Чакора за Црну гору.

А тамо их је, чекала гвоздена пеница револуције Моше Пијаде, Ђиласа и осталих зликоваца.

"Где ћете ви овамо", говорили су и растеривали их. У њиховом титоистичком лудилу, српска избегличка сиротиња није значила ништа. Осећали су је као беду на врату. У њиховој свести то су били реакционари старе Југославије. Елемент, који треба уништити.

Они су национално питање Косова давно решили комунистички, интернационално. Решили су га шиптарски!

Шта хоће тај Шешељ, и о чему он пише? Осамнаест српских села и вароши, под најездом Шиптара, збрисано је са лица земље, заувек. У Шешељевим књигама на јефтиној хартији и умрљаних слова су подаци, који би узнемирили и последњу српску будалу.

Мусолини је за време окупације из Албаније на просторе Косова и Метохије населио шездесет хиљада Албанаца. После рата Јосип Броз је населио још триста хиљада. По мапи, у Хитлеровој књизи "Мајн камф" види се да Србија својом територијом обухвата и Приш-

тину. Дотле је била и немачка окупациона зона. У мапи и стварности Јосипа Броза, Србија је двадесет километара краћа од Хитлерове. Она је до Лепосавића.

Шешел који о свему томе пише, у медијима се представља као букач и луд човек.

"Имамо ми снаге да се са таквим обрачунамо", гласили су закључци свих важних политичких тела. И обрачунавали су се: Шешел је хапшен, кажњаван и суђен.

Страшна је та судбина, када се појединац упусти у битку са организованом државом. Мимо свих правних термина - то је геноцид.

Нове сеобе Срба

Али, и Шешел је ишао даље. Упозоравао је да је Југославија после рата била у обавези да изврши реинституцију. Повраћај у пређашње стање. Протеривање и кажњавање оних шездесет хиљада зликоваца. Уместо тога, Уредбом, са снагом закона, коју су осмислили Моша Пијаде и Јосип Броз званни Тито, Србима је било забрањено да се врате на Косово и Метохију. Чергарили су по читавој земљи. Неке породице су отишле у Војводину, тражећи место међу колонистима, такође смишљено протераним Србима у етничком чишћењу њихових вековних простора. Али, Србима са Косова ни тамо није било места. Једноставно их није било на списковима.

Злочиначка власт је, тобоже, хтела да ту забрану повратка спроведе кроз некакав правни поступак. За сваку породицу, написано је решење о забрани да дође на своје имање и у своју кућу. Тамо су мирно седали шингарски окупатори. Како су Срби лутали по пространству Брозове Југославије, сналазећи се у горкој судбини прогона, величина тих решења им никада није уручена. Војислав Шешел се дрзнуо да о свему томе пише, "да руши зеницу нашег ока".

Пре десет година, у приштинском архиву заједно са новинаром Милошем Марковићем, пронашао сам та решења. Он их је снимео камером, али никада нису емитована.

Ово подсећање, у најкраћим цртама, само је сведени одговор да је Шешел имао идеје о решавању Косова много раније. Да је тој крвавој рани бивше Југославије приступљено, управо онако, како је он предочавао, нека превентива била би остварена. Можда би рата, ипак било, али бисмо у њему били спремнији, политички и људски. Свету бисмо доказали нешто друго. Моћне силе би свакако остале на то глуве, али се не би усудиле да тако јавно лажу о српској кривници за овај крвави рат. Наша истина би преухитрила њихове лажи. Свету би било мање прашице у очима. Моћне машинерије лажи "CNN"-а биле би предухитрене. И оне се не би усудиле да толико испадну лажљиве и смешне. Сатанизација Срба не би добила те размере.

Нико не сме да вас бије!

Динамика једног живота овог народа је убиствена. Несрећа пристиже једна другу. У условима тоталне забуне и тоталних лажи - истини је најтеже.

Вођа радикала нема времена да се обазире на ту прошлост. Нове несреће народа и државе, одводе га у нове борбе. Ту нема предаха. Ту и тамо тек може да подсети: "Ја сам о томе писао..."

А где он то може да каже? Где то можемо прочитати, молим?!

Билиони речи од сванућа до следећег дана електронским медијима бомбардују "своје" истине. Јавна гласила из најмоћнијих центара моћи нас засипају својом пропагандом. Домаћи "независни" медији, под финансијском потпором и контролом, се добро труде да то спроведу до краја. Прилагођавају се да таблоидима, крупним насловима и малим текстовима, разним формама и садржајима, та пропаганда стигне до последњег буцака Србије. Она збуњује и последњу трезвену главу.

У предвечерје овог рата, многе ствари су изашле на чистину. Војислав Шешел није осетио шта ће се догодити, него је то разумео. Био је то једини логичан наставак приче. Остваривао се циљ који је водио преко оне "Призренске лиге" на Косову и Метохији. Ту је држава само раздрмана, раздешена и разграђена. Војислав Шешел нема времена да више пише књиге. Путује по Србији и држи говоре. Пала у затвор, и опет, када се нађе на слободи, он наставља по старом.

Када су коначно све његове идеје и приче о Косову постале стварност, када се све оголило, на ледини политичке сцене, у Приштини се појавио политичар из номенклатуре. Ојађеном народу упутио је једну реченицу.

"Нико не сме да вас бије", рекао је. Та реченица попела га је на пиједестал обожавња. На трон апсолутног вође за, којим се полази у смрт, без говора.

Истовремено, ни Шешел, ни било који други из те групе "завреника", крвавих бораца, покретача косовске, народне и државне истине, није питао, "а где си ти до сада".

Кобила је била оседлана и лако је било узјахати. Зато је и пукао колан свечаној кобили. Али ми, наивно, нисмо питали за то. Ништа нисмо питали. И Шешел, и друге искрене патриоте били су испуњени samozадовољством да је патриотизам завладао Србијом. Да се о народним рачунима води брига. Национални циљеви су постављени, јавно и отворено. Србија више неће робовати. Ужаси Другог светског рата, у којима је српски народ поднео стравичне жртве, настављени су ужасима револуције, чија је персонификација био њен вођа и безумна банда извршилаца.

Србију је, ипак, чекао крвави расплет из тих завера. Нека свако суди по свој савести и души, зашто Шешел ни-

је тражио свој део победничког тријумфа за истину Косова и Метохије. Да ли му је то комплимент, једног истинског патриоте без личних рачуна, или политичка кратковидост да они, који су разбили српску државу, свакако нису позвани, да те парчиће саставе у целину. Можда је нова несрећа која се надвила, Шешелу окренула другим питањима, догађајима који долазе.

Највећи јавни тужилац против Брозових улицица и српских издајника, др Војислав Шешел, изашао је са захтевом без остатка: национално помирење.

У свакој несрећи човек чисте душе се нада победи добра и правде! То је јеванђеоска нада.

Национално помирење - да! Само је питање са ким. Титови комунисти су се одрекли етнитета. Уместо православаља - постали су атеисти. Тачније - титоисти. Сатанска религија, која једну личност са толико морбидних злочина у биографији, проглашава за бесмртног свеца.

А зар и Алија Изетбеговић, или његови преци нису били Срби? И они су се одрекли вере и етнитета. Која је онда разлика између свих њих?

Они тај народ не осећају. Они су се тог народа одрекли. Они су према том народу извршили најморбидније злочине. Поништили су му азбуку, забили традицију и веру. Поништили су му све - од музике до историје. Како смо то учили њихово покајање, да бисмо могли да им поделимо поверење.

Не, они ће следити пустош и сатански пут. И то искуство до овог трена није се променило.

На трулом платну се не везе

Виђао сам се тада са Шешелем. Раније сам помогао да се продају његове књиге. Био аквизитер узорака исписане српске несреће. Разговарали смо, говорили по трибинама. Надали се и нервирали. Слагали и свађали. А у свему томе најчешћа реч је била - Србија.

Тешко је поверовати да један интелект Шешелевог нивоа, његово знање и после свега што је написао и рекао, није разумео и та објективна питања стрепње - могу ли комунисти да нас изваде из бунара у који су нас гурнули?!

Као искрени патриота више је пажње поклањао надању. Рачунао је да по природи ствари нема повратка на старо. Мислио је да ће се много тога решити у нормалном току и да је у интересу народа да се избегну разморице. Деобе, то је реч, која је заиста у то време могла да донесе неслушену несрећу. После битке, сви генерали су паметни, али је дошкан.

На трулом платну се не везе, каже народ. У нашој стварности било је мало тога здраво.

Југославија је била пред распадом, Србија неспремна. Неспремна материјално, мисаоно, политички и војно.

Последња четири председника југословенске владе, за редом, били су Хрвати. На реду је био Анте Марковић, најлукавији и најопаснији из два разлога: народу је понудио да га поспе новцем из државних резерви и лагодно успава, и да му, кад се пробуди остави тоталну пустош, а друго, сами услови су већ мирисали на рат и барут. Није било времена да тако успавани изађемо из дремежа, тргнемо се и нешто променимо.

Држава је постала циркуска шатра: Стипе Месић је, по Титивом реду ствари, постао председник државе.

"Ја ћу бити последњи председник Југославије, јер ћу да је растури", изјавио је не трепнувши оком. У политичкој историји земљине кугле, од настанка држава до данас, на верујем, и док државе буду трајале, такав говор једног председника није постојао, нити ће постојати.

Он једноставно, ништа више није крио. Објавио је рат народу, који га је "изабрао" за председника.

Једини политички вођа, који је јавно устао да осујети номинацију усташког председника Југославије и Србија, био је Војислав Шешељ. Позвао ме тада да говорим на митингу:

"Ево, браћо, ко стољује Србијом! На српски престо од Немање до данас, оволики срам се није пролио. У Немањин престо сео је један усташа..."

А шта је друго могло да се каже? Која реч је била довољно јака да ослика српску трагедију?

Сваки историјски процес оцењује се у расплету својег финалитета. Титоистички расплет је био пред нама. Крвав и ужасан.

Војислав Шешељ, и још неколико његових пријатеља, упозоравало је кроз слаба и покварена озвучења, са степеништа Скупштине Југославије. Више десетина хиљада душа, са заставама и транспарентима, дошло је да се солидарише. Гласови из рђавих микрофона боботали су. Губили се, као промукли ехо низ београдске улице, преко глава народа који је испунио простор испред Скупштине и парк испред Двора.

"Усташе ће чеоно кренути против нас. Поново ће под камом бити српска нејач. Оживеће херцеговачке јаме. Бог нас је проклео што смо педест година ћутали о тим жртвама на дну бездана Голубњача. Усташки зликовац их је забетонирао. Жртве нису никад пребројане. Никада нису поменуте по имену. Нису опојане и сахрањене. Зар је могуће да Срби, зар је могуће да, било који народ, пола века о томе задржи јавну сузу. Пола века да их не помене. То може само да учини или народ, који је божије изасланство, или ништавила, која нису достојна да постоје... Јевреји су направили свој Јадвашем. И они, који су мање побожни и хиљаду пута грешнији од Срба, поклонили су се својим жртвама рата. Култ мртвих не постоји код њих тако снажно, као што постоји у свести Срба, али они своје жртве с правом, чине херојима.

Ми смо осуђујући ћутањем своје мртве, осудили себе саме. Постали смо живо мртвило. Скрили смо своја гробља од Херцеговине до Аде Циганлије, од Небојше куле на Калимегдану до Проклетија. Ако је то залог оне "зенице ока", онда смо сви ми слепши"...

Границе без граница

Зашто данашњи аналитичари политичких прилика, кад нападају Шешеља, не пренесу делове из његових књига? Зашто не цитирају пасусе из његових говора?

Српски народ је после свега политички пунолетан. Знаће да се определи да ли је реч о "ратном хушкачу", или о човеку, који је толико пута раније, предочавао узроке, који ће неизбежно завршити крвопролићем.

Сувишан је посебан напор маште да у себи одговоримо на питање шта би онда било, да је државни врх Србије, или Југославије, говорио у овој земљи и пред читавим светом сву ту истину? Која би то сила, ма какви били њени интереси, могла да стане иза једног комадања државе. Иза једне сесије, која нема никаквих правних, политичких, а још мање територијалних подлога да се изврши, онако, како је урађено.

Зашто тадашњи носиоци народних послова нису отворено, пред светом, као што је то Шешељ учинио у земљи, рекли да постоје границе република немају правни на историјски основ? Зашто нико није рекао да су то шавови ушивени комунистичким насиљем зликовца Броза, и његових бедних послушника Ђиласа и других?

Државни врх је крио туђу срамоту, као да је она српска. Створени су само услови за још веће мутљавине. Из Београда су одвођени Соросови новинари да у читавим телевизијским емисијама у Сарајеву, ма о чему се причало, увек протну једну реченицу - "Србија је бољшевичка. Срби су рођене комуња-ре!"

Видовдан 1989. године, проглашење др Шешеља за четничког војводу

Та реченица ће се доцније операционализовати у хорској оптужби невиног и жртваног народа.

Коме је могао, у тој галами, да се обрати Шешел са доказима, да српско биће није болшевичко. Срби су последњи у Југославији, много доцније, после свих, добили Централни комитет Комунистичке партије. Приводећи нас комунистичком животу, Броз нас је највише пострељао. И српску левицу и српску десницу - од Голог отока до Аде Циганлије.

Искасапио је стабло националног бића. Од српског националног корпуса октроисао је све нове и нове нације.

Дубоко верујем, да би све било другачије, да је тада Шешел био на врху те државе. Знам, да би без длаке на језику, сваком државнику света сасуо истину, без улизивања, без оптерећења, интернационалистичким заблудама.

И кад је рат букнуо, када је славонска равница осванула са Србима на стражи, а тамо до Велебита освануле барикаде, Шешел није остао у канцеларији да се буса у груди и да доказује прошлост и своје истине у њој. Отишао је на лице места. Пркосно је прошетом кроз Осиек. И у Книну сам га срео. У ужасном халакању једног Сарајева, када су већ побијени и српски сватови на Баш-чаршији, он је мирно прошетом баш тула.

Политички релизам Војислава Шешела

Када се данас сећам, Шешел никада није истинито представљен јавности. Коришћене су разне смислице: час је показиван као дрзник, час као човек који тражи, ето, нешто немогуће.

Мало политичара познајем у свом животу. Знам само оне, са којима сам се некада дружио, док су као уметници и новинари помагали да истерамо неку правду. У том кругу политичара, управо он поседује највећу политичку реалност. Она је често толико прагматична да је сурова. Толико јасна и у првом плану, да ми је сметала без већих примеса српске духовности и знамења.

Ти његови одласци у саму јаму Јазавца у Сарајево. Шетање по Осиеку у условима кад усташке сагнице са усташким амблемима већ марширају градом, то није био само пркос једне судуде храбрости. То није био чин пуког изазивања. Много шире идеје и дубљи мотиви су прорачунатог Шешела одвели преко границе тих опасности.

На првом месту, скретао је пажњу усташама да мало размисле, пре него што почну да дивљају, и да зликовац Броз није убио све српско у Србима. Српском народу, коме је поново претило то клане, сугерисао је да нису без заштите. Охрабрио их да се не понови прича из Другог светског рата, када је једва десетак усташа, наоружано само крљотцима од пушака, долазило и одводило до јама и стратишта читаво ср-

пско село. Под изговорима "да ће их само превјерити, пописати и пустити", неколико усташких бојовника је везивало и без отпора одводило по неколико стотина српских младића. Чак су сами, један другог, везивали. Показивали своју мирну природу и покорност.

Сада је Шешел и самој матици свих Срба, свима онима, који ће поштовати и следити његов пример, пружао доказ да усташе нису баш тако моћне. Суочавао савест матице свих Срба са реалним претњама удеса.

Од Шешела је све то било довољно, али мало, да једну земљу тргне из немоћи и расула. Паралелене политичке институције, са нашим ратним противницима још су се прожимале са највишим телима савезне државе и Србије. Шешел је стекао своје присталице, онај најсвеснији део Срба. Да ли је то и за шта било довољно?

Овде је све било у знаку Брозових знамења. Све што је било савезно, проглашено је по целом свету, за српско. У стварности, све савезно, било је анти-српско. Ваљда је данас свима јасно, да је њихов задатак био само у томе, да се Срби што дуже зауставе на дугом канапу. Избио је рат и створен је термин у читавом свету "српска југо-војска".

Каква подвала! Није непознато да је сваки Србин у Брозовој војсци, који је показао неку способност војсковође, одмах одлазио у пензију, иако је био у годинама, када се људи по градовима тек жене. Код сваког, где је макар наслеђено ненационално осећање, него патриотска дужност и професионална одговорност, професионално је летео у пензију. Најдаље је Србин у тој Титовој војсци могао да догура до неког чина пуковника "прашинара". Могао је ту да напредује један Љубичић до прве сабље у армији, али само као изузетак. Претходно је пружио доказе да говори "ним прије", заборавајући и матерњи језик у љубљењу свог усташког вође.

Као и сви остали, који су у додиру са политиком макар из новина, знали су ко је ко, у тој војсци. Начелник Генералштаба није Србин. Командант авијације није Србин. Адмирал флоте исто тако.

Српски народ ће се суочити са правим последицама те кадровске листе, са тим утовљеним и прегојеним генералима, тек, када то буде учињено кроз крваву цену српских жртава.

Титови генерали, предају читаве касарне, без испалеог метка. Изручују ненаоружане српске регруте групици Словенаца или доцније, наоружаним усташама. Савезни цариници са Караванки беже у Астрију, како би спасили главу.

А о војсци која је на фронту, њене титионистичке старешине, пружају још трагичнију слику. Давно је сабља скинута са њиховог бедра. Војничкој чисти и отаџбини, никада се нису ни заклињали. Заклетву су полагали усташ-

ком поглавнику. Сматрали су га командантом, и годинама после његовог биолошког краја. И мртвом усташу су славили рођендане. И стварном и измишљеном гробу мртвог усташе, давали су вечну стражу. Само је држава била без страже! Уставна обавеза да чувају и границе и народ, била је само фарса. Мртво слово на папиру. Смејурја једног документа по којем је та држава и растурена.

Зар Шешел о томе није толико писао. Бог му је дао огромна плућа и снажан глас, али је то било мало за упозорење. Заглушила га је громогласна вика.

Слава Милану Тепићу!

У свету је та галама била против "српске-југо војске", која, ето, ратује за Србе, против јадних голоруких усташа и потурица. А старешине те војске су издавале наређења - корак напред, два корака назад! Центри светске моћи су наоружавали усташе и доцније потурице, али их нико није наоружао тако брзо и потпуно бесплатно, као Брозове, војсковође.

Знам ратиште Вуковара. Памтим те кржаве дане, и са Шешелем и са његовим борцима. Чим српски добровољци нешто ослободу, обавезно стиже команда - "врати се на почетне положаје". Корак напред - три назад, десет назад, а људи гину. Гину најбољи добровољци. Страдају цивили, и српска нејач под усташким ножем. А свет бруји: српска југо-војска убија и осваја...

Каква лаж, какав апсурд?! Ово је земља апсурда и та реч више не може да одговара свему што се догађа.

Грех би било, нека је и један пример у питању, непоменути бесмртног Милана Тепића. Поновио је славу Стевана Синђелића. Али, и он, и још неколико других примера су само прича за себе. "семе, семена Божјег"! Оно увек остане, ма колико пропаст обухватила све око нас.

Радо иде Србин у војнике

Шта је, и колико тога, остало српском народу? Сила закон мења. Војиславу Шешелу услови су наметнули политичко понашање. Његове жаоке упућиване властима су престале. Правила ратне игре су у старом искуству Срба. Рат, одбрана земље и народа, налажу да све друго остане по страни. Тако је увек било у Србији, када су у питању озбиљни људи и озбиљне политичке странке. Био је коректан али и прагматичан: објавио је мобилизацију. Он није мобилисао, није позвао у мобилизацију чланове своје странке, него српске патриоте. Добровољци су пристизали са свих страна. Упоран и енергичан, са смислом за организацију, готово преко ноћи, по свим општинским одборима у читавој земљи организовао је мобилизациона места. Све дисциплиновано, муњевито и одговорно. И људи су се окупљали. Упућивани су у центре за обуку. Многи добровољци

су служили војску, имали су прилике да се обуче у руковању оружјем и стекну нека основна знања у организованости јединица. Али, све је то било нешто друго. У обукама редовних војних рокова, сећамо се, расклапали смо "М48", старе пушке, којима је више место у музеју него на вежбалишту, а понајмање у рату. Обука хорцима и бојевом муницијом није иста ствар. Много тога је заборављено. Ти центри за обуку временски су трајали кратко, али у убиственом темпу. Старешински кадар створен је од најспособнијих, а било је и нижих официра југословенске војске, Срба, разуме се, који су одабрали да је то права војска за правог војника. Сам чин мобилизације, знамења и озбиљност, били су повраћена слика мобилизације Срба из најсветлијих примера наше историје. О мобилизацији за Први светски рат, нити је ко писао писмене позиве, нити су они уручивани. Није имао ко да их у журби пише и уопште су били сувишни. Довољан је био позив са брда: "Народе, мобилизација!", и они регрути, који би требало да добију неки позив, нису чекали на то. Знали су да је земља у рату и да има пречих брига. Знали су по годинама старости да су регрути, да их качи мобилизација, и да са својим исписницима одлазе и јављају се најближим командама. Трећепозивци, ако су сакати из ранијег рата, или нису баш за борбе на првој линији, узимали су своје волове и кола, и јављали се командама у најближем месту. Превозиће макар рањенике. Одвлачиће муницију на фронт. Наћи ће се за њих већ неки посао: рат је! Србија је нападнута.

Својом мобилизацијом, Шешел је обновио тај систем вредности. Проврело је управо то осећање одговорности. Такви људи су подстицајни, и тамо одакле полазе, и где се упућују.

У Книну сам срео једном Шешелја како неким послом жури код Мартића, док његови борци утоварују муницију на станици.

Постојала је строга хијерархија, али у наредбама и међусобном поштовању. Других разлика од Шешелја до сваког његовог борца није било.

Одбрана народа и државе, патриотске идеје, историјска свест и одговорност представљали су њихов заједнички идеал.

У захтевима су скромни - у одважност први.

Туђи страх на фронту није их колебао. Када тако нешто уоче, колебљивима су давали пример својом храброшћу. Шешелјевим јединицама Српског четничког покрета, баш због тога, прилазили су борци, најхрабрији и најодважнији, управо из места где се рат и водио.

Где год је било најтеже, пребациване су Шешелјеве јединице. Ако је линија претходно била попустила и понешто се изгубило, они су то врло брзо враћали у пређашње стање.

У народу којег су бранили порастао им је углед. На другој линији фронта, поштовање. На секторима које су бранили Шешелјеви борци Српског четничког покрета, усташе и потурице су мање нападале. Ако се већ одреде за напад, онда су претходно имали озбиљне припреме, и ту је долазило до најкрвавијих судара.

Српска војска се дочекује на ногама

Пролазим јутрос поред Шешелјевих портрета по граду. И сећања се враћају баш на то време рата. Ко данас више пита шта је са Мирковцима. Српско село, славонска Спарта. Бесмртни јунаци који су издржали два и по месеца талног окружења. Издржала је њихова спремност да изгину сви до последњег. А у чин таквог безизлаза довела их је политика и најближи гарнизон војске. Државотворни у својој свести, Срби изнад свега и увек поштују војску. Остао ми је урезан у сећању чин прадеде: седео је на клупи испред капије. Путем је пролазила војска. Подупирао се штапом све док се није усправио у некав став "мирно". Где ће Србин да седи док војска пролази. Војска се на ногама дочекује. И Срби су је чекали у овом рату, губећи драгоцено време. Да није било Војислава Шешелја, и сличних људи, узалуд би чекали још неспремнији. Хрватске усташе су већ биле наоружане, а Мирковчанима је командант војног магацина рекао: "Пуцају у вас ако се само приближите магацину!" Веровали су да то правило важи и за усташе. Са неверицом су већ гледали оружје у њиховим рукама. Кукавни командант је побегао, а они су, тек онда, разбили магацин и узели оружје. Човек не мора да буде Темерлан, да би знао вредност и снагу првог удара у рату. Не мора да буде војсковођа, да би сазнао шта значи кад се иде неодлучно и пијаво. Голоруку позивици су добро знали и упамтили у ранијим ратовима. Све је то Мирковчане довело до тога, да се укопају и да буду спремни на чин колективног жртвовања у одбрани својих кућа, жена и деце.

Мирковци, то је српска Спарта. Та равница је брдо Масале. А шта ће бити са њима сада?

У Шешелјевој војсци, старешине су обновили све вредности из српске прошлости. Пре свега команду: "Крените замном!" У свим ратовима света целокупне политичке историје ратовања старешине су, као посебна вредност, остајале позади. Што је виши чин у питању, даље седи у позадини.

У Церској бици Првог светског рата, војвода Бојовић, командујући испред своје армије, рањен је пушчаним зрном непријатеља. Рањен је у првом откосу. У првој линији рањен је био и краљев син и многе друге војсковође. На Церу је славни војвода Степа сјахао са коња, стао испред комбинова-

не дивизије, која се ускомешала, исукао сабљу: "Јунаци, крените за мном!"

Јединствен пример командовања старе српске војске, старих српских четника, обновљен је и код нових јединица Српског четничког покрета.

На политичком плану командант те војске, Војислав Шешел, подржао је руководство Србије у тој одбрани српских територија и српског народа. Контакт се свео на његову практичну одлуку да узме што се узети може. Тако је наоружао своје јединице, јер је такав пут наоружања једино био могућ.

Шешел је одбио власт и добит

Мучно је и онда, и сада, и у међувремену читати смицалице како је он у ствари "само ишао на руку једном рђавом режиму".

Вођа радикала је тада поставио себи важнији циљ. Одголе политичке борбе за уређење државе, а то је голи опстанак српског народа. Тако понашање је израсло из историјског искуства. Из традиције и моралних вредности понашања када је земља у рату.

Било би zgodно да такви критичари, ако су у праву, све то поткрепе доказима, као на пример, да је Шешел ушао у ту владу и поделио власт и некакву добит. Па он је то енергично одбио. Нуђено му је и он је одбио. Има ли других политичких вођа који би одбили учешће у влади, у власти, и свему оном што те привилегије доносе, то је логично питање које следи. Свако може да се замисли и одговор пронађе сам.

И најзлогубнији новинари, који су српске борце у овом рату гледали по приручницима и упутствима "редакција", из штабова светских центара моћи, српских ратних противника, никада нису могли Шешелјеве борце да оптуже за некакву крађу или пљачку. Нису, јер не би имали да наведу конкретни пример. Остајале су им само широке фразе. Стари идеолошки речници, "па, то су четници".

Српски ратни непријатељи су говорили то исто, али када су напустили термин "српска југо-војска", називали су нас "србо-четници". Тако су наши ратни непријатељи, у ствари, најбоље означили ко брани српски народ.

У тој војсци борац је могао да буде само онај појединац који је у себи носио све оне витешке и подвижничке вредности, достојне још "војводе Вука".

У целокупној историји ратовања, плен је увек припадао победницима "Тешко земљи куда војска прође", представља пословицу ваљда у читавом свету.

Али Шешелјева војска је себе сматрала елитном. Носила је српски витешки дух: туђе не дирај, са мртвог ништа не узимај. То није само етика схватања рата, то је део вере и побожности.

**Лаж струји
електроником Запада**

Антисрпска ратна пропаганда располаже најмоћнијим оружјем данашњице. Стариша сила лажи струји њиховом електроником. Пуна двадесет четири часа дневно засипају свет лажима о српској судбини. Али нико није био толико убиствен, толико мизеран и тако грозан као "ратни извештачи из београдских кабинета и башге кафане Шуматовац". Знали су све извршене српске злочине. Сва етничка чишћења. Све геноциде и све крађе. Читави тимови, и читаве редакције тих београдских новинара, у саставу ратних штабова српских непријатеља одлазили су на "специјализацију по америчким специјалним бироима и редакцијама". Били су гости америчке владе и "невладиних хуманитарних и антиратних институција". Хумано су писмено захтевали бомбардовање Београда. Вечан је њихов Јосип Броз, који је наручио бомбардовање српских градова и то од савезника. Вечан је њихов Мартин Шлегел: "И ту неће бити мушко, женско. Неће бити старо, младо. Него ћемо ми, богами, редом. Фик", као сабљом замахнуо је шаком по српској шији.

Путовали су када су сви путеви према Србији и Југославији били затворени. Били су светски гости, када је сва Србија претворена у концентрациони логор беде и смрти. Свет се суочио са концентрационим логорима од времена Лењина до Хитлера. Али, први пут, цео један народ је затворен у болњикаву жицу. Цела једна држава је претворена у концентрациони логор. Сви су зликовци, и они који су тек рођени и они који

умиру од глади, осим оних који су гости светских центара моћи. Специјални гости!

Тако су нам опет бирали неког новог Тита...

Пролазим поред тих издепљених портрета Шешеља. Понеки је већ с мржњом поцепан.

**"Велика Србија"
против "Истанбула"**

Да ли ће икада ико упитати соровце како је ослобођена Бијељина. Војни гарнизон је побегао. Полиција се забарикадирала у подруме. Југословенски комунисти су поделили оружје потурицама. За њих је то био доказ да остају на путу братства-јединства. За Бијељину, за читаву Семберују, почетак једног новог клана. Потурице су се учланиле у СДА и истовремено у СК-покрет за Југославију. Први су им дали упутства, други оружје. Оружје којим ће побити Србе. И потурице Бијељине су већ загосподариле градом. Заузеле су сва стратешка места. На истакнутим зградама постављена су митраљеска гнезда. Град је био у њиховим рукама. Читава Семберија, расута са српским засеонима и селима, гола, збуњена и разоружана, под пуном контролом.

Само је остала кафана "Велика Србија" и у њој група српских радикала. Група Српског четничког покрета Војислава Шешеља са Мирком Благојевићем на челу. Само стотинак метара даље гледајући се са "Великом Србијом", била је кафана "Истанбул", ратни штаб потурица.

Потурице су кренуле да смогле "Велику Србију". Учинили су то на пра-

ви турски начин, азијатском охолости. Испред "Истанбула" један оholи потурица узјао је на коња. У галопу је хтео да прође поред "Велике Србије" и баца бомбу. Тако ће, безбеди, стећи вјечну славу на дивану међ остале Турке.

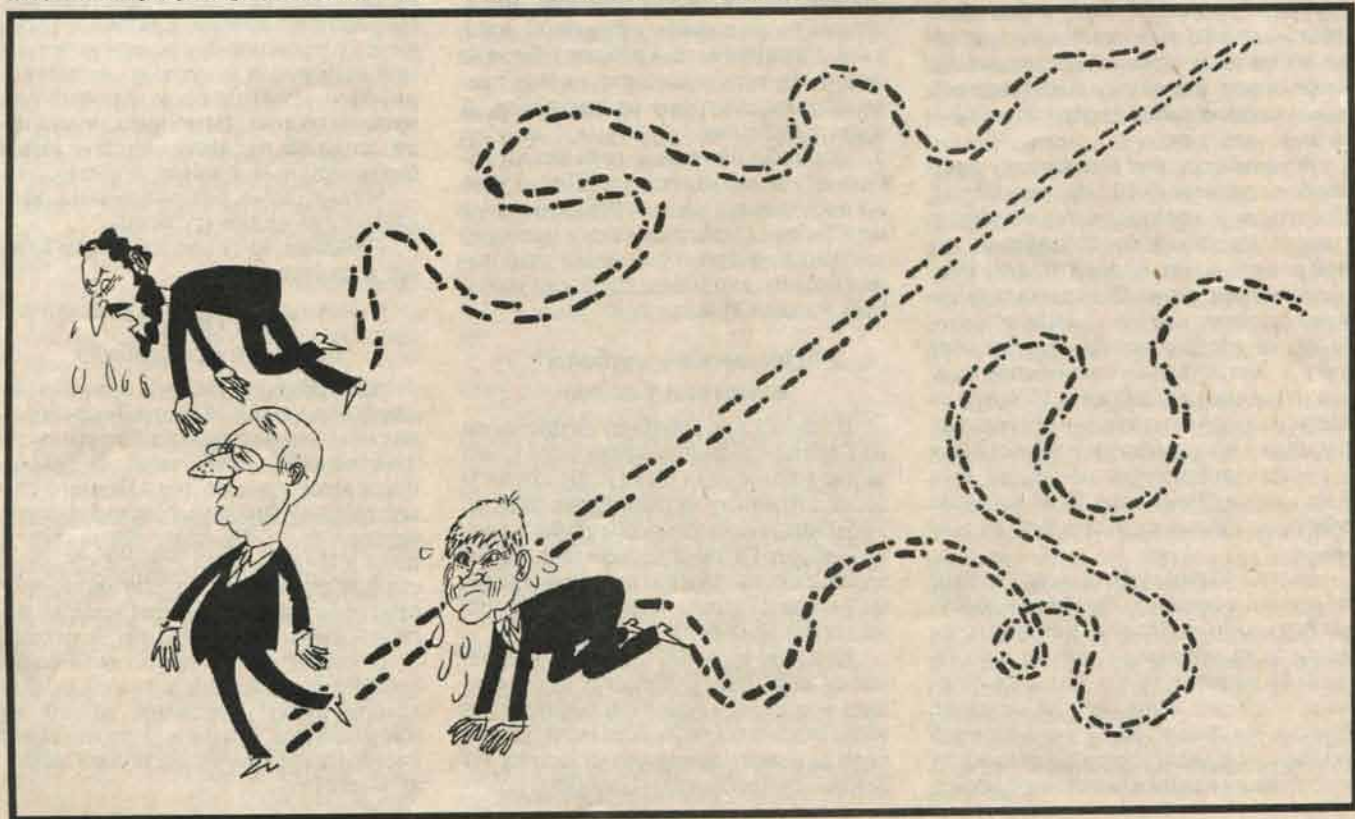
Срби су га оборили, а онда јуришем разбили ратни штаб у "Истанбулу". Ослободили су Бијељину. Подигли на ноге и охрабрили читаву Семберију.

А жртве? Њихови млади ликови су скромно урамљени у просторијама радикала у Бијељини. О томе су хуталеле новине.

Ђуте историјски хроничари, лажу политички аналитичари. Али их памти Семберија. Остало је њихово место у историји. Ко је икада поменуо, макар и у једној реченици Војислава Шешеља, у вези са ослобођењем Семберијом и Бијељином. Где су они кафански обавештени људи да изнесу макар један податак шта су то Шешељеви борци украли и изнели као ратни плен. Макар и један транзистор.

У самој Србији и у самом Београду вође политичких странака које су себи дали суштину именом "демократе", имали су свој ратни плен. Заузимају су виле и апартмане. Станове и локале. Оснивали мешовите фирме са партнерима из иностранства, и преко Мађарске трговале са српским ратним непријатељима. Снабдевале усташку војску Франје Туђмана. Снабдевале потурице Алије Изетбеговића. Стара је изрека неком рат, а неком брат.

Разуме се да нису све присталице тих странака, или те странке издајници. Људи једноставно, не знају да се све то догађало. Могу бар уочи ових из-

бора да баце поглед на виле и предузећа тих политичких вођа. Довољно је само питање, у себи и за себе - откуда им све то?! Како је то било могуће стећи и зарадити у време рата. У време беде и изолације, када су многи у правом смислу те речи поумирали од глади.

Који Србин, који бирач, који грађанин може да поверује у ту реч - "демократија"? Чија је то демократија? За кога је та демократија? Шта ће она довести голом и босом народу, раздешеној и разграђеној држави.

Српски радикали су тада остали заокупљени ратом и одбраном Срба. Све што се може, у то време, о њима критички мерити и изрицати, може само са тог аспекта. Само мером ратног учинка!

И тај учинак остао је широкој јавности непознат, чак и у оном делу рата, када су наше телевизијске екипе снимале ратне репортаже. За три дана Шешљеви борци су ослободили Бијелину. Четворог дана испод српских застава промарширали су други "ратници". Они који су спремљени за параду и снимање.

Али, само мало даље, било је Брчко. То је "Бермудски троугао" овога рата. Крваво разбојиште, где су српски четници освајали, буквално, метар по метар простора. У репортажама, филмовима и новинама, једва да смо чули за Војводу Манду, Митра Максимовића и његове "вукове" са Мајевице. Они су обновили славу војводе Вука из Првог светског рата. Они су ишли увек напред. Брчко је ослобођено, пробијена најзначајнија стратешка баријера рата. Отворен коридор, најважнија комуникација читавог ратишта. "Вукови са Мајевице", и други српски четници платили су страшну цену тог учинка. Сви смо од крви и меса. Сви смо крвави испод коже. Али они, који су остали живи, нису пред камере доносили своје жртве. Носили су њихово херојство у себи, као подстицај, као пламен за даљу слободу.

Више опкољеног Мостара, ту прву линију, држали су Шешљеви борци. Политика је предавала територије и градове. Предавало се насумице, по неком рачуну и плану, који никоме нормалном није јасан. Ако га икада и будемо сазнали, никада га нећемо схватити. За елитне четничке јединице увек је био остављен специјални задатак - обезбедити повлачење. И они су то чинили душом, из традиције српског ратника. Остајали сами и гинули док у рукама не изнесу и последње дете или старца. Знао како је било више Мостара. Гледао сам их и био са њима.

Далеко одатле, у Београду, "мудра" политика је предала Превлаку и одступила из долине Неретве. Бог свети зна да ли је та предаја усташама постављала било какав услов, макар да сачекају четрдесет осам сати да се народ повуче. Не, они то нису учинили, јер би народу и војсци морали да кажу за ту отворену издају. Они су само премеш-

тали и "комбиновали" распоред војних јединица, слабећи фронт и одбрану. Неуклоњени су остајали само српски четници, јер они нису имали увида у ту глобалну стратегију, а још мање у политику. Остајали су сами пред страшном најездом усташа.

Да ли ће икада историографија до детаља појаснити, како је после такве једне издаје одбрањено Невесиње. Све су ту, и штуре речи историје. Она мора бити допуњена поетиком и литературом. Нека сва та истраживања почну од белега и гроба Недељка Видаковића, четничког војводе. Погинуо је Видаковић, изгинули су млади српски четници, листом. Они су одбранили Невесиње!

Где нам је данас Српско Сарајево. Читав град од свог постанка лежао је увек на власничким тапијама српске земље. Најстарија грађевина у Сарајеву је српска православна црква. Вековима су тутњали ратови преко Сарајева. Освајали га паше и везири, лапшани, цуксфирери. Сударао се Исток са Западом, смењивале управе аустроугарске и отоманске империје. Али су Срби вечито били ту.

Били су и у овом рату. Бранили су Српско Сарајево, како га никад раније у историји нису бранили.

На Грбавици, горе од Јеврејског гробља, доле до Миљачке, господарио је Сарајевски новочетнички одред. Грбавица је на палини, као отворено чело. Потурице, из осталог дела Сарајева, гледале су је као на длану. Још горе, по врху пута, који окружује Сарајево, постављене су лесонитне плоче, јер су снајперисти потурица, без промашаја, погађале сваког пролазника. Да би се дошло на Грбавицу, свраћало се низ брдицом и отвореним путем. Тих двеста корака отвореног простора, представљало је највеће искушење овог рата. Само доћи на Грбавицу била је лудост. Остати и ратовати на њој, прави подвиг. А отићи из тог пакла, и лудост и подвиг.

Војислав Шешел је долазио на Грбавицу код својих бораца. Чинио је то на свој начин, увек отвореније него што би смело, увек са неким пркосом.

"Нико на фронту не диже тако морал бораца, као Шешел", рекла је једном Биљана Плавшић.

"Цамијски голубови" одлетели у пакао

Из дана у дан, Грбавицу су потурице из Сарајева засипале гранатама. Само за две године рата било је двеста шездесет страшних пешадијских напада. Грбавица је постала за потурице тврђава Шаброл. Питање морала њихове војске. Срамота пред ратним савезницима Запада и Истока. Грантама су је сравнили са земљом.

Коначно су, уочи Светог Илије, решили да је згазе. Операцију су стратешки осмислили официри њихових ратних савезника са Запада. План је требало да изведу савезници са Истока. Из Зенице су пребачени "Цамијски голу-

бови", верски фанатизовани муџахедини.

Грбавицу је бранио Војвода Славко Алексић само са четницима и руским козацима.

Уочи Светог Илије, "Цамијски голубови" су кренули против четника и козака.

Завитлало се халакање потурица истовремено са три стране. Обављена је артиљеријска припрема као никада до тада. И "Цамијски голубови" су журишали.

Нису наишли ни на какав отпор. Готово да су се саставиле њихове колоне из три правца. Поверовали су већ да су српски четници побегли. Тешко је било са Грбавице побећи уз отворену узбрдицу, па им је вероватније било да су сви изгинули од артиљерије, и да оно што је остало живо, чучи беспомоћно по рупама и рушевинама.

Војвода Славко Алексић, његови четници и нешто козака, сачекали су их у муклој тишини без иједног покрета и гласа. Пустили су их, све док им нису, на тридесетак корака јасно могли да виде и боју очију.

А онда је настао пакао Грбавице. На њеном горњем делу било је Јеврејско гробље, и тај крај је носио управо то име. Бомбардовања су Грбавицу у том делу претворила у призоре пустоши, као на Месецу.

Пустош Јеврејског гробља, у том судару, прекрила су три слоја нових гробаља. Као снопље, остали су "Цамијски голубови".

Наишли су дани великих врућина. Мртве нико није покупио, нити их је могао покупити на ратној чистини. Српски четници и нешто козака, одбранили су тада Грбавицу од живе силе. Али су лешеви на врућини почели да се распадају. Претили су да их побију смарадом и заразом. Браниоци Грбавице су у рововима, у остацима срушених подрума, у лагумима, на светоилијским врућинама, живели са гасмаскама на лицу. На полусрушеној згради, вијорио се, дању и ноћу, ратни барјак српских четника и козака.

Чували су је, без снабдевања. Бранили су је жедни и гладни.

Грбавица, то су крв, зној и сузе српског Сарајева.

Тоне граната по глави становника

А на сарајевској Илици, био је Бранислав Гавриловић - Брне, најмањи војвода са својим четницима. Потурице из "намученог" Сарајева, засуле су ту Илицу, са више граната, него Немци ратишта Марне у Француској за време Првог светског рата. На главе српских четника у Илици, пало је више од двадесет две тоне граната. Тај мали простор није више део града Сарајева, него земља рањена усијаним челиком.

Посебну причу представља ратиште Илијаша. Једном је тамо био један храбри руски пуковник, ратник из Авганистана. Братски је посаветовао Василија Видовића, четничког војводу Вакета:

"Напустите положаје. Ово се по свим војничким теоријама не може одбранити!"

Сто пута су потуриле јуришима долазиле у сам центар Илијаша и сто пута су га српски четници, неком небеском снагом одбранили.

Војвода и његови борци, пунили су бурад експлозивом, и котрљали их низ брлицом на потурише. Тако је одбрањен Илијаш.

Ратнички је српски део Сарајева одбрањен.

Сада у центру Београда, гледам у плакат са Шешељевим ликом. Навиру многа питања.

Српско Сарајево, његови витешки браниоци, имали су још један фронт. То је други део грозније приче. Све патње српских бранилаца су у светској пропаганди, од Београда до Њујорка, од Њујорка до Београда, и од Београда до Истамбула, до Беча и Берлина, изношене са пуном драматиком. Изношена је жива истина о бомбардовању, страдању и патњама. Једино су била замењена имена жртвама и целатима.

Све оно што је пропагандна машинерија писала о патњама Сарајева, све је то било истина. Али, све је то важило, за Србе и за српски део Сарајева.

Од када је обликован говор, веће лажи нису изречене. Од грозне пропаганде о патњама потурица и потурчњачког дела Сарајева.

Оно што је најболније је, да је та лаж понекад потицала из Београда, из трагичне српске престонице. У њој су се лажи обавезно и завршавале као ехо. Не, то није лаж, обична лаж! Није то забуна дела преварних Београђана. Није то политичка грешка. То је грех! Све српски, двоструки грех.

И како је Шешељ могао да се бори на фронту и у позадини?! На два ужасна фронта, истовремено.

Верујући ваљда у крајњи исход правде, он се није много ни обазирао на све оне гадости, које су тада о њему, и његовим борцима, објављиване.

Војислав Шешељ и његови четници су ратовали и гинули. Била је то поновљена прича, "зидања Скадра на Бојани".

У хурхевданско јутро са писцем, Дмитријем Анатољевичем Ермолаевим, пролазим поред осванулих плаката са Шешељевим ликом.

Ко ће Војо, Србима рећи, где је данас Српско Сарајево? Први пут у историји, оно не постоји. Избрисано је из историје и стварности, као гуницом. Одбрањено је од свих граната, поражено - јединим потезом пера. Да ли је то урадила једна пијана глава? Јесмо ли сви још у пијанству?

"Колико је некада само мало потребно до среће и колико то мало нам много недостаје", зачудио се Иво Андрић.

Која историјска судбина је спречила да Шешељ не буде представник Срба на тим преговорима о миру. Која несрећа је спречила Србе да се Шешељева рука не нађе са пером изнад тог доку-

мента. После толиких ратишта и чула, он је знао како се држи царевина. Одважан и речит, стручан и трезан, он би знао како се преговара. У центрима где је сила измишљена, сила се једино и поштује. Сила одбрањених територија! Сила аргумената! Сила и речи снага поштења.

О миру не би преговарао Србин, коме је важније да ли ће га ту где преговара, номинovati за неку највишу књижевну награду. Да ли ће постати Нобеловац за написана књижевна дела. О српском миру не би преговарао човек са душом у носу. За тим асталом, седео би неко одважан и храбар. Човек, кога не би уплашиле ситне уцене да ће га одвести у некакав Хаг.

Преговарао би Србин, коме је национална идеја на првом месту, а патриотизам светиња. Свест и душа, која је окренута својој нацији, а не распарчана личност, комунистичким идиотизмом интернационалистичких идеја.

Сваком честитом Србину, који је икада видео Шешеља и чуо га да говори, сувишна је машта да би схватио, како би изгледали ти преговори да их је он водио.

Двобој са леђа

Али, Шешељ тамо није био. Није о томе одлучивао и није се питао. Сада му је остало да вади кестење из ватре. На том лику са плаката види се да је спреман. Оно што не верује да може да уради, он никад и не покушава.

Пред Богом и људима, пред истинном и правдом одговоран је само за оно што је учинио. У тај учинак непрекидно су забадана многа копља. И то још увек траје.

Док је он са својим борцима бранио српске земље и српски народ, пропаганда је пуцала у њега из свих оружја. Најчешће то су били двобоји с леђа.

Али, и они новинари, који су Шешеља и његове борце гледали по упуштвима "редакција" из штабова српских ратних противника, током рата и после њега, оптуживали су само лепљењем етикета. Дуго смо веровали, да су те етикете, изум само комуниста, специјалност усташког зликовца Јосипа Броза. Данас их са истим садржајем чујемо у реторици "демократског" Запада.

Стари комунисти су тамо потекли, нови нам, опет, долазе одатле.

По радикалима, по Шешељу и његовим борцима, стропоштавале су се само фразе из старих идеолошких речника. Али, никада и нико, није навео ни један једини пример, да је Шешељ са својим борцима учествовао у тој омиљеној теми "о ратним крајама и ратном пљачкању".

Док Шешељ ратује, "демократе" са ратним непријатељима тргују!

У миру, "он је кукавички ратни хушкач", а они - "хероји бегства".

Да није трагично, било би смешно.

Од када се уобличио људска свест, од када постоји говор, први пут чу-

јемо о "херојству бегства". О "племениности дезертерства".

Они се враћају из штабова српских ратних непријатеља. Захтевају и заузимају високе положаје у јавном животу. Пишу узвишена дела о својим узвишеним "презрењима према свом народу".

Шешељ воли Србе! Они воле остатак света. Највише баш српске ратне непријатеље.

Шешељ има бедну Србију. Они светска предузећа!

Који цинизам може да пружи слику таквог односа. Све је бледо у односу на такву стварност.

Шешељ се својим успесима не хвали. Он над њима истински тугује. Своје изгинуле борце испраћао је, и сахрањивао, ћутке. Достојанствено и војнички. Неће ваљда по сорошевским новинама да маше њиховом жртвом и да каља њихова имена.

Зна он, да је за хероја, најгори су-трашњи дан. Код Лацмана и трговаца нема светиња. Заслуге најбрже старе.

Шешељ је својим изгинулим борцима у споменици "Велике Србије" урадио само њихове младе ликове и кратке биографије. Свака страница подељена је крстом. У сваком крсту, четири фотографије и неколико података. Све остало види Бог. Осећа отаџбина!

Да ли је икада ико, у јавности, поштено пребројао те жртве. Наравно да није. У оваквим условима добро је да о њима нису ни писали. Боље и да не кажу шта мисле о њима, они који су тражили бомбардовање српске престонице, док су је Шешељеви ратници бранили на рубовима српског историјског простора, на границама по Богу и правди.

Да ли је икада у јавности, освануло питање колико има сирочића и удовица Шешељевих бораца?! Колико је неу-тешних родитеља преко прага социјалне беде. За сваки Божић, за сваки празник, радикали окупе ту децу. Божићним поклонима их макар подсети да нису сама на овом свету. Од тога више боли она страшна стрепња да ли ће ти сирочићи у школама слушати, гледати на телевизији или читати у новинама да су им мртви очеви били некакви "ратни хушкачи". Зар је једном о тим витезовима написано да су "фашисти".

Хоће ли се сирочићи постидети мртвих очева. Хоће ли то затворити њихов круг несреће, где ионако, без храниоца живе у највећој беди?

Хоћемо ли разумети Шешеља када понекад, само понекад, тим издајницима из страних ратних редакција, одбруси нешто жестоко?

Живот је оно најсветије, што постоји на оба света. И они су то најсветије положили за Србију и српски народ. Постоји ли, и чиме је одређена мера да се светиње бране.

Отаџбино, поклони се сенма оних који су ти највише веровали и жртвовали себе!

Сто шездест три добровољца сада су само неми гробови!

Још неугледне хумке од Новог гробља до парцела "Орловаче" у Београду. Венци и крстаче расути по гробљима варошица и паланки Србије.

Они су сада само имена, од закованих лимених слова, што самују по гробљима загуљених села и засеока.

Поновили су се призори Србије, за које смо веровали, и надали се, да ће остати само у историји и читанкама: црни барјаци на кућама и млади гробови на гробљима. Подмладили су жртвовањем гробља, таман колико су живу Србију учинили старијом.

Сирочићи и удовице. Мајке и сестре. Мајке погинулих јединаца. Мајке погинулих момака згурене испод крстача. У рукама им восак сагорелих свећа, уместо сина, уместо унучића, којих никада неће бити.

У потресниј стварности то су гробља мртвих и гробља живих. Две у рату убијене војске: једна је погинула нагло, пресечена изненада, друга - умире на рате, полако и сигурно са дубоком раном на души.

Време, кажу, протиче, доноси забраву и бледи успомене. Време не брише све. Време и догађаји што долазе, буде и сећања. Све у живима, све око њих подсећа их на најмилије, којих више нема. И то сећање се јавља, опоро и горко, баш када би све требало да буде мала идила једне породице. То су они моменти када се обично доживи спокој живота. Или осети она топлина породице на окупу за празник. И баш тада сећање доноси празнину. Дубоку празнину гроба, као понор пун јада и несреће.

Деци пристижу рођендани, они су сирочићи. Полазе у школу без савета и пратње. На родитељским састанцима очева нема. Нема их за празник "Оци" када би требало да им се везују ноге, а они искупе поклонима. Нема их у свануће Божића, да деци испод јастука оставе поклоне и заједно доживе велики празник у зимском јутру...

Стижу годишњице бракова, а нема мужева. Крсне славе, а нема синова...

Нема топле руке родитеља. Нема руке заштите. Нема руку хранилаца. Заувек су празна њихова места. Места мртвих руку очева, мужева и синова.

Како толике судбине живих и њихових погинулих могу да стану у једну причу. Постоје ли уопште праве речи за толике жртве и све што се слути око њих?!

Увек у читавој прошлости Србије, било је великих људи и великих подвига, али је увек било и оних који су умели да та дела достојно и опишу. "Имао се рашта и родити", била је порука за све нараштаје.

Велики догађаји историје настају од људског материјала и људских вредности, којима се у том часу располаже. Али и на истакнутим примерима светле прошлости што их охрабрују и подстичу.

Србија је знала светле примере да подигне на престо славе и поноса. Можда није умела да броји, али је знала вредност сваког белега и гроба. Умела је да их чува као знамења, да их памти и преноси. Умела је да их утка у само биће свих нараштаја.

Са таквом душом и српски гуслари и слесци су били окати, задужујући народно памћење, нашли су ону танану, а тако проводљиву нит до народне душе. Чудесно измешали крв народа и његових великана и створили читаву једну лирику.

Знакови поред пута

"У чину Косовског боја сурвала се српска држава, њена круна и са њом сва властела. У тами ропства, снага духа је створила највишу славу тог чина.

Није то било српско слављење сопственог пораза, како се то често, али намерно и малоумно, искривљује и упропашћава.

Прослављано је нешто много веће и суштинско. Уплетен је тада ловоров венац моралу једног жртвовања. Венац славе једној непојмљивој слици. Из ње ће изникнути, не само читаву културу Срба, него и темељ опстанка народног бића. Тај венац ће синнути светлије, од свих изгубљених круна.

На моралу тог завета настала је вечита крепост народне душе, пркосећи свим удесима. Родољубље и патриотизам, искрени као пламен ватре. Колебљиви у тој снази опадали су као трули суварак са великог хрasta. Издајници су код Срба, ако би се где и јавили, били жигосани срамотом. И мртве су им наопако сахрањивали, негде у трњаку, како би им се и гробови обележили прекором и срамотом.

Зрело и умно обликован је појам слободе. Она се истински усадила у српску душу. Стекла је јасну слику. Изградила свест њене немерљиве цене.

Пет века ропства. Сви ужаси и понижења. Несреће и затирање. Све је надживљено горостасом тог духовног стожева.

Притиснута судбином, Србија није бирала ратове, али су ратови бирали њу. Губила је битке и ратове, територију и државу. У бежаније се расипала гробовима и на три континента. Као нико други у историји света, бежећи је водила и своју војску и круну, народ и владу. Селила је пред варварима и своје луднице.

Опет се опорављала и враћала у своју државу бриљантним војничким победама. Могла је све то снагом свога духа, снагом своје историјске и државне свести.

Подвиге је памтила прича. Прича је стварала мит. Мит - историју. Само историјски народ је прави власник своје државе. Патриотски дух се зато у колективној свести негује, и подиже као највиша вредност. Њега не може поразити ни једна војска, ни ставити у ропство окупација.

Када су Србији запалили манастире и порушили школе, побили учитеље и повешали попове, она је умела да поред пута, за сваког видљиво, постави најубедљивије историјске читанке. Настали су "Знакови поред пута", јединствени у свету.

Никли су крајпуташки! Подсећали су и опомињали. Крепили су и уздизали! Биле су то и остале најбоље написане читанке историје.

"Знакови" за поуздану будућност државе, путоказ са све њене нараштаје.

Тако је изграђена етика живота и морал жртвовања. Било је пораза и ропства. Сломови и суноврати. Буна и устанак, али Србија никада није изгубила себе. Никада се није нашла себи иза леђа.

Из тог средишта српске мисли, искуства и вере кренули су добровољци Српске радикалне странке. Различити по добу живота и занимања, били су исти у свом патриотском осећању.

Може ли ико да помисли да су полазили несвесни разлога и могућих последица. Без сазнања да се у рату залаже живот.

Ако никако другачије, у прошлости својих породица и задруга имали су искуства колико рат прождере Срба. Има ли, уопште, породице у Србији коју рат није обележио бар једним гробом?

Насиље расисторије

Зар је мало гробова у којим су у ратовима из прошлости сахрањена само одела покојника. Тела су остајала по логорима, или тамо, где се бранила Србија, увек до последњег даха. Остајала у повлачењима преко туђих гудура и врлети у најстрашнијим марш-маневрима, све до грчких острва и Бизерте у Африци.

После свих ратова, свих изгинућа и помора, Србијом је последњих педест година владало насиље расисторије.

Свом жестином идеолошке оштрице убијан је српски понос. Поништано је српско име. Српска вера и српска знамења. Уништана је српска стварност и њена прошлост, како би била лишена и будућности.

Када је то насиље историјски потрошено, а тиранија стигла до биолошког краја, расула се завера свом жестином и мржње и несреће.

Као никада раније, Србија је била затечена својом неспремношћу. Раздешена и поражена, била је без снаге и још више без праве мисли и снаге слободарског духа. Њена колективна свест је за протеклих пола века тираније била истински начета и нагрижена. Без истинске снаге, у раскораку и без свеже идеје, имала је у себи читав један социјални слој привилегованих челника, који су већ давно продали своју српску душу.

Без икакве истинске вере, начела и уверења, у новим условима, и сами збуњени, још по инерцији бранили су са-

мо своје старе лажи. Бурни и муњевити догађаји довели су их до последњег изговора у колапсу њихове идеологије. Слегли би раменима: "Па, ми све то нисмо знали."

А усташе су већ развиле своје барјаке и заставе са шаховницама, јавно и отворено.

По зидовим српских кућа и ограда, на асфалтима улица и путева до српских села, по саобраћајним знацима и по дрвећу, усташе су извешале своје "U"- свој стари крвави симбол српског клања и помора.

Врло брзо пале су и прве српске жртве. Усташе су заклале српске синове, као њихови очеви српске очеве. Као поплава ширила се језа од усташког клепањог сечива. После скупог искуства из прошлог рата, Срби су били опрезни и будни на сеоским стражама и барикадама испред својих села, где су дању и ноћу, гореле ватре и стражариле групе људи, са по којим крњотком од карабина или тек, по неком ловачком пушком.

Добровољцима је циљ рата био јасан

Слава се, кажу, с' вечери познаје. Рат је почео чаркама, а провала мржње осећала се у сваком трену. Српска престоница, тачније оно што би требало да буде, многе школоване главе у њој, у чијим титулама је стајала читава азбука, падала је у занос јавних расправа о бесмислу рата, уопште.

Многи од њих су ранијих година, или још раније, док још нису били себи окачили налепницу - "дисидент", певали оде "братству и јединству", држали ватрене говоре, који су почињали увек о "страшној српској хегемонији и ужасним четничким елементима". Све су то сада демантовале саме усташе, али је то остала њихова мера памети и суштина свести.

У јавности српске престонице промењени су само наслови старих фраза. По тим "интелектуалним" круговима, клубовима и ложама по јавним гласилима Брозових заклетви букнула су питања - "Има ли рат уопште смисла?" "Како да ратујемо против усташа, кад нисмо донели програме и циљеве?"

На страшне вести да је усташко клање Срба почело, сугерисали су прво неми, па све отвореније и гласније одговор: "нећемо ваљда због неког инцидента да ратујемо"...

Мудро су у јавности закључивали да је лепши сунчани него кишни дан, да је мир свакако, лепши од рата... Ако је тамо негде и пала која српска глава, она је одавно за њих изгубила било какву цену.

Уместо вођења бесмислених расправа, вођа радикала доктор Војислав Шешељ се нашао на лицу места. Праћен својим момцима, мирно и одважно прошетало је српским селима и градовима Славоније. На Батинском мосту, сачекали су их, уперених калаш-

њиковима, наоружане усташе и муповци.

И док су српске "умне главе" расправљале, која је догма боља, добровољци Српске радикалне странке, јављали су се и долазили у седиште Отаџбинске управе у Београду.

Дисциплиновано и организовано, добровољци су стизали на међе српских села. Одважни и храбри, настојали су да покажу високи морал и скромност. Сами су проређивали оброке ручкова и вечера, које су им доносили српски сељаци. Бранили су их од усташа, и гледали свакако да им не буду на неком сувишном терету.

За разлику од српске акалемске памети, доровољцима је циљ рата био јасан, без приче и објашњења. Ратни циљ је за њих био у једној мисли и једној реченици: заштити српски народ од усташког ножа.

Са великим поносом, без обзира што су били званично добровољци Српске радикалне странке, себе су називали српским четницима, подразумевајући под тим, старе вредности четничког покрета: храброст, дисциплину, родољубље и морал.

На већ отвореним фронтима Славоније суочили су се са стварношћу процеса пропасти једне државе и таквог одраза расула у војсци. Једна војска, трупе које памтимо са државних парад и почаста, пружале су жалосну слику безнађа, трулежи пропасти. Та војска се распадала изнутра. Био је то див од креп-папира. У моралном лику њихових највиших официра није било вредности и традиције великих српских победа и ратова, примера мудрости командовања, иницијативе и храбрости. Њихово биће било је саткано на скардним песмицама "о љубичици белој и плавој". Уместо по вредновању њихове војничке спремности, чиновни и одликовања дељени су по отпеваним песмицама, по љигавности и улизавању. Највише је била у њиховом напредовању вреднована спремност да се боре против "српског национализма и српске хегемоније". Усташе ту нису споменијале и у њиховој свести нису се ни јавиле као непријатељи. Зар је потребно већ сада подсећати, која су била персонална решења највишег врха команде у морнарици, авијацији и, уопште, ко је носио прву сабљу те војске.

Кога је нормално могло да изненади то, што су високи официри усташама предавали читаве касарне, оруђа и оружја. Изручивали српске регруте усташама без испаленог межка. Тек само појединци спасавају су образ и официрску част, створену њиховим пореклом, а не Брозовом војном доктрином.

Тамо, где је та војска у рату, који је букнуо, и заузела некакве положаје, Брозови прегојени генерали, били су симбол кукавних створења. Лично неспособни и војнички неспремни, умели су да заспу ватром и редове своје војске и српских добровољаца.

Четнички добровољци са својим заставама, ратним симболима и кокардама без посебних рачуна и ситничарења дисциплиновано су се стављали под команду југословенске војске. У својим јединицама организовани по четничким узорима, преузимали су најтеже ратне задатке. Бирали најугроженије линије фронтова. Чистили најопаснија усташка гнезда, никад се не успоравајући због туђег страха и неспособности. Без речи прекора за туђ кукавичлук, извршавали су своје војничке задатке.

Дисциплину, организованост и храброст добровољаца не може да засени и помути ни тако подмукло сковани назив "паравојска", измишљен у разним интернационалистичким круговима који су осрамотили српску престоницу. У таквим кружоцима, клубовима и ложама Београда, које су јавно, током овог рата биле на платним списковима српских ратних непријатеља, произвођена су сва зла и против добровољаца, и читавог српског народа. Они су јавно одређивали своја примања са туђих платних спискова.

"Сада ти спавај а ја ћу да те чувам"

Родољубиви и пожртвовани, храбри и срчани, добровољци су посебно импоновали међусобним односима. Поштујући начела војничке субординације, међу собом су, без обзира на чин и положај, пре свега и после свега, били одана и сложна браћа.

Једне зимске ноћи у оронолој згради дома пензионера у Книну, затекао сам њиховог вођу војводу Војислава Шешеља. Неки млади четник који је чуо да војвода ту спава, дошао је сам и заузео стражарско место испред његових врата. Пробудио сам војводу и он је угледао свог ратника.

"Откуд ти ту? Ајд, сад ти спавај, а ја ћу да те чувам", рекао му је Шешељ озбиљно и мирно.

А за тим добровољцима просипано је море лажи једне неслуђене пропагандне машинерије од осрамоћеног Београда до Њујорка.

О томе, ко је у ствари, у овом рату бранио српски народ, најупечатљивије сведоче саме усташе и потурице. Брзо су напустили термин југо-војска, који се јавио на почетку рата. Никада нису говорили да их нападају или да против њих ратују српски партизани, него српски четници.

Четнички добровољци су идентификовани са српском одбраном. Поистовећени са српском војском. Неки су се тако уписивали, а ретко ко у овом рату се није осећао четником, ако је ратовао на српској страни.

Њихов тачан број на више од две хиљаде километара дугој линији фронтова је због тога тајна и то ће остати и за далека историјска спорења.

Сто шездесет три изгинула добровољаца Српске радикалне странке, који се овом приликом спомињу, су само

они, који су на фронтове отишли преко београдске централе Отаџбинске управе. Није непознато да су одлазили у рат и у организацији месних и општинских одбора Српске радикалне странке. Одлазили организованом и онако, када им падне на ум, српски и изненада, сами и у групама...

У овом помену није реч ни о члановима радикала из Републике Српске Крајине и Републике Српске, ни о српским добровољцима из земаља Европе и Америке.

Одлазили су као некада без икаквих позива за мобилизацију. Довољно је била вест да су нападнути Срби тамо, где многи од њих раније нису ни знали да Срби живе и постоје. О српским постојбинама у пола протеклог века расисторије нису ни чули, ни знали где су постојбине и земље Срба.

Одлазили су запуштајући своје послове, породице и поља. Зар има пречек посла од одбране живота.

Ратовали су хутке, гинули храбро и достојанствено.

Доношени су у своја села тише него што су из њих одлазили у рат. Доносили су их до Београда, до српских варошица, паланки и села у мртвачким сандуцима уз обавезну препоруку породици - "Не отварај!"

На онај свет су одлазили без почасних плотуна, без лафета, одликовања и великих биографија у шгампи. Жива Србија је данас више нема него што су њени гробови.

Велике речи за српске душмане

У српској јавности нема данас ниједне велике речи за њихово велико дело. Осуђени су на јавни мук и заборав. Званична и јавна Србија велике и свете речи данас трони на српске душмане. У славу и хвалу оних, чија је крвава историја читаве народне одбране избрисала са лица земље. Оде и похвале се исписују за владе и управе оних што су продавали оковане људе на трговима својих престоница. Белосветске лопуже које су опљачкале пола земљине кугле. У јавности ове никад запамћене Србије, хвали се пијаца где се у бесцење продаје српска земља и држава. Вапшар и тржница где се тргује сада и душама Срба, живих и мртвих.

Живим Србима, изгнаницима, сирочићима, удовицама и мајкама изгинулих уз пехаре и сватовску јеску весеља обећава се слобода, коју ће донети војници, синови есесоваца; војници, синови оних што су Србима наплаћивали контрибуцију, узимали сто српских глава за једну своју, одводили робље и стрелали децу у српским школама; бојници, унуци оних што су "челиком окупали Србију", изгнали је заједно са лудницама, побили педест осам и по одсто мушког становништва у највигланијим годинама, вешали српске девојке, поклати Јадар и Понерину.

Обновио четништво у отаџбини
- први послератни војвода говори на митингу испред "Руског цара"

Убогаљили Србију преко границе трајне инвалидности.

Међу војницима те нове "српске слободе" биће и оних чији су нас очеви као своје савезнике једнако бомбардовали као и ратни противници.

Све речи похвале и славе троше се данас у Србији у хвалу команди које су војним учешћем побили и истерали милион и по Срба, отуда где су шест векова живели. Ту "слободу" доносе команде, које су на српски народ у Републици Српској за само неколико дана испалиле ефективна снаге две и по атомске бомбе. Српски градови су засенили мрачну славу Хирошима и Нагасакија.

Још су живе мајке у црнини погинулих од тих истих војски још у прошлом рату. Београдске демократе из кружока, ложа и кругова наређују Србима - "Све заборавите!"

Све да их Србија и послуша, није ни потребно да призива сећање. У овом часу и на наше очи пламен лиже српске куће. Зар се још увек не диже дим са догорелих згаришта српских градова, села и станишта. Зар још увек нису логори изгнаника на голој ледини и поред путева у Крајини. У њима се и у овом часу скапава од глади, болести и зиме.

Раније су нас одоводили у лагере и логоре. Сада је сва Србија, све српске земље Јасеновац.

Они лепо говоре, нису српским добровољцима одвојили ни једну реч. Боље је да и не кажу шта мисле о њима.

Та "мудра" српска мисао је тако стварала и правду, усташку Хрватску, етнички чисту. Увећана је два пута више него што су то урадили Хитлер, Павелић и Броз заједно. Та "мудрост" је продала српске земље без погодбе. Српска држава је положена под ноге бездушника...

А сада, у најгорем, у најопаснијем, и можда, последњем, српском чину, растаче и српску душу.

Издајници су постали "мировотворци", "кукавице" "мудраци" лопови "преговарачи"...

У Србији прилике су так'е славе бабу, а пљују јунаке!"

Они што у Србији себе називају српским књижевницима и фарисејима, српским вођама и српском савешћу, на корицама својих новина победоносно поручују и прете Србима:

"Долази Били!"

У снази њиховог књижевног духа постављен је нови ред ствари какав у Србији никада није ни слућен.

Окупацију зову слободом! Капитулацију - миром!

Они ће у том последњем чину настојати да преструктурирају осећања и мисли колективног бића српског народа. Ругају се његовим знамењима. Поништавају митове, симболе и узданице Срба.

Танаска Рајића заједно са трешевим топом са Љубићког брега послали би право у Хаг, на преки суд.

Ђеле-кула од српских лобања за њих је мала. Требало је да буде још и већа кад нису "хтели као људи на време да се потурче". Синђелић је по њима савим сигурно ратни злочинац. Пуцао је у барут и извршио геноцид над Турцима у свом шанцу.

Цар Лазар и Карађорђе су по њима опет двоструко криви, нити су били интернационалисти и што је још и горе, извели су свој народ да гине, уместо да се преда. А куд би нам, кажу, данас био крај...

Они су књижевници, "али они правни".

Филип Вишњић, тај српски Хомер, је по њиховом уметничком и људском суду - "прави ратни хушкач". У току крвавог боја на Лозници гудио је и храбрио Србе док су се клали "на

голу сабљу И голи јагаган! " Тог сле-
ща треба посмртно у Хаг...

А где су то данас у јавности и све-
сти мртви добровољци? Дали су све и
изгубили све?

Хоће ли већ данас њихова деца од
својих наставника и учитеља слуша-
ти текстове оних телеграма похвале
српској пропасти.

Хоће ли учити да су њихови очеви
били, у ствари, разбојници и паравој-
ска.

Цела српска историја је пуна си-
рочића и они данас нису новост. Само
су некада, у замену за изгубљене оче-
ве, стигали осећај поноса у свој њего-
вој величини и чистоти, јавно пред
Богом и људима!

Хоће ли данашњи сирочићи после
свега што чују осећати стид због гро-
бова својих изгинулих очева?!

Њихови млади ликови ми, дању и
ноћу, навиру у сећање. Познавао сам
много од њих. Налазио сам их по ро-
вовима Славоније, по камењарима Хер-
цеговине, по ратиптима Лике, Корду-
на и Баније, тамо у оној страшној рат-
ној пустоши.

Сва њихова снага била је у снази уве-
рења онога за шта се боре.

Да ли су слутили да данас у Србији
ништа тако неће нагло остарити као
заслуге. Да је за хероја најгори сутра-
шњи дан.

Налазио сам и гледао у борби. По-
сле би завили по цигару или поделили
конзерву и окрајак хлеба. Више су
ћутали, него разговарали.

Одлазио сам даље, а када бих се опет
враћао и налазио их, пребирао сам
очима без питања - кога то више нема,
коначно и заувек.

Десничари

десницом стварају државу

Први добровољац који је погинуо био
је Градимир Пешић из села Рупље, код
Црне Траве. Последњи, баш некако ско-
ро, био је Срећко Ђериман, јединац из
околне Пожеге.

Обојица момци! Први Градимир, по-
следњи Срећко!

Само судбина може тако да се на-
руга симболима.

Судбина и лажни књижевници и
фарисеји! Лажна памет и лажне вође
Србије.

Време је да изаберемо право!

Шешел и његови најбољи ратни-
ци, најчешће се бране достојанством ћу-
тања. На нама је само да то разумемо.

Никада Шешел није од ове државе
тражио помоћ за сирочиће бораца. По-
моћ за удовице и родитеље погинулих.
Разне светске фондације не силазе са
екрана телевизије. Просијају милионе
долара. Помажу "угрожене" поједин-
це и групе. Не, оне не могу пружити
комад хлеба сирочету српског ратника,
све да то и хоће.

Зна се кога они плаћају и помажу.
Ми не једемо злочинцима из руке.

Бог је поделио овај свет на десни-
чаре, који десницом стварају државу,
и на левичаре који је разарају.

Кад се рат завршио, борци Војисла-
ва Шешела вратили су се својим по-
словима и занимањима од раније. И у
томе су обновили снагу српских рат-
ника из Првог светског рата. Седам го-
дина су Срби крваво ратовали и стра-
дали. Вратили су се из рата и затекли
порушене куће, побијене породице и
разорену државу. Дошли су изможде-
ни или сакати. И опет су у снази свог
православног бића, пронашли мир да
наставе и последњу танку нит живо-
та. Руке, које су седам година држале
оружје, у јуришима клале се бајоне-
тима и сабљама, могле су да калеме
воћке, ору и косе рађају децу и плаћа-
ју порез.

Са истим миром, Шешелеви борци
су свукли своје униформе. Нема ни-
једног доказа, упркос будном оку доб-
ро плаћених ловаца на грешке, да је
иједан од тих бораца, кренуо да егзи-
стенцију обезбеђује оружјем и наси-
љем.

Они не захтевају положаје, не тра-
же пензије и инвалиде. Станове и ви-
ле на Дедињу.

Српски четници не наплаћују услу-
ге одбране народа и државе!

О прохујалом рату, они ћуте. Данас
се у Србији хвале дезертери.

А када су потомци Ал Капонеа, тамо
у Хагу, основали некакав суд за "рат-
не злочине", и када је почео лов на сва-
ко српско име у земљи и по Европи,
трагачи су кидисали трагом Шешеле-
вих бораца. Тријерисали су њихова име-
на, распитивали се о подвизима. Као
хијене њушили чак и гробове изги-
нутих.

Војислав Шешел је све то пресекао
на свој начин. Онако, како и доликује
ратном команданту такве војке. Јавно
и отворено, у домаћим и светским ме-
дијима, понудио је добровољни одла-
зак у Хаг.

Желео је да у име Српског четни-
чког покрета, у име својих живих и из-
гинутих бораца, стане пред унуче Ал
Капонеа.

Нису му одобрили визу?!

Без вијетнамског синдрома

Сећам се када су најмоћније редак-
ције света, Шешелеву фотографију и
име уврстили међу десет "најопаснијих
људи света", он је мирно тај текст пре-
нео у "Великој Србији", гласилу стра-
нке, како би и домаћа јавност могла све
то да прочита. Нека српски народ сам
оцени, шта је истина, а шта лаж. Срби,
бар за толико нису изгубили здраво ра-
суђивање и памћење.

Уосталом, читав српски народ је у
тим гласилима проглашен за највећег
терористу света. Никада у политич-
кој историји човечанства један народ
није био толико сатанизиран. Пропа-
ганада Гебелса била је права играчка
у односу и на данашње техничке мо-
гућности, и на дубину лажи, које су

изречене и написане о српском наро-
ду у овом рату.

Као Србин, као политички и рат-
ни вођа, као српски патриота, Шешел
би осетио личну несрећу да толику
грозоту неправде не подели са српским
народом.

Они, који су захтевали бомбарло-
вање Београда, призивали о одбавали
јавно стављање српског народа у ко-
лективни логор беде и смрти; они нам
сада нуде решење "да из тога изађе-
мо".

Дезертери у рату, нуде нам одбра-
ну Србије у миру!

Шешел сада може мирне савести и
отвореног погледа, да се суочи са тим
народом. Његови радикали, његови до-
јучерашњи ратници, сада мирно, и у
тишини, могу да лепе те предизборне
постере. Један дуг су измирили, али,
обавезе према отчеству се носе у сва-
ком сванућу. И они то раде мирне са-
вести.

Они немају фрустрације рата. Не
може Србин да стекне "вијетнамски" син-
дром бранећи српски праг.

Сјајни су момци ти радикали.

Сјајан је и момак Дмитриј Анатол-
јевич Ермолаев, млади руски писац и
новинар. И он себе сматра и назива
српским радикалом. Откуда то, да један
Рус, једна историјска самосвест, вели-
ког народа и земље, себе своди на дух
мале државе и народа? На пристали-
цу радикала, и Војислава Шешела, у
низу великих ликова велике руске ис-
торије?!

Више од сата, пешнице и превозом,
од Калуђерине до центра града, прола-
зили смо поред Шешелевих портре-
та. Подсећали су нас на радикале, и
он је стално нешто запиткивао.

Сели смо код "Шуматовца", на прву
јутарњу кафу. Превише је рано за раз-
говор о мучним приликама Србије. Не
мора, бар лепо ћурћевданско јутро, да
почне са таквом горчином. Причаће-
мо после. Има времена и за причу и за
плакање.

Уосталом, он је журио на литурги-
ју. И да запали свећу на гробу великог
атамана Петра Врангела у Руској цр-
кви.

Кад год су ми у току рата долазили
козаци, сви су желели исто. Прво и пра-
во на на гроб Врангела. Палили су све-
ће на његовом гробу. Крстили се и љу-
били руску заставу, и заставу са Ан-
дрејиним крстом око гроба.

Оклопни воз за Лењина

- покој душе атаману и козацима

Гроб барона и атамана Петра Вранге-
ла је симбол великих дана пред конач-
ну пропасти Русије.

У души, враћа их тамо где је велика
Русија раскомадана туђим сабљама.
Прегажена швалским оклопним возом,
Лењиним и несрећом.

Немачки кајзер Виљем, најреакцио-
нарнији владар Европе, дао је "панцер
цуг", Владимиру Иљичу Уљанову-Ле-

њину, да прегазу Велику Русију. То никада раније није успело Татарима и Турцима. Велика је "матушка" Русија. То никада није могао Наполеон.

У руској зими су се смрзле швапске силе. Немачки кајзер је највећи прагматичар у спровођењу комунизма.

Оклопни воз, и немачке паре, и сто изабраних саветника, и Лењин на челу, учинили су чудо на небу и земљи. Нагазили су неку Ахилову пету Русије. Озледили неку болесну рану. Раскомадали је и заразили многим ранама.

Немачки кајзер Вилхелм умро је у лудачкој кошуљи у егзиду једне болнице. Русија је, у лудачкој кошуљи и до овог часа.

А атаман и барон Петар Врангел је, са козацима, тамо негде на Уралу, пружио последњи отпор. Покој души атаману и козацима.

Последња одбрана искрвавела "матушке". Био је главнокомандујући морнарице и пешадије, и зато му гроб обележавају две заставе, и два знамена царске Русије.

Причам Дмитрију Анатолјевичу Ермолашу, о новим руским гробовима. О козацима, изгинулим у овом рату. Он замишљено клима главом. Распитује се за гроб једног белогардејца. Био је козачки витез у Првом светском рату. На његовом копорану избројали су само у једној бици осамнаест засељених непријатељских сабаља. И кад је мајка Русија раскомадана, када је куга и завера освојила њено неосвојиво пространство, тај јунак је побегао у Србију. Склонио се у другу православну земљу. Побегло је, ваљда, у оном истом копорану, кога су на њему у ресама изрезале швапске сабље.

Живео је у Србију до следећег рата. Стигли су швапски батаљони и дивизије и окупирали његову другу православну земљу. Остао је опет пред њиховим хордама жив. А онда је наишла велика армија "ослободилаца". Пронашли су га и убили. Тај деветнаести ударац је био без промашаја...

Погледао сам га нагло. Тај први гулаљ кафе ми је ударио на нос.

"Зар су га убили Руси?", питао сам.
"Ње!" - рекао је одлучно. "То не бил Руси! То бил - комунисти!"

Нова "вера" титоизам

Наравно, и овде Србе нису убијали Срби. Србе су убијали комунисти. Они су бивши Срби. Само по пореклу. Српства су се одрекли и себе прогласили југословенима. Одрекли су се вере и постали - атеисти. Постали су, у ствари, титоисти.

Нова религија сатаниста. И у сваком народу, ма како он имао најсветлије примере историје, озбиљан историјски лик, и духовну вертикалу, увек и у свако време, може да се нађе отпаднички сој.

Као што постоји кукољ у најлепшим класовима жита. И он се подгиче и негује. Одлучује и суди. Руку на срце, било је оних, који су се међу тим сата-

нистима нашли преварени. Уосталом, поштеног човека је најлакше преварити. Чистој души, православног праведнику, довољно је потегнути речи правде и једнакости по божијим књигама. Он верује и иде за њима. Не осврће се иза себе. Он не сумња и он се не преиспитује. Када се осврне и очи пустош, онда је доцкан. Све зависи колико је огрезо. Душа се обично и даље нада. Ка-јање је нестало са нестанком његове старе свести. Нова није стечена. Промењена је већ и цела душа. Стид се испречио испред кајања.

Сви Срби и сви Руси морају се суочити прво са свом дубином преваре. Суочити се са стидом и покајати истинито и потпуно. То политичко пунолетство се очекује. Та духовна озбиљност је неопходна. Она је данас услов наших опстанака.

Али, стижу нови ударци, нове лажи и нове преваре. Појединци, који их уочавају, као што је то Шешел, осуђени су најчешће да им пуца жуч. И када су најозбиљнији, могу изгледати комично. Поштен човек у ужасном амбијенту изгледа, најблаже речено, не обично.

Ту је данас прта између опстанка и трагичности незнања, које је завладало. Из незнања се излази само трезвеном одлуком, озбиљним опредељењем и правим избором одлучног пута.

У овом случају, то је свакако, Војислав Шешел!

Нико као Руси, које срећем, није више упућен у све узроке тих несрећа, и нико, као они, не пати управо толико, од свега тога. Апсурдно и трагично потврђена је максима: што више знаш, више ћеш патити.

Али, куда нас води затварање очују, и нас и Русе. Велика Русија, велики народ, велика историја и велики дух, сигурно рађа данас велике синове. Али они су опкољени страшном несрећом. Страшном немоћи ћутања. Њихов глас је изгубљен у великом пространству.

Нико није постао светац у свом крају

Својим невероватним образовањем, својом бистрином, прагматичним политичким размишљањем, и снагом великог духа, они савршено уочавају ситуације. Знају да сместе сваки детаљ у ту страшну композицију данашњег владања светом, где и нас и њих, сналази замах велике несреће. Очајнички, као савест једне генерације, они трагају за сваком поједином и детаљем.

Данас је Војислав Шешел популарнији међу руском интелигенцијом, него српском. Нико није постао светац у свом крају. Али, то није једини одговор и прави разлог за овакво објашњење. Руски интелектуалци, једноставно, више истражују. Моћнији су и бројнији. Више су и дуже патили, више верују и више се надају.

Али, већа земља има и веће несреће. Када је писак локомotive оног ок-

лопног воза угушен после седамдест година, са истих страна, са истих ползних станица, стигла су "нова решења". Нова оклопна возила, која ће их одвести у даље незнање. Можда до коначне пропасти.

Као што је некада, Турцима, Татарим и свим освајачима, било немогуће освојити једно огромно пространство, тако је сада исто тако немогуће купити толику срчу када је огледало тог царства подупано.

Како сабрати раскомадану земљу, када се она комада даље? Нови болесници су нове возовође. Они су само перфиднији, све остало је исто.

Трају рат и мир Русије.
У новим условима комадања су већа, него она, која је учинио Лењин после победе "првене куге".

У новим државама, створеним од тела једне империје, остало је тридест пет милиона Руса. Толико бар стилско признају "возовође" нових швапских "панцер цугова".

Био сам на руским ратиштима. Гледао сам како мртве Русе, из тих нових "демократских" и самосталних земаља, доносе до сахране на земљи, која се још зове Русијом. То су слике из Крајине. Призори из српске Лике, Баније и Кордуна. Иста судбина као у српској Славонији и српској Херцеговини. По негде је мекше, као и у нашим приликама у српској Македонији. Могу још у таквим примерима да буду срећни. Само су обесправљени. Нико их не убија као нас на улици, само зато што су Срби или Руси. И они, ето, могу да буду задовољни, сазнањем, да од горега, постоји горе. Зар се на томе заснива реалност живота и гради нада за неку будућност?

И руски патриотски дух се буни. Козаци облаче униформе. Делују моћно, делују лепо. Али, Велика Русија је прошлост. Нови систем ropства је ефикаснији од татрског и турског. Руке су им везане без ланаца и окова. Уместо интегрисане државе и великог народа, ту је велико пространство са много излуђених луталица.

Преко свих добоша се галами о економском опоравку. И он је почео.

Русија је прва на свету у производњи каменог и мрког угља. Прва у производњи метала и обојених метала.

Прва у производњи злата и сребра. Памука и гаса. Прва на свету у производњи нафте. Свако четврто дрво на свету расте у Русији...

А Русија данас личи на своје беле бреге обореног лишћа и грана према земљи. Земља се бесомучно пљачка, Руси данас гладују.

Званично, примљени су у круг развијених земаља Запада. Почела је савремена светска трговина, узимају им злато, а дају бижутерију. Узимају им нафту, а дају "кока колу".

Руски квас, па то је срамота и помешати, као када би неко на Теразијама испред "Мек Доналдса" попио чашу росола.

Облик нове свести и новог живота на све стране: стигла је дрога у огромним количинама. Увоз сиде је у пуном замаху. Живо робље је извозни артикал Русије. Ниска му је цена као свему осталом. После седам деценија Лењинских експеримената на Западу је писало о Руским колективним манама: "Руси су грозни пи-јанци. Русиње су курве"!

Ко им је крив што им не иде. Сами су криви за све!

Руски храмови су порушени, верници растерани и поубијани.

Комунистичке вође и вође са Запада су се смењивале у стварању концентрационих логора. Али у њима је увек било Руса.

Руси су константа концентрационих логора и западних "демократа" и комуниста са Истока.

Мењају се деспотије, али су сужњи исти.

Перфидни освајачи - руске деобе

Из историјских несрећа времена Татара и Турака излазили смо лакше, јер смо имали вредности вере. И ми и Руси.

У данашњим условима освајачи су бруталнији. Методе перфидније!

Нова "демократска" управа у Русији, је дала "слободу" сваком, ко је хтео да оснује своју државу. Некад је постојала мала католичка колонија и бискупија, ту негде у Москви и око ње. Кап воде у словенском мору.

Нова власт је демократски, космополитски, пацифистички и толерантно то променила. Екуменизам, тај нови глас, прозелитизма у освајању територија и верника је у пуном замаху: простор католичкој бискупији је сада нова власт проширила на територију већу шест пута од територије бивше Југославије.

Као и код нас, верске секте шпартају Русијом, као да је некрштена земља!

Ко сме да помене да је велики руски кнез Владимир пре толико векова, и себе и народ венчао православљем.

Где је та стара "стаљина матушке Русије"? У Кијеву! У Светој кијевској лаври!

То је данас друга држава. Стара стаљина Русије је данас Украјина.

На руском националном стаблу стварају се нове нације. Онекуд нам је све то познато.

У почетку су Немци први почели, онако случајно, али упорно, да употребљавају израз "Русија - Украјина". Ту подвалу није уочила ни царска Русија тога доба.

У далекој историји, Руси су се помислили са југа на север. Исток је ширио своје границе. Као и код нас, означавало се оно што је појам Крајина.

Али је Немачка лукаво терала своје швапском упорношћу. Стално се постављајући да она, Немачка према Русији стоји, као што цивилизација сто-

ји према варварству. А каква је данас разлика?!

У међувремену, Немци су из термина "Русија-Украјина" све више брисали и "заборављали" први део назива.

Данас су то две државе. Две нације. Руси и Украјинци су доведени до цивилизацијских разлика.

Суочена са свим тим Велика Русија је на коленима. Забаљена је сопственим јадом. Добошари јој галамом не дозвољавају да разликује јауке тих болова од усхићења среће које им нуди ново-старо доба.

Исти ти хорови, из истих школа и са платних спискова, раде овде свој део посла. Зар не видите, цимају нас за ревере, да нас је Русија највише издала. Шта ви хоћете, Руси нас данас највише издају, кажу. Уз то придодају, да је увек у историји било тако. И ми немамо њихови комоцији егзистенције, да можемо да реално и поштено да призовемо историјско сећање. Да све раније српске несреће и руски однос према њима сагледамо у условима онога што се тада у свету догађало.

Није могла Русија да се присма окрене малој Србији и Карађорђу да ратује против наших и њихових душмана Турака, јер им је за вратом зајашо Наполеон. Руски цар, Николај други Романов, је због Србије ушао у Светски рат. Из докумената историје се види да су га тада упозоравали да је Русија за тако нешто неспремна у том часу. Веровао је својим савезницима. Знао је свети руски цар и сам да је стање такво. Уздајући се и верујући у Бога, он није могао да остави Србију на распећу.

Да није било његовог ултиматума савезницима, ниједна савезничка лађа не би дошла да прихвати бедне остатке српске војске, на обалама Албаније. Сва Србија би скапала у Драчу и Валони. Даље и доцније он није могао ништа: немачки "панцир цуг", Лењин,

сто изабраних саветника, и паре урадили су своје.

Руски цар је тај улазак у рат, ту спремност да, у име православља заштити Србе, платио и Русијом и круном и главом и породицом.

Руси га данас славе као свеца и великомученика! Срби, свесни Срби, имају за то и дубље разлоге.

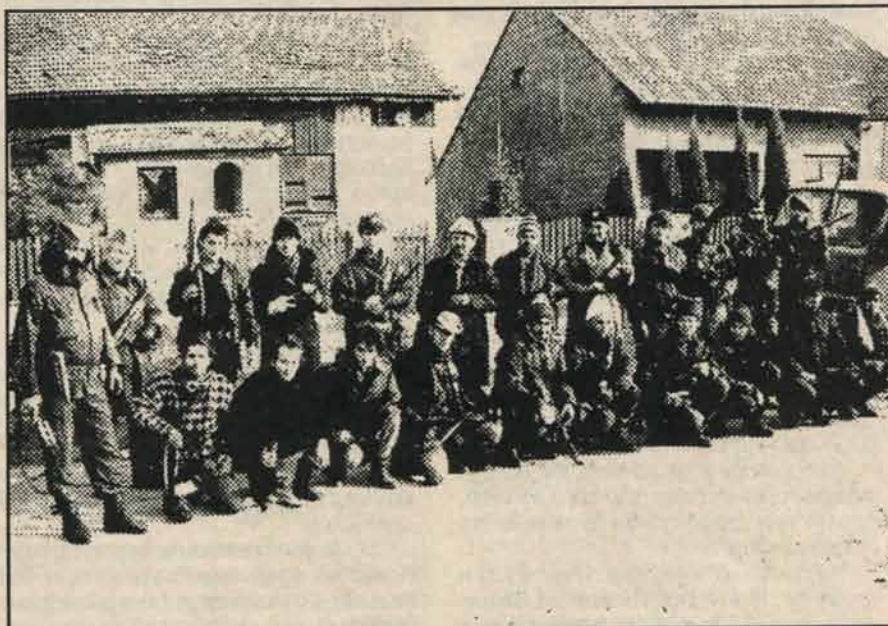
Савез са Жириновским

У ђурђевданском јутру пред нама теку реке те историје. Руска интелегенција је била пресрећна када су Владимир Волфович Жириновски и Војислав Шешељ, направили савез. Обновљено је на земљи оно што стоји на небу. Велика руска душа, увек у разговору уме да то обоји духовном бојом.

Само у новој прагматичној комуникацији људи, како данас зову пуштош живота једне унакажене цивилизације, та духовност се сматра сувишном. Ваљда се због тога у душевним пропастима читаве групе људи затварају по америчким фармама и међусобно шпроје. Постају морбидне до чина колективног самоуништења бирајући за то прашуму Гвајане.

Али, вратимо се реалности, оној, која нам је данас нужна да преживимо и истрајемо. Све у свему, Русија нас је помагала кад је и колико могла. Први пут у историји у овом рату остали смо без икакве њене помоћи. Због тога смо тако и завршили причу.

Руска памет и савест, значајан њен део, је у Владимиру Волфовичу Жириновском, видела енергичног човека. Енергичност је потребна сваком ко жели да се прене из летаргије једне пропасти. Ништа тако као енергичност није потребно данас Србима и Русима. У лицу Жириновског, у његовим идејама и програму, видели су сличност примера из доба Петра Вели-

Дошли да помогну
- добровољци Српске радикалне странке у источној Славонији

ког. У питању је политички прагматизам, да се политички и војни непријатељ предухитри и туче баш његовим триковима и стилем. Када се говори њиховим језиком и узврати правилима њихове игре, која је очигледно препредено и дуго смишљана.

Страх бостан чува

Потенцијали Русије су непоресиви. Једно неизмерно богатство природе и здравог народа је невероватна основа. У духовном смислу прилике не могу ни да се упореде. По фонду знања Русија је недокучива за масу света запада, оспособљену на курсевима такзваних "фах идиота".

Руско оружје, па то је једино што још задржава тотални јуриш нових господара света, да нас без увијања и без икаквих пропагандних трикова, и Русе и нас не баце на отворену ломачу. За штеточине човечанства смо већ проглашени. Да није руског оружја, даљи поступак са нама би био рутиниран. Али, страх бостан чува.

Само када би се регрутовао козачки слој становништва, Русија би могла да изведе три милиона војника.

Али шта Русија нема? Шта недостаје да се направи спој великих интелектуалних идеја са практичним кораком да се "велики медвед" пробуди, и стане на ноге.

Потребан је пример! "Очим харашо", пример како повести причу. Они зато савршено разумеју српски отпор у протеклом рату. Тај пример су, уосталом, разумели и господари рата читавог света. Зато су и кидисали да угуше српски пример. Он може бити непријатно, чак опасно подсећање Русије како да се постави.

Нећемо ваљда поверовати да је НАТО-пакт, моћни ратни логор света, покренут само да би се утишала шачица Срба, која неће више да живи по правилима и приручницима, које су нам послали по Јосипу Брозју.

Разуме се, много већи улог је у питању. Много већи замах је на делу.

Руски интелектуалци су проучили програм радикала и Војислава Шешеља у свим аспектима. Они у свему томе виде решење. Решење и за себе, и за нас, и за свет, како би истински могао да живи слободно и у миру.

Са своје стране Шешељ је у савезу са Жириновским поступио по позитивном искуству из српске историје и из времена Николе Пашића и раније. Мале српске таљиге, настојао је да прикачи уз судбину неке моћније снаге. Логика је ту једноставна и зато генијална, као свака истина.

Ако заиста дође до тога да сва Русија постане пустош, као кора Месеца, шта ту има више тражити за нека острвца живота.

Објективно, он и није имао куда и на другу страну. Оригиналност Шешељева у том односу са Жириновским је у начину и избору времена када ће то учинити.

Многи насилници света су стрепели и стрепе од Жириновског. Његова политичка појава узнемирила је мало њихов сан. Бар до сазнања да неће све ићи као врели нож кроз маслац.

Страх и сила, као окосница, и њихових идеја и планова, и чинилаца које једино поштују и уважавају, приводеће их на већи резект и мању осорност. Име Војислава Шешеља у тим центрима силе нашло се уз име Владимира Волфовича Жириновског. Име Србије нашло се уз име - Русија!

Из сусрета два политичка лидера, из проучавања стања на терену, видели су да то масовно подржавају и одговорни Срби и одговорни Руси.

На српске ране увек иду и љуте траве

Многи руски интелектуалци, боље познају програм Српске радикалне странке, него многи чланови радикала у самој Србији.

"А, опрости ти мени, Радомире Боровојевичу, как је васможно да ја видим Шешеља и да разговарам са њим?" пита Дмитриј Анатољевич Ермољев.

"Си час", кажем.

Млади писац ме гледа у чуду преко шољице чаја.

"Ти Дмитрије Анатолејевичу гледај у њега", покажем главом на велики лик залепљен на дебелом стаблу платана у "Шуматовцу".

"Ти гледај, а ја ћу да ти причам о њему."

Толико пута смо разговарали. Много пута се свађали и разговарали. На српске љуте ране увек иде и љута трава.

На стаблу платана профил Шешеља окренут полудесно. На изглачном, чистом стаклу наочара, блиц је на снимању сударио два одсјаја. Две искрице и кроз њих плаве бистре очи испод високог чела.

Читав лик је на небо-плавој основи. Негде од Саборне цркве јекнуше звона за јутарњу. Дмитриј Анатољевич журно устаје. Београђани пролазе, журећи са зембиљима доле према Бајлонијевој пијани. Мање њих иде у цркву. Много више на пијаци и по продавницама. Тамо је све скупо. У цркви је бесплатно. Жури народ да избере скупље. Правила живота на земљи су неумољива. Она на небу хоће да се стрпе и сачекају.

Пролази народ и ходу загледа портрете на плавој основи. То излепљено плаво је некако јутрос освежило град. Пријатно је оку.

Лепо изгледа то плаво.

"Византијско плаво" у једном надахнућу створено од честица боја и људске крви.

Зар је заиста таквом бојом сликано плаво на фрескама Студенице и Милешеве, Грачанице и Богородице љевишке.

Радикали су узели ту централну боју са српске заставе. Плаветнило

неба! Бескрај његовог плаветнило за симбол бескраја слободе.

У мучној српској историји нема важније и светије речи од слободе. "Жељан, као Србин слободе", представља народну изреку за нешто бескрајније и од самог неба.

А шта је друго довде довело младог писца Ермољева?!

"Ајдемо Дмитрије на литургију!"

Он устаје, пажљиво намешта столицу за кафански сто и креће.

У Београд је стигао из Мурманска, далеко из снегова највећег руског града за Поларним кругом.

Из снега до колена на руском северу у осунчано јутро Ђурђевдана у Београду.

Донео је писмо и поздрав од побратима Јарослава Јосифовича Јастребова. У два маха, укупно седамдест шест дана, тај млади историчар је својим примером изненадио и Србе и Русе и читав свет. У сред Москве демонстрирао је глађу због поступка звичне Русије и светских центара моћи према српском народу. Демонстрирао је и топио се у снази напољу на руској хладноћи, све докле га оба пута нису онесвешћеног и полумртвог пренели у болницу.

Реп испод одеће - кавијар интернационалисти

Читава савест Русије и Србије била је сведена на тих тридест осам килограма костију и коже.

Јаросав Јосипович Јастребов, лично је на оне живе костуре српских ратника после голгота Албаније. Москва се забезекнула! Патриотски део Србије је био дирнут. Један пример често покрене колос историје. Сећам се, у ревији "Дуга", нека комунистичкиња Хабијановић је, испред свог комунистичког покрета, напала Јастребова: "Шта он ту има да се меша?! Он је непозван!"...

Сва дотадашња плувања по српском народу заједно, ме нису толико заболела као тај напад, те нове комунистичкиње. Каква срамота српске престонице?! Како јој Господ даде људско обличје? Можда они заиста имају реп сакривен под одећом. Можда су им сатански рогови уклоњени специјалним захватима, на специјалној клиници за улепшавање комунистичкиња, онда када су за њих доводили оне све-тске чувене хирурге.

Јастребов се опоравио у болници и запутио у Србију. Разне политичке странке звале су га да им буде гост и почасни члан. Још на аеродрому, још на њиховим праговима је осетио њихово лицемерје.

Како су уопште могли да поверују да ће свест и савест неког, ко се убија глађу, приносићи жртву српској судбини, да пристане уз њихове интернационалистичке идиотизме? Зар су уопште могли да поверују да је млади историчар, и то Рус, прескочио лекцију "большевичког интернационализма" Ле-

њина и Стаљина и Брежњева и свих даље, редом.

Па то је био узрок његове побуне. Јарослав Јосифович Јасребов напустио је скупе хотеле, гозбе и пријеме. Давно су се њему згадили кавијар-интернационалисти. Побегло је код мене у Калуђерицу. Живели смо у селу, понешто радили на имању. Недељом ишли у цркву. Шетали се обалом Дунава у Винчи и разговарали са сељацима.

Отишао је у Русију и ускоро се вратио.

У рано јутро викао је у двориншту: "Радомире Боривојевичу! ". "Радомире Боривојевичу! ". Изашао сам, и у сањивој слици угледао га, у групи људи у двориншту.

"Но, ти спиеш, а казаки пријахали са Дона", смејао се и показивао широко рукама.

Тако је први пут стигао са одредом козака. Наставили смо као добровољци на вишеградском ратишту. Опет је одлазио и долазио са групама добровољаца...

Рат је био грозан, а "мир" још мучнији. Изгубили смо и многе пријатеље и део себе изгубио сам и Јастребова.

Јастребов је нестао без трага из Москве.

Зар сам могао и помислити да ће за њега тамо више бити места. Специјалне службе интернационалних бригада увек све виде. Све увек памте и све увек знају. Једино никад не опраштају.

Зар може за Јастребова бити места тамо где царује интернационалистичка мафија? Криминалци интернационалних бригада су заузели све ложе.

И Дмитрије Ермолаев ми је јавио да је Јастребов жив. Јарослав, то име живог огња, није се угасило тек тако лако. Послао је фотографију: стоји у великој дружини испод споменика Ђирилу и Методију у центру Мурманска, у снегу до колена.

У међувремену је писао руској деци по читавој Русији. Писао је по основним школама и по приватним адресама о српској православној деци...

Мурманск је одједном постао поштански чвор читаве Русије. Засут је децијим писмима, са свих страна. У њима питају о српској деци. Траже адресе да се и сами дописују. Одговара им читав тим који је Јастребов окупио око себе.

Прикључио се у друштво Објединение "Братја Сербов", чији је председник Дмитриј Анатолјевич Ермолаев. Они делују у оквиру Савеза писаца Русије, мурманске области.

Настали су из протеста због свега што се догађало српском народу.

Живо штиво "Сионских мудраца"

Баш из њихове области је политички поникао Козирјев. Из Мурманска је "делегиран" у политику. Сувишно је појашњавати да ће он у овом рату у нашој свести остати гори од Геншера.

Њавији од некавог Ван ден Брука. Једанак њима у обрачуна са српским народом, опаснији од њих зато што је оличавао спољну политику Русије према нама. Зар је потребно објашњавати колико су лако пролазили злочински захтеви србоборца, пред лицем света, управо, због Козирјева. Па, зар ти Срби заиста нису последњи шљам, када се, ето, слаже чак и њихова вечна заштитница, православна Русија, да су толики зликовци. Мож' се мислити какве су то убице, кад ни министар иностраних послова нема за њих, чак ни једну реч разумевања. Осуђује их и један Рус. Осуђује и сама Русија.

Нит је Козирјев, наравно, Рус - нит је то био глас Русије. Био је то ехо оног гласа из Лењиновог оклопног воза. Духовни и физички потомак оних сто избраних саветника из истог воза. Политички наследник оног првог политбироа и самог његовог врха састављеног по истом саставу као саветодавно тело у немачком и Лењинском возу. Руска влада, без Руса, по крви и националности.

Ето, то је Козирјев, по леглу свог настанка. Живо штиво "Сионских мудраца". А управо због њега највише гадости против Срба просишано је у мурманској области.

Дмитриј Анатолјевич Ермолаев, и још неколико интелектуалаца, подигли су свој глас.

Основали су Објединение "Братства Сербов".

Почели су са протестним скуповима и трибинама. Окупљали су се на тргу пред спомеником Ђирилу и Методију, и у вејавици износили своју истину о Србима и овом рату. Загревали су руску душу у снегу до појаса, у ковитлау вејавице, на минус тридесет степени.

Ермолаев је и новинар. Као друштво изборили су се за емисије на Радио Мурманску, где ће се "чути и друга страна". А та друга страна, тај замукли глас далеке Србије преносили су одважније и боље, него што би то учинило више од половине наречених београдских уметника и интелектуалаца, привезаних на "хуманитарне фондове" великих сила.

Сваки детаљ, дубоко и живо слика њихову упорност и њихову душу. У емисији су говорили о српском рату. О страдању Срба. Преко хиљаду веза обезбедили су преко историчара Растислава Петровића фотографије о геноциду над српским народом по Републици Српској Крајини и Републици Српској. Организовали су изложбу, а преко радија и по међави галамили улицама, дозивајући Русе да се суоче са истином.

Из снегова Мурманска...

"Приђите да видите истину! Дођите да се помолимо Богу за српски народ данас распет на Христовом крсту страдања. Подигните свој глас браћо Руси. Устани мајко Русијо. Матушка Русијо, ти си следећа. Српско распеће

је само вежба и генерална проба за наше распеће. Грех је да даље ћутимо..."

И Козирјев је био потучен у својој кући. На јавним протестима и трибинама свевидеће око, свезнајући руски интелектуалци су одгонетнули лице и налицје једне завере. Преносили на матрицу искуства Русије.

Трг Ђирила и Методија у далеком Мурманску, на далеком северу, је одјекнуо српском истином. Те речи људи од којих већина никад није видела ни Србе ни Србију, истински су посрамиле Београд и његово ћутање, разне београдске "антиратне" центре, комитете и "београдске кругове" и ложе. Узалуд су били ту на лицу места патње једног народа, коме припадају бар по пореклу и крви. Али, зли сведоци су и очи и уши ако људи имају варварске душе. Како само бедно делују они београдски писци и уметници, који су рат провели по ђумезима париских поткровља, тражећи да се Београд бомбардује и ти "злочинци" Срби примерно казне. О чему, сем о својој гадости они могу више да пишу. А за њу они немају храбрости за суочене. Да су имали храбрости и духа, не би то ни учинили.

И док су београдски новинари, читаве "независне" редакције одлазиле на месец - два на "професионално усавршавање" по престоницама Америке и престоницама ратних непријатеља Срба, Дмитриј Анатолјевич Ермолаев и група новинара из далеког Мурманска су одлазили на специјализацију у истину српске стварности. Путовали у српску историју кроз српске буне и устанке. Водили су слушаоце радио Мурманска из читавог округа на то путовање части и славе. Сваки мањастир су означили и проговорили о њему. Сваку српску међу су доказали српским гробовима и храмовима.

Упоредивали су један верски рат који је беснео и правили паралелу са унијаћењем по западној Украјини. Доказали прозелитизам католичке цркве и као повод и као процес.

Али, једночасовне емисије састављене само од говора, брзо су постале досадне. Сваки говор дужи од минут и по, преко радија, нагони слушаоца да промени станицу. То је једноставно законитост медија.

Професионално се ствар спашава увек пресецањем говора музичким нумерама. Да, али они нису имали касете са српском музиком. Једну је имао као успомену из ратних дана Јарослав Јосифович Јастребов, са неколико националних песама. Трака је већ потрошена, звук извитоперен. А српска музика нису само неколико четничких борбених песама. И у беди свакидашњег живота, када се једва прехранују, Дмитриј Анатолјевич Ермолаев, је отпутовао у далеку Москву да некако набави касете са српском музиком. Пут су платили од сакупљених добровољних прилога чланова "Објединение братје сербов".

Када им је то пошло за руком, онда су у тим емисијама проговорили и о српској музици. Зар браћо Руси не препознајете себе и своју песму?! Зар у овим звуковима српских душа не препознајете своју душу.

И слушаоци мурманског округа су слушали праву српску музику, незнајући да ће пола века нема ни у Београду. Срећом, да тамо не могу да ухвате програме београдских станица, турска и арапска завијања, идиотизме и бљувотине.

Срећом да не могу да чују како, прво инцидентно, преко разних "кошава", па све отвореније одјекује музика певача и група које су се у Хрватској у току овог рата изјасниле - не као хрватске, него као усташке музичке дружине.

Обједињење "Братства Србов", и удружење њихових писаца је осмислило и успоставило редовно одржавање "Конгреса славјанске писмености и култура".

У самом Мурманску "Братство Србов" је затражило да се српски језик уведе у школама округа факултативно.

Кроз часове језика - часови истине.

У историји свога града пронашли су да се борио и "Српски добровољачки пук". Захтевали су да се "Српски полк" историјски обележи уличицом или неким знамењем.

Ове године, у знак солидарности са "храбрим српским народом", Мурманск ће обележити и прославити Видовдан!

Преко радио емисија мурманска област је већ упозната са Косовским бојем и небеском Србијом! Са Косовом и Видовим даном.

Осталим окрузима по Русији "Братство Србов" је преко окружних савеза писаца, школа и патриотских организација, упутила свој програм о српском и руском питању. Из Мурманска припремају "ход православља", путовање под црквеним барјацима преко православних земаља, све до Цетиња, Београда, Бањалуке и Призрена.

Са планом су упознали Српску радикалну странку и најзначајније Србе на Палама. Тај ход ће бити под барјаком и благословом његовог високог правосвештенства Питерима, Митроплита Руске православне цркве.

Покојни руски владика Јован, сећамо се, први у свету је у највећој светској галами против Срба, основао "Одбор за помоћ Србима". Митрополит Питерим, данас један од најугледнијих духовника руске цркве је наставио то дело.

"Кад све обухватимо, и нашим идејама поплаavimo целу Русију, ове слуге интернационалних бригада ћемо истиснути, као пампур из боце", рекао ми је Дмитриј Анатолјевич Ермолаев, расајајући се на прагу вагона воза "Пушкин".

Понео је Статут и програм Српске радикалне странке, неколико књига о Војиславу Шешељу, "Земунске новине" и "Велику Србију".

Како доскочити Западу – београдски сусрет са Жириновским

У мурманском округу, баш одакле је и кренуо, Козирјев и његов злочин према Србима, јавила се, баш ту, већа и снажнија идеја. Ближа правди и Богу. Јавила се истинска духовна Русија. Она богоисхатељна Русија!

Сви велики путеви почињу малим кораком.

Слобода не пада са неба

Војислав Шешељ је свој политички корак подесио са кораком једне, упркос свему, велике силе. Није реч о седењу скрштених руку и чекању да слобода и помоћ падну са неба. Да се створе из једног потеза. Али, ако се загледамо мало боље, користи у том његовом спољнополитичком потезу су већ на делу. Неки савез је склопљен. Српско име је везано уз руско. Савез је подсетио српски народ да није баш сам на овом свету. Пресекао је галаму стране пропаганде и њихових извршилаца овде, срачунату да малаксало српско биће дотуче и обесхрабри. Срачунато да у њему убије последњу вољу за животом и сваку наду. Шешељ је

савезом са жестокиим Жириновским, показао центрима светске моћи да Србија зна за јадаг: нису Козирјев и још неколико плаћених интернационалиста, вечна сила и закон за пропаст Срба и Руса.

Врхунска вештина политике и јесте у томе, да се пронађе пут у беспућу. Да се пронађе излаз, када се сматра и када је очигледо да он готово и не постоји.

Такав Шешељев излаз у спољну политику, био је само потез страначког вође. Али, његов савез и однос са Жириновским и Русијом, није само случај одређен сентиментом прошлости.

У коштац са мондијализмом

Војислав Шешељ је на том плану повукао и друге потезе. Његов савез са Националним фронтом Француске Жан Мари Ле Пенем представља снажан искорак, данас Српске радикалне странке, а сутра званичне Србије.

У стравичној англисрпској пропаганди, где се будно вреба, сваки српс-

ки патриотски покушај са циљем да се уништи и разори на самом почетку, јавност није могла да добије ни најповршније анализе тог односа, и правог стања ствари.

Борећи се у малом информативном простору за страначка питања избора, доктор Војислав Шешељ нема баш никакву прилику да српском народу појасни савез и његову суштину са Француским националним покретом.

У српској јавности тај однос је, најблаже речено, сведен и маргинализован. Други су били задужени да га обесмисле. Трећи да га извргну руглу и подсмеху, а четврти, пети и остали да га са "демократским" заклетвама на уснама прикажу као нецивилизацијски догађај. Однос два диктатора и двојице шовиниста.

Жан Мари Ле Пен и Војислав Шешељ, из дана у дан, чапћавани су таквим именима, све док у том "демократском" гледању на ствар нису проглашени за "фашисте".

У једној београдској кафани, студенткиња са Сорбоне је желела да ме упозна са француским историчарем и геополитичким стратегом. Млад и стасит човек извадио је лулу из уста и пружио десницу: "Ив Бага!" рекао је учтиво.

Погледао сам кроз њега. Све су испунили други призори. Видео сам Соколац и Мајевицу. Крваво ратиште Славоније, Велебит и призоре покоља у Дивоселу, ноћ и дан у киши и магли. Видео сам Грбавицу и Јеврејско гробље. Поклану српску децу, девојчицу од шест и по, и њеног брата од седам и по година у засеку Јеленац, доле на Дрини, њихову заклану мајку и стрину. Били су још топли када смо их затекли. Још је истицао живот из њих. Поклале су их потурице, а на новосадској телевизији нисам могао то да емитујем. Превише је грозно, рекли су суво. Видео сам десет гробова козака на падини у порти цркве изнад Вишеграда. Поклане Србе и згаришта српских кућа... Видео НАТО авионе како нас гађају. Француске пилоте који су засипали српска села. Побили и људе и стоку. Када су оборени на лицима им је била одвратна учтивост. Грозна равнодушност. Израз да они уопште и не знају откуда они ту... Као да су дошли у госте Србима. Неки неспоразум, шта ли? Па они тако невинно изгледају...

Не знам да ли су пушили лулу. Смешкали су се обавезно, учтиво клањали главама...

Над столом у кафани висила је празна шака испружена за поздрав. А све је још било свеже у мени. Најсвежије у глави и грудима НАТО бомбардовања. "Амерички фантоми" и француски пилоти, учтиви и залезане убице.

Сорбонска студенткиња се наљутила због мојег отвореног непријатељства. Због презира према испруженој руци.

"Како можеш тако", рекла је. "Па он је наш пријатељ. Фин је човек. Крајње коректан!"

"Мрзим те fine људе. Волим ону мусаву побијену децу!"

"Бог да живи Вранцузе"

Не знам кога сам све презирао, криво и кажњавао. Крајем осамдесетих написао сам два специјална издања о солунцима. И написао оде о "француској браћи по оружју". Ишао на далеке ратиште Марне и свом дубином душе поклонили се изгинулој "браћи по оружју" мојих дедова. Стајао сам испод Тријумфалне капије једног једанаестог новембра, дирнут до суза "марширањем француских корпуса у спомен на дане Великог рата. Сматрао да ми је част што се Митеран рукује са српским Солунцима у гуњевима, и опанцима, постројеним испод Тријумфалне капије. Неколико пута сам дружећи се са Шешељем покушавао да причам о тим узвишеним призорима. Гледао ме је прониољиво и рационално и то ме је страшно љутило. У нашој кући су Французи помињани од деде у Божићним молитвама. "Бог да живи Вранцузе, браћу по оружју"... Био сам гост на француском радију исказао читаву оду "великом галском духу".

Каква сам био српска будала?!

Над столом је висила празна шака једног Француза, испружена за поздрав...

Опаметило ме и отрезнило бомбардовање. Јасно је осветлило и ту романтизовану прошлост. Моји делови су платили сваку њихову гранату! Њихове лађе су дошле у Драч и Валону, тек кад је запретио руски цар, бахушка наш! Онда, једанаестог новембра испод Тријумфалне капије, били смо доведени као друге, колонијалне војске. Како то нисам видео: колонијална војска, као колонијална роба. Шта ћу ја, ког ђавола, на ратиште Марне?! Велики рат је добијен на Источном фронту! Кајмакчалан су поцепали Срби! Само Срби...

Сав историјски ужас, све те нове ране, преводиле су ме из једног жара у други. Из једног слепила у друго.

Стварност има оштрије контуре. Захтева трезвенији однос. Испружена рука Француза је висила над столом. Махнула је одједном да смири наљућену студенткињу Сорбоне.

Објаснио јој је да се он нимало не љути.

"Господине, ви сте у праву! И је не бих пружио руку некоме ко бомбардује мој народ. Примите моје извињење због свега онога у шта су Француску увукли француски издајници. Ја сам се извиноу и господину председнику Караџићу. Ја сам, господине, српски четник! Желим да ме упознате са доктором Војиславом Шешељем", рекао је одлучно.

Заврнуо је ревер и показао златну значку српског грба, поклон председника Радована Караџића. Седели смо а

он је показивао своје текстове у француским новинама. Писао је и о Председнику Караџићу и о доктору Војиславу Шешељу. Писао је о српском народу и српским четницима. Отворено је означио данашње господаре и изазиваче рата и крвопролића у читавом свету.

Насилан заборав: И усташки пилоти бомбардовали Енглеску

У сусретима из дана у дан отвара се прича о стварности једне Француске. О америчкој агесији и француској политици. О француском понору у коју су пале и српске илузије.

Како се зиста могло десити да Французи, поред царске Русије наш највећи савезник из тог Првог светског рата, данас нађу на страни наших ратних непријатеља, да окупирају део српских територија и учествују у бомбардовању српских народа?!

Зар то исто питање не може да се постави и Енглезима? Зар је конзервативни енглески дух заборавио немачку агесију и ароганцију из оба рата. Зар су Енглези заборавили бомбардовање Лондона? Бомбартовање Контрија. У Хитлеровој ескадри, када су Енглезима остали само "зној, крв и сузе" учествовали су и усташки пилоти. Зар заиста Француска и Енглеска данас не препознају знамена шаховнице ?!

Одговор није у памћењу или забораву. Одговор је у ономе што се данас зове "глобалном стратегијом".

Војислав Шешељ је њу проучио. Као политичар, он нема права на толико емоција као ја. Друга је врста његове одговорности! Рационално, у тешким приликама, он ниједну руку не оставља да чека испружену према њему. Граби је са обе руке, и држи чврсто да му не исклизне.

Пажљивом анализом временскова француске политике после Другог светског рата, долази се и до њених узрока и до њених последица. Знамо колико се Шешељ, поред свих страначких проблема, бавио тим питањем. У "Великој Србији" објаво је огроман текст. Био је то наставак приче чувеног дела Наома Чомског, под насловом "Шта то у ствари хоће Америка", књиге критичких социјалних и политичких мисли, једног од највећих америчких интелектуалаца. Чомски, као бријачем, врши пресеке спољне политике Сједињених Америчких држава од Другог светског рата до данас. Убиственом прецизношћу анализира њене резове и токове. И Шешељ је у "Великој Србији", под насловом, "Шта после катастрофалног пораза српства?" , наставак са анализом те приче у односу на нашу стварност. Прецизно, тачку по тачку, дао је све димензије тог односа. Када ли је само стигао да изанализира и напише толики текст?!

Црно камење се котрља

У том послу треба посматрати и његов савез са Националним фронтом Француске и господином Жан Мари Ле Пеном.

То је питање америчко - арапског дегализма.

Француска је данас суочена са више од пет милиона исламиста. Радикални исламизам је прерастао у отворени терор на француским улицама. "Црно камење се котрља", гласи француска изрека сликајући дан, док одјекују експлозије.

Баски доле се буне! Да ли их неко подетиче на побуну и терор?

Враћају се слике атентата и експлозија из времена уочи Другог светског рата, када је Трећи рајх подстицао те исте побуне. Слабио је Француску, спремајући се да, као на војној паради, лако прегазу Рајну и умаршира у Алзас.

Како се ту сналази француска политика? Како се постављају политичке странке, политички ауторитети и високи интелектуалци?

Објективно, остављено је мало простора и за одлучну реч и за одлучан потез. Галама кавијар - левичара, интернационалних бригада, заглушила је и саму Француску. Разни комитети, форуми и ложе, воде главну реч. На уснама им је "демократија". Њихова светиња је изговор о "мултикултури".

Француска ће без ње бити крајње некултурна. Без "толеранције" - варварска!

На терену, кавијар - левичари, прави јунаци са страница књиге Наома Чомског, обезбеђују и конкретне доказе. По квартовима Париза, где Француз више не сме да крочи ни у сред

дана, они стижу са камерама. Зауостављају муцахедине, широко им се осмећују и срдачно здраве, "ето, видите, нико нас не убија. Све је у најбољем реду! Неопходно је само позитивно мислити. Позитивно гледати на ствар!"

Наравно, иза камере је читав вод жандарма, који их обезбеђује док сниме тих неколико кадрова "о миру који влада, о присутној толеранцији"...

Ретуширане слике стварности живота само замагљују поглед Французи ипак осећају да много тога није у реду. Као сви велики народи, потежу искуство из прошлости. Све у свему, француски поглед на будућност узима лекције из прошлости. Мање-више, у центру два основна гледишта је дегализам.

Повратити се тим искуствима, ако то није доцкан, или, веслати некако на матици садашњег тока ствари, где се већ испред чује и још више осећа хук водопада.

И док партиотска Француска оживљава основна Де Голова стратешка гледишта, мондијалисти их обезвређују до карикатуре.

Зауоставити Европу на путу ка јединству, исмејати Уједињене нације, осудити интеграцију савезничких снага у војну организацију атланског савеза...

Отприлике, тако Пол Рене, бивши француски премијер дефинише политику генерала Де Гола. О томе је написао књигу под насловом "Спољна политика дегализма".

Де Гол против англосаксонског блока

Основне постулате, Де Голове спољне политике он у књизи своди на узрок личне нетрпеливости према Черчилу због Сирије, а према Рузвелту зато што га није позвао на крају рата да учествује на конференцији у Јалти.

И површни познаваоци прилика знају да је генерал Де Гол своју политику планирао раније од конференције на Јалти. У децембру 1944. године он је посетио Стаљина. Склопили су савез о подели Немачке на окупационе зоне.

Посебно је питање да ли је Де Гол заиста сматрао да је Совјетски Савез наставак руске империје. Важно је да он, у Совјетском Савезу види блок супротан англосаксонском. Између та два блока он је предвидео независну Француску.

Генерал Де Гол је био против Уједињених нација и Европске заједнице, али само под условом ако би државе - чланице морале жртвовати свој национални суверенитет, повинујући се већини.

Он је био спреман, али само на сарадњу у оквиру и европске и светске заједнице. Услов је био да то буде - "конфедерација отаџбине"! Свака држава би ту имала право вета.

Европу је замишљао само без Енглеске, због њених присних веза са Америком. Та Европа би могла да се протеже "од Атлантика до Урала", обухватала би, значи, европску Русију. Де Гол није крио свој план да у тој Европи Француска игра главну улогу.

Долазак др Војислава Шешеља испред Савезне супштине 13. маја 1991. године, митинг против последњег председника СФРЈ Стипе Месића

Када га је крајем 1962. године британски премијер Мак Милан упитао, зашто је 17. априла, исте године, ветом спречио улазак Велике Британије у сврски заједницу, Де Гол му је одговорио питањем: "Да ли сте ви изабрали Америку или Европу?"

Разумљиво је да је са таквим ставовима Де Гол још мање могао да пристане на улазак Француске у НАТО под америчком врховном командом. Чим је поново дошао на власт, Де Гол изјављује 2. новембра 1959. године: "Ако се једној земљи као што је Француска деси да уђе у рат, то треба да буде њен рат. Треба да тај напор буде њен напор. Када би било другачије, наша земља би била у контрадикцији са свим што јесте од свога постанка, са својом улогом, са поштовањем саме себе, са својом душом... Тај систем интеграције је застарео."

А четири године доцније септембра 1963. године он је још јасније:

"Ми нећемо да нам горостас са Запада заповеда па ни да нас брани. Француска треба да буде Француска према свим великим замљама, ма колико биле оне велике. У тим организацијама за нас је питање да ли ћемо се утопити, то јест ставити се у службу, те или те, стране земље - ми добро знамо ко је - или ћемо остати Француска. Е, па кад је тако, ми остајемо Француска."

Вив ла Франс! Слава на небесима, славни генерал Де Гол је преко великог носа видео далеко у будућност. Осетио је тада, оно што данас пишу Чомски и Војислав Шешел.

Генерал Де Гол 1959. године је схватио такво стање ствари. Француска привреда је бледа пред захукталом Немачком. Немачка ароганција, после рушења Берлинског зида, обнавља реторику из времена које Французи памте по злу. Прошлогодишња изјава Хелмута Кола "да ће Европа бити, или уједињена, или пливати у крви", није оставила осетљивости Француза много дилема. Забринула је, и погодила у најосетљивије место. Озледела је француски понос, подсетила на време ужаса.

На Корзици, из дана одузима НАТО-у француску средоземну флоту, а 1963. године своју атланску флоту. Савез коначно напушта 1966. године. У међувремену, Француска је постала независна атомска сила.

Мртав Де Гол се преврће у гробу, француски пилоти узлећу са америчких носача. Под туђом командом засипају бомбама српске савезнике.

После Другог светског рата, распале су се колонијалне империје. Посредно и непосредно, било је то под утицајем два блока. Поучен француским војним неуспесима у Вијетнаму и Африци, Де Гол је признао независност Алжиру и другим француским колонијама. Том тактиком остао је са њима у тесној вези. Стекао је морални капитал да 1966. године жестоко осуди америчку војну интервенцију у Вијетнаму.

Узред, буди речено, најистакнутији француски носиоци националне мисли данас, једино не могу опростити Де Голу тако олако напуштање колонија. Али, вратимо се аспекту тог чина у вези са Америком.

Све догле, Американци су трпели бројне Де Голве испаде против њих, па и његов узвик: "Живео слободан Квебек!", приликом његове посете Канади. Али већ 1967. године, славни генерал је учинио фаталну грешку. То ће скупо коштати и њега и Француску. Не само да је, после победе Израела у шестодневном рату, устао у одбрану Арапа, него се усудио да израелском амбасадору у Паризу каже: "Ви сте господарски народ, сигуран у себе."

Није славни генерал схватио, или његов француски понос, и његова самодржност, нису хтели да схвате правило да је Израел "табу" светске политике. Једина држава у чију одбрану би Америка била спремна да ступи у рат. Можда је Де Гол, управо због тога, тако и одбрусио.

Само неколико месеци касније, маја 1968. године, студентске и левичарске организације, уз подршку синдиката, кренуће у генерални штрајк. Извешће "безкрвну" револуцију.

Сјајни трик референдума

Док се тај временлов из Де Головог искуства оживљава испод наших прозора, политичке изјаве вође радикала о сличним манифестацијама код нас, постају не само јасније и разумљивије, него апсолутно придобијају подршку свих одговорних патриота ове земље.

Француска је под Де Голом економски напредовала изванредно, али ће, само за месец дана "бескрвне револуције", изгубити златне резерве.

У оно време сам Де Гол је био принуђен да се, за кратко време, прикључи француској армији у Немачкој. Само живот може да изрежира такав цинизам.

Мада му је Армија остала верна, он не би избегао револуцију да је то тал био циљ комуниста. Али, Москва је остала верна Јалти. Одатле постојана у савезу са Де Голом, јер је сигурно знала одакле ветер дува и ко је подигао ту побуну у Француској.

Генерал је привремено остао на власти, али буре преко Атлантика су га већ идуће године поразиле "демократски". Изведен је сјајни трик референдума и одмах је поднео оставку.

И разуме се стигао је Жискар д'Естен. У америчким очима он је идеални председник Француске републике. Члан трилатералне комисије и председник "мондијализма", он је верно спроводио политику Север - Југ. Спроводио је баш како је замислио њен творца Бжежински.

Нови француски председник је постао већи католик од Папе: у ревности је отишао тако далеко, да је посебно помагао и пројекат изградње гибралтарског тунела.

Пре отприлике једну деценију Александар де Маранш, бивши шеф француског тајног сервиса SDECE од 1970.-1981. године, у књизи једне новинарке под насловом "Тајна причева" изражава своју бригу за Израел, због пораста муслиманског наталитета. А у истој књизи, само мало даље, сведочи да је учествовао у преговорима између мароканског султана и шпанског краља поводом изградње тунела испод Гибралтарског мореуза. Тако би се, каже, тунелом између Африке и Европе, олакшале сеобе муслиманских маса. Очигледно је да би та најезда ислама дефинитивно пореметила равнотежу европских народа. Што је јача најезда муслимана, то је јачи отпор европског становништва. Истовремено се потезу оптужбе о порасту расизма и нацизма међу тим народима.

И без тог тунела Француска, па ни Немачка, ни до данас нису могле да изађу из тог замршеног плетива.

Разуме се да је де Маранш све то радио уз благослов председника Жискара д'Естена.

Азил Хомеинију

Упркос неоствареном пројекту, масе исламских избеглица су надирале у Европу. Важно је било обезбедити њихову најезду, а исламизам ће доћи доцније. Француски председник по укусу Америке је добро припремао његов долазак. Тако је стекао уточиште и сам Хомеини. Преузимањем Ирана, Хомеини ће ући у други рат против Ирака, што свргнути шах Реза Пахлави, никада није хтео да учини.

Исламским тероризмом Хомеини ће деловати према потреби. На том широком плану наћи ће се и исламске државе и европске државе и Русија.

Жискар д'Естен је ишао даље и стекао вечну захвалност Америке. Изгубио је свако осећање мере и пао у гроб који је сам ископао, у мрежу сопствене проарапске политике, јер је довео у питање и сам опстанак Израела. Тако је и он, само из ревности, стигао до табу теме светске политике.

У телвизијским наступима концем 1974. године он се представља као "пријатељ целог света". Именује Совјете, Американце и Арапе, али заборавља Израел. Другом приликом он ће признати и "палестински народ".

Те омашке су бледа сенка у поређењу са припремом "исламске атомске бомбе", Пакистана и Ирака. Пакистану је требало да лиферује уранијум Нигеру, преко компаније који је водио његов рођак Жак Жискар д'Естен. У другом покушају, требало је да француска фирма испоручи Пакистану плутонијум и фабрику за његов производ. У последњем тренутку то су спречили Кисинџер и председник Картер. Наравно, Пакистан се у међувремену снабдео уранијумом. Ираку су била намењена два нуклеарна реактора произведена у Француској. У Тулону сервис МОСАД је принуђен да их уништи...

Наставак традиционалног пријатељства
— са Жан Мари Ле Пенем лидером француских националиста

Жискард Естен јелутао од ревности слеша до брљотина и тако извршио политичко самоубиство.

Читав ток је интересантан, како би се испратио успон и пад Француске.

Наставак приче се управо уплиће непосредно у садашњи положај српског народа. Уводи нас у разумевање спољнополитичких потеза Шешела и склапање савеза са патриотским снагама Жан Мари Ле Пена.

На први поглед Ширак је хтео да избегне грешке обе крајности и генерала Де Гола и Жискара д'Естена. Чим је дошао на власт разумео је ехо галаме из Вашингтона. Уосталом, то и није ни представљано неку тешкоћу. Ширак је подвикнуо на рачун Срба: "Нападаци треба да обуставе своје нападе!". Свакако, знао је одлично да су "нападаци" са "нападнутима" у Лисабону били закључили споразум о подели Босне. Међутим, центрима рата на Западу није ишло у рачун да се успостави мир. И они су охрабрили Изетбеговића: споразум је одрекнут а они су дошли у Босну "да успоставе мир".

"Лака" нуклеарна оружја против Срба

Сценски, Шираков потез је био добро припремљен. Још у јуну 1995. године армијски генерал Ла Каз је оптужио Србе због издаје, јер су своју француску браћу узели као таоце, заборављајући да су та "браћа" бомбардовала те Србе.

Две недеље пре бомбардовања Жак Бомел, потпредседник комисије за одбрану у Народној скупштини, доказани србодер, захтева савезничку војну интервенцију против Срба. За претходне четири године рата, он се није потрудио да било шта научи. Није бацно поглед ни на географску карту, па је српску Славонију називао Словенијом!

Ширак је имао одрешене руке и није оклевао. Бомбардовање српских положаја у Босни, дало му је могућност да се "прослави" по босанским планинама. Истински се прославио трагичним додворавањем Американцима и истовремено заслужио поверење Арапа, а посебно Изетбеговића. Задовољно јеврејски лоби у Америци и левичарске интелектуалце у Паризу. И поред свега, као на војним маневрима, испробао нова оружја убијајући српски народ, без икаквог ризика за своје трупе.

Сећате ли се песме Едмонда Ростена "Четири вола краља Петра". Зар Ширак није онај други лик из тог сјајног свега.

Марта месеца прошле године, телевизија са Пала оптужила је групе НАТО да су употребиле "лака нуклеарна оружја". На дужи рок изазване су радиоактивне последице код српског становништва. Страдао је народ и стока. У први мах није било јасно која су то оружја по среди. На ту вест није реаговала француска штампа, мада је оптужила америчке трупе да су употребљавале "томахавак". Како је све у волшебној игри?! Па томахавак је просто оружје Индијанаца за витешки и отворени двобој. Они, који су Индијанце истребили, узели су назив витешког оружја за спровођење својих најкрвавијих злочина широм света. Али, што се Срба у Босни тиче, данас се са сигурношћу може рећи да су та "лака нуклеарна оружја", у ствари, била оружја са ослабљеним уранијумом. Она по себи нису нуклеарна, али имају нуклеарне последице.

Славни и часни генерал Галоа, у својој књизи "Црна књига о одбрани", устао је против тог оружја, јер се на тај начин од првог дана улази у атомски рат.

Колико ће његов истински хумани глас одјекнути у актуелној команди француске војске, у којој генерал Фе-

нонбреск поставља хипотезу за стратегију нуклеарног сукоба.

Последице Дејтонског "мира" су биле страшније од радиоактивних последица. Српско Сарајево је читаво српско, али су муслиманима изручени и они делови града које су Срби крваво одбранили. После повлачења трупа ИФОР-а био је то последњи чин етничког чишћења предвиђеног у Дејтону.

Познајући право стање у Босни, француски генерал Башле потпуно је разумео сулудост да Срби из тих делова града падну у руке својих смртних непријатеља.

Између кофера и мртвачког сандука

Србима су то решење и "услугу" нудили и Туђман у Крајини и Изетбеговићева армија у Босни. У Сарајеву Срби су били стављани пред дилему, пред "слободан, мировни избор судбине: између кофера и мртвачког сандука", отворено је рекао генерал Башле.

Одмах је опозван у Француску и више се није вратио у Босну. Тачно је осликао суштину стања, али није схватио да то јесте био циљ и смисао "мира у Дејтону".

Инцидент је цинично први пут открио западној јавности да постоје и српски квартави Сарајева.

У протекле четири године то на Западу нико није поменуо. Нико није потрошио ни једну реч о српским мртвима и рањеним у одбрани тих делова града.

У стравичној пропаганди, створена је клима у којој је било пристојно показати симпатију за потурице и усташе. Хумано је дати новац и пролити сузе за драге босанске исламисте.

Све је отишло толико далеко, да су чак певачи и глумци, уколико су хтели да побољшају своју каријеру, држали говоре пуни самилости разумевања за јадне усташе и јадне потурице.

Ти зликовци Срби су се чак усудили да заробе двојицу француских pilota, који су их у саставу НАТО-а бомбардовали. Апсурдност случаја није сметала да се, баш та два pilota, искористе за адуте преговора у Дејтону. Упркос ужаса која су бомбардовања изазвала, Срби су ослободили pilota, које би генерал Де Гол лично стрељао.

Свака мера је превршена кад су још ти pilota после ослобађања представљени као жртве, жаљећи се да су их Срби малтретирани.

У галами једне пропаганде, посрамљен је и сам Гебелс. Жртва је проглашена злочинцем, а злочинац жртвом.

У губљењу мере, та језива пропаганда је палада у губљењу мозга. Дигла је галаму око једног другог француског заробљеника. Срби су, наводно његову главу загњуривали у распорну утобу једног српског војника, затим су му навукли српску униформу,

како би, ето, од њега направили мету муслиманских снајпера.

Све да је прича истинита, судбина главе француског војника је ипак боља од судбине српског војника са распореном утробом.

Уједно, у тој мрачној сторији, у нехотичној осиноности и глупости, сазнајемо да је било и муслиманских снајпериста. Откуда то?! Па увек су постојали злочини само српских снајпера.

Годинама на западним телевизијама емитоване су слике муслиманских жена и деце, који трче да би избегли метке тих зликоваца Срба. Сувишно и за цртане филмове.

И поред свега, постоје и дубљи разлози што се Француска толиком брзином придружила масовном бомбардовању српских позиција у Босни. Морала је да хитно реши проблеме исламског тероризма у Паризу.

Српска судбина је била запечена споразумом "петорице великих", закљученим 22. и 23. јуна 1995. године под директном наредбом Клинтонa. Разуме се да су у генералштабовима планови војних операција били већ одавно спремни. Неки француски стратеги, као Хуберт де Буфор и генерал Жак де Зелисур, сматрали су још крајем 1994. године да би један армијски корпус од шездесет хиљада војника био довољан да "убрза ослобађање" Крајине и Сарајева.

Следеће године ИФОР ће резервисати баш толико војника.

Сви ти детаљи, сада је сасвим јасно, потпуно се уклапају у све оно што је говорио Војислав Шешељ, тумачећи ставове и на ратишту и у намерама политике великих сила. Ако бисмо направиле просто временско упоређење, величину тих догађаја је предвидео до детаља, посебно доводећи све то у везу са политичким и војним издајама у Србији и Југославији.

Ако су се у току јула 1995. године код Француза могла уочити извесна оклевања, чак чути и замерке на рачун Американаца и потурица у Босни, пресудну улогу је одиграо исламистички тероризам у Француској.

И док су се вође Србије и Југославије додворавале и правдале Западу, улизивале једној психологији, где влада сила и респектује само насиље, вође усташа и потурица су пошле сасвим супротним путем. Док је у српској јавности Војислав Шешељ распињан и због онтрије изјаве, "ето, ко нама квари односе са силама Запада", дотле су вође усташа и потурица, примениле прави терор.

Исламски тероризам и бомбардовање Срба

У Француској је серија атентата почела 11. јула а завршена 3. септембра експлозијом на Тргу Бастиље. У међувремену, 25. јула, изведена је убиствена експлозија на Тргу Сен Мишел. Биланс: четворо мртвих и педесет рањених.

Затим, 16. августа, у Француској је откривена мрежа исламистичке организације ГИА, међу којима су неки чланови били обучени баш у Босни. И као случајно, Изетбеговић долази 31. августа у Париз и сазнаје добру вест: "Опште бомбардовање српских положаја је почело!"

Срби су кажњени за покољ на сарајевској пијаци. Њихова кривица је "утврђена" од данас до сутра. Вођа потурица је у Паризу узвикнуо: "Пут мира је отворен!"

А у ствари, био је то мир српских гробаља.

Погодба је била очигледна: "Прекид исламистичког тероризма у Француској по цену бомбардовања српских позиција у Босни!"

Питање се поставља, утолико пре, што је априла прошле године, француска полиција поново открила, да су нови исламистички терористи добили наоружање баш из Босне. Терористичка криминална прича има логичан ток: уцењивач, кал види да му уцена полази за руком, он уцењује даље.

Можда све то треба довести у везу и са посетом војног министра Шарла Милона Изетбеговићу, половином јула прошле године.

Сутрадан, после тог састанка у Сарајеву, Француска је захтевала да председник Караџић и генерал Младић буду изведени пред суд за ратне злочине.

Шираков углед, после војне интервенције, је порастао и у Француској и у свету. Једни истичу "позитивну улогу" у Босни, а други - "решење босанског сукоба".

Тај трагични успех га је надхранио да себе, као ауторитет, замисли у улози светског државника. Био је то исти лик као лик Жискара д'Естена са својим мондијализмом.

Сакао је прошле и претпрошле године, из дан у дан, по земљама и континентима.

У Африци, државе нису Француску поздравиле одушевљено. Ширак је доживео хладан туш од Кристофера, који је изјавио да се "противи државама које хоће Африку да ставе под своју шапу".

Амерички државни секретар је просуо шаку долара и по Африци отворио тржишта за америчке фирме. Французи су муњевито послали Шарета у Јерменију, Азербејџан и Грузију.

У три за петролејским изворима на Кавказу, француски министар је изјавио: "Кавказ је за Француску стратешка зона!"

Много година раније, Черчиллов унук је изјавио: "У својој похлепи за петролејом, Француска баша у коприве сваки морал, разум, па и савест о сопственом интересу."

Без обзира, да ли је у питању само глумачка гестикулација Ширака, она није помрачила слику о европској реалности. Француска се вратила у крило НАТО-а. Признала америчку команду. Да би имала прилику да се за-

кити са мало поноса, предвиђена је тачка по којој, "има право, да у извесним случајевима, сама води операције."

Осиљен трагичним угледом, стеченим бомбардовањем Срба у Босни, Ширак се усудио да Израелу чита лекције у Јерусалиму. Израелски министар спољних послова Давид Леви, је био запањен: "Тај став је неприхватљив. Садам Хусеин је стална опасност испред нас. То је бомба, која експлодира са закашњењем. Треба зауставити ту опасност! Ставити тачку на ту претњу!"

Тако је Ирак постао неслућена претња пред капијама Израела, а Босна, исламистичкија и од самог Ирана, није претња пред капијама Европе.

На улицама Јерусалима, Ширак је стављен пред Зид плача. Био је понижен, као нико пре њега.

Повремено је морао песницама да крчи себи пут кроз љутите Јевреје.

Када се докопао Француске, чекали су га, а шта би друго, штрајкови, левичари, интернационалне бригаде и исламистички тероризам усред Париза.

И на крају, и трећи француски председник, се спотакао на Израелу. Није схватио да исламисте може подржавати свуда у свету, изузев када је у питању Израел. Срби су ту само монета за подкусување. На њиховој трагичној је стекао срамни углед, ограничене употребе.

Последњи европски деголисти

Стотинама пута тим закључком завршавао је изјаве Војислав Шешељ. Појашњавао и предвиђао наставак приче да Изетбеговићева Босна, као прва исламистичка држава у Европи, има дужност да европске државе држи у шаху.

После пропасти совјетске империје, пропале су самосталности европских држава и то је парадокс овога века!

Француска је под бичем Америке. Претња је двострука: синдикати и исламистички тероризам.

Најпесимистичнији аналитичари замишљају и нову револуцију у Француској. Са пет милиона исламиста по свим градовима, та револуција би била страшнија, него иједна раније.

Када се све сабере: Америка је господар света!

Де Гол је био последњи европски државник слободан од Америке!

У односу на Американце, Срби су последњи европски деголисти!

Никоме кандидо не гори до сванућа. Патриотски покрети су подigli свој глас. Национални фронт Француске и Жан Мари Ле Пен, су у политичком залету. Крећу се само према врху. Постали су глас упозорења за последњу одбрану Француске. Друге политичке странке су све мекше у осудама Фра-

нског националног покрета, а све више краду њихове ставове.

Поред господина Жан Мари Ле Пена, ту су и велики број интелектуалаца и многи познати генерали француске армије.

Лажни понос на француском лицу не може се више обезбеђивати шминком. "Црно камење" се озбиљно котрља.

Колонијална Француска се данас суочава са улогом колоније. Моћна сила је постала жандарм за убијање Срба, својих највећих историјских савезника, у интересу новог господара света. Француска армија се не може претворити у "псе рата" Америке!

Време уцене истиче, француски патриотизам се буну.

Саобраћајни знак: правац за будућност

Уважавања Жириновског и Жан Мари Ле Пена, претворила су се у саобраћајни знак правца за будућност. Патриотски савези Француске и Русије чекају још да се Немачка одлучи, и "ујка Сем" пошаље кући.

Исламистичка држава Алије Изетбеговића није само прел вратима Београда. Она се терором извила на улице Париза. Уцена је јуче плаћена српским главама, али чиме ће бити плаћена сутра?!

У сваком случају, патриотски покрети у Русији, Француској и Европи расту брже, него што су они, које је описао Чомски и желели и предвиђали. То је та политичка будућност, која се отвара. И она је водила доктору Војиславу Шешељу да се благовремено укљони у тај процес.

Из односа са Владимиром Волфовичем Жириновским, добили смо снажан српски глас у руској Думи. Доказа има много и они су необориви.

У другом делу своје спољне политике, Шешељ је у солидном савезу са Националним фронтом Француске. Сви они, који су до јуче, ту његову спољнополитичку активност нападали, приписивали лудилу и исмевали, сада стилљиво, и кратким вестима у нашој јавности, помињу улазак Националног фронта Француске и Жан Мари Ле Пена у парламентарни живот Француске. Наравно, он ће, као некада Артид Бријан, унутра унети и српско питање!

Српски радикали и Војислав Шешељ подигнута чела могу коначно домаћој јавности, бар у основним цртама, да предоче истину о Ле Пену, која је тако упорно и вешто скривана.

Сећамо се, вођа представника Националног фронта Француске били су гости на конгресу Српске радикалне странке. Недавно је и Ле Пен боравио у Србији, договарао се са доктором Војиславом Шешељем, прошетом Београдом, снимали су га и он је дао изјаве. Говорио је Србима топло, са поштовањем и без икаквог скандала отишао.

Ле Пен и Национални фронт Француске

Сутрадан, штампа у Србији га је испратила насловима: "Фашиста, десничар, ксенофоб у Србији"... Било је ту и почекок изузетка, али је неопходно отклонити забуну, коју су изазвали злонамерни, и појаснити ко је стварно Жан Мари Ле Пен и каква је политика Националног фронта Француске.

Он потиче из скромне породице, студентски је лидер и имао је брз политички успон. Једно приватно предузеће оставило му је наследство, па је поред покојног генерала Де Гола, постао редак политичар, који француског грађанина неће да пљачка.

Неопходно је појаснити још нешто у тој политици француског савезника из времена, када нам је поново било оно чувено - "најтеже".

Идеологија левог и десног, свакако, много значи у Русији и на Балкану, али, ова подела у француској Петој републици је сасвим нешто друго и има само стратешки смисао.

Примера ради, Де Голова десница је национализовала највећу банку, а Митеранова левица је приватизује. Господин Жан Мари Ле Пен, одбија сврставања на политичко лево и политичко десно. Национални фронт Француске, на чијем је он челу, у свом саставу има бивше антифашистичке борце. Лепенов син је вођа једног таквог фронта, а сам господин Жан Мари Ле Пен се у шестестој години прикључио покрету отпора.

У створеној српској забуну, ми се сустремо са "херојима бекства и дезертирања" и "кукавицама", који су се борили у рату. По истом бесмислу, по истој наглавачке окренутој памети, данас је у Француској Петен херој "демократије", а Де Гол - "фашиста".

Данас странка Жан Мари Ле Пена сваке вечери дели оброке сиротињи по Француској. Кажу, бори се против емиграната. Тачно је то, али он се бори против лажних емиграната. Бори се против препродаваца дроге, подметача бомби и оних, који "јавно" мрзе Француску.

Његов сукоб са званичницима је у Де Головој идеји да се деколонизованим земљама плати дуг и да се ови народи не доводе силом у Француску, осим, ако неко од њих то захтева. А таквих је било много, јер Француска за собом у колонијама није оставила беду, него просвећеност, индустријска постројења и висок животни стандард.

Други званични став је да се алжирски радикали данас доводе, запошљавају као јефтина радна снага, а да се онда за њих прави "демократски пледоаје".

Исто, као кад поједине вође обећавају овде Шиптарима и потурицама Косово и Санџак, да би обезбедили њихове гласове за своју тренутну политичку победу, и за коначни пораз Ср-

бије, који их се ништа не тиче. О томе нека брину будући Срби.

Али, вратимо се Лепену, који се оптужује за расизам. Зашто се јавности не појасни да Француска има политички, а не биолошки појам нације?! Грађанско је у националном, или обрнуто, па је ова подела, која се и данас вуче по земљама источне Европе, тамо без икаквог значаја.

Нема то никакве везе са односом урбаног и руралног. У Француској је појам нације искључиво политичко питање. Не подразумева чистоћу крви, већ жељу да се патриотски живи у националној заједници. Ко то још не зна да су многи Италијани, Шпанци, Португалци, Немци, Руси, Пољаци, Срби, Румуни, Мароканци и многи други у том смислу постали Французи?!

Одржавају и своју и француску културу. И за разлику од Америке, имају право на два пасоша.

Као држава - нација, а не федерална држава, све то интегрише без опасности распарчавана. Национални фронт Француске, Жан Мари Ле Пен прихвата ово насеље, и зато је помињање расизма, који је у Немачкој тридесетих година постојао или у виду гетоизација и који и данас постоји у многим деловима Америке, у Француској је непостојећи.

Жан Мари Ле Пен жељен је првоглавном Грквињом!

За "Европу Нација"

Основна идеја вође Националног фронта Француске је, управо, неуништавање постојећих народа путем нацистичког комадања, или наметањем трговинских веза са позицијом силе, другим речима окупацијом и пљачком. Његова основна идеја је: одржавање у животу народа, све док природни, историјски, демографски афинитети не створи нове народе.

Он је за уједињену Европу, али, Европу нација, које равноправно сарађују. Тргују и врше акulturацију, једни према другима, сходно својим афинитетима. Жан Мари Ле Пен не жели уједињену Европу у којој ће, са неколико декрета, појам народа са његовим језиком, културом, историјом, обичајима и вером, у произвољном року бити избрисан.

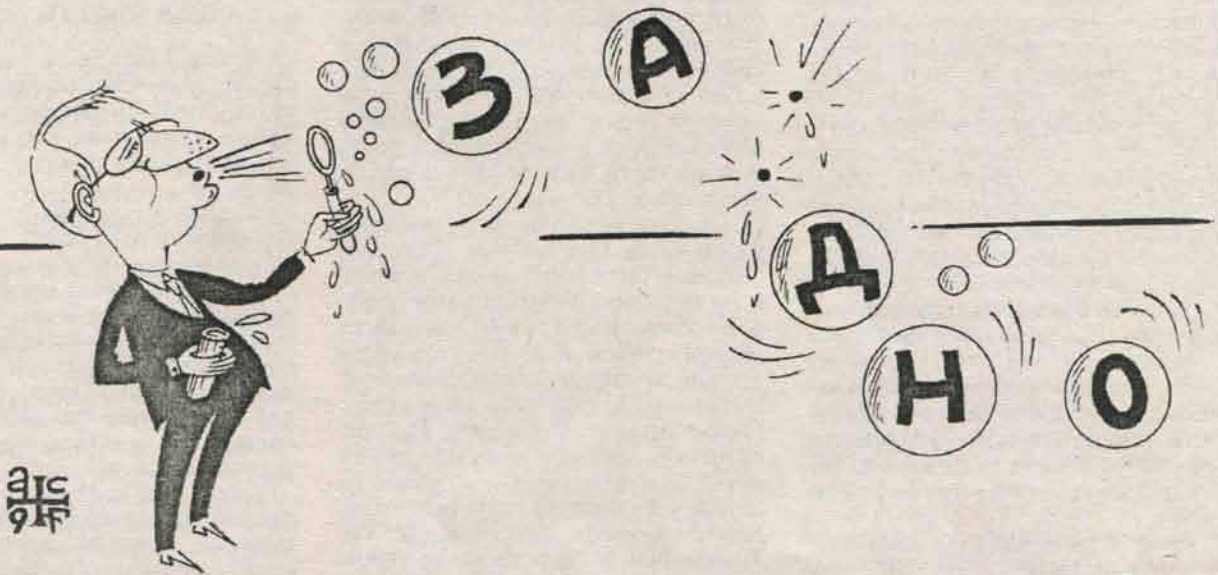
Специфичност ове странке је Де Гол став: Француска, као европска сила нема шта да тражи у НАТО-у! Главни партнери су, не Африка, него Русија и Балкан. Разуме се, да су Срби и кичма и стожер тог Балкана.

Француски национални фронт је демократско биће заједнице, која интегрише мишљена, фракције, струје и школе. То се у политичкој пракси и остварило, а Жани Мари Ле Пену и руковођству то баш ништа не смета да се одржи на позицији вође.

Још је Де Гол говорио, да он држи на окупу земљу, која има шест стотина врста сирева.

МЕХУРИ ОД САПУНИЦЕ

У таквој ширини унутар странке Националног фронта Француске, постојао је и део католичких интегрита. У нашем трагичним рату, они су регрутовали неколико бораца за "ушашку ствар", као ударну песницу апостолских прагова Ватикана. Тај мали податак је широко употребљен да се овде кидише на Шешеља. Цинизам је да су га нападали они, који су против Срба регрутовали читаве војне силе Запада. А шта је истина о свему томе?!

Та католичка ингеристичка фракција је апсолутно омрзнута у великом делу Француске. Посебно је омражена од капесијанских краљева антипапске државе. И она напушта Француски национални фронт.

Данашње чланство код Жан Мари Ле Пена чине Французи антипаписти. Ту су и лаици, али и патриоте и све већи број православних Француза, словенског, или несловенског порекла.

По социјалном пореклу то су изданици аристократских породица, гилотинираних у току Револуције; изданици буржоазије Француске, велики број словенске емиграције, највише радника и посебно младих до тридесет година.

Данас је то странка и најсиромашнијих Француза.

Тачно је да део француске штампе показује одбојност при помени имена Жан Мари Ле Пена и његове странке, али је тачно и то, да је његова дијаболизација политички корисна, јер из живота Француза отклања корупције и махинације текућих влада. Он их жигоси отвореношћу, снагом, енергичношћу и поштењем, као и његов

савезник Војислав Шешељ у нашим условима.

Приликом боравка у Београду, он, као некадашњи студентски лидер, није имао ништа против да се сретне и разговара са побуњеним београдским студентима. Желео је да им отворено и поштено предочи изворишта закулисаних радњи те побуне. Њих је у француском искуству било толико много.

Сваки бунт студената на почетку обично је патриотски и искрен, не водећи рачуна о мафијашким инспирцијама са даљинским управљачем.

Жан Мари Ле Пен у Београду је био у посети свом савезнику Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци, али он није имао ништа против да се сретне и са другим странкама опозиције, под условом да су то српске странке по циљевима и методима своје борбе. Он је крајње отворен за отворене и искрене разговоре, јер је отворени борац као и Шешељ против политичке самовоље и диктатуре.

Жан Мари Ле Пен сада скраја идеју да оснује такозвани Интернат. То је пародија на интернат са једне, и комунистичку интернационалу са друге стране, у суштини слогу свих народа, који не желе да ратују, али, који још много мање, желе да на миран начин, препродајом и преименовањем суштине, укидањем културе и духа, комадањем територија и расулом државе, заувек оду из историје.

Његов циљ је очување света у његовој разноликости са естетиком, моралном и психолошком предношћу.

Ето, са таквим вођом и са таквом странком Шешељ је ступио у савез. Та

истина је сакривена и још изблаћена, али српска истина је већ на хоризонту и њу ће подржати сви они, који се одлуче да бирају Шешеља за председника Србије. Што би рекао прота Матија Ненадовић, немамо ми данас времена да дипломатимо, како прота зове - да лажемо, када је у питању судбина Србије и Срба.

Мерено практичним рачунима, др Војислав Шешељ је у том спољнополитичком односу према Истоку и Западу много више добио од од нашег улога. Опустошена, разорена и непризната земља, није више имала шта ни да изгуби, а камоли да добије.

Будимо реални: Шешељ је на овим примерима пружио озбиљне доказе да и у спољној политици мисли брже и види даље. Показао је енергичност и предузимљивост, наспрам мртвила и потпуне анемије, која ту влада.

Нема сумње да би он, као председник Србије, био у објективној ситуацији да за Србију и Југославију учини више. То "више" нису она "подавања", багателисања и комадања српске територије, како нам нуде кандидати "интернационалних бригада", него реалан политички интерес слободне и независне државе.

"Слаба Србија - јака Југославија"

У општој несрећи наше земље, данас је спољна политика њено кључно питање. Тај најрђавији део државних послова има своју ужасну предисторију.

Знамо, да је Србија била једина држава овога света, која је своју држав-

ност добровољно утопила у "виши" облик државности. Србија се утопила у Југославију.

Поред свих несрећа, неопходно је испратити и последице губљења те државности у односу на спољнополитичку позицију.

Без државности, Србија није била више у ситуацији да продужи стара пријатељства и гради нове односе. Сви спољнополитички промашаји те Југославије, стављају се баш на душу Србије, ваљда, по логици што је она била стожер стварања Југославије и што је људством и територијом била суштина те Југославије. На другој страни је истина, да је она у тој Југославији по коминтерновској и ватиканској концепцији - "Слаба Србија, јака Југославија", била нико и ништа.

Дипломатије земаља света не улазе у те финесе, неке због тога што не желе истину, друге - зато што се толико и не удубљују, а треће могу отворено да питају "па зашто сте ви господо трпели и служили тиранији, која вас је толико понижавала код куће и пресецала сваки пут према свету.

Можемо ли веровати да је Југославија у својој спољној политици случајно пљувала баш српске старе савезнике.

Пола века овде је владала антируска хистерија. Узалуд смо ми тај православни народ носили у својим душама, када је званично то био "крвави непријатељ наше државе". У тој масовној галами, никако се није, ниједном речју раздвајао руски народ са својом црквом и традицијом, са својом душом и вером - од комунистичких главешина у Кремљу, које смо већ описали и по националној структури и по свести, и по тлачењу самих Руса. Два народа, две жртве истог тиранина са истог изворишта, до погибелности су супротстављени једни другима, бацајући под ноге и веру и целокупну историју.

У новим условима су тако стари пријатељи Србије престали да постоје, а нове нисмо стигали. Стигали су Брозом акцијом само непријатељи Србије. И сада смо затечени у унакрсној ватри у помрчини, где не препознајемо ни себе и своје биће, а камоли пријатеље и непријатеље. Тај ужасни процес у створеној забуну се страшно наставља, страхотније, него икада, јер се главни непријатељи Срба данас у јавности стварају од самих Срба. Тај парадокс деле реке и потоци, брда и планине. Полазиште му је, необјашњиво и срамно, географски појам. Србију деле топоними. И то српски топоними. Са истим упутствима и са истих места старих српских подела оснивају се разне организације "староседелаца" и "новоседелаца" Србије. Временска дистанца деобе нису векови и миленијуми, него године, недовољне и за пунолетство једног детета.

Шешел нема спонзоре изван граница Србије

Остаје нада да је Србија бар пунолетна да то схвати у патриотском програму Војислава Шешела и Српске радикалне странке. Зна вођа радикала где су српске границе, а они, који то поништавају и исмевају, морају од Срба бити препознати као граничари туђих земаља. За толико разумевање у Србији нико није изгубио памет. Посебно, када се буде одлучивало, не да се ратује и гине, него бар да свесно у име своје дече, у име својих гробова и будућности, буде бирао Шешел за председника Србије.

"Свако може да одштампа плакате и да са њима испуни наш видокруг. Оне могу бити пријатне оку, и нашој сети, у лепом Ђурђевданском јутру. Символика Шешелевих плаката са десном страном лица и на плавој боји, свакако импонује. Али то је само повод да се истински и дубоко, одговорно и трезвено, замислимо шта тог човека препоручује да поведе српски народ, баш данас, када се он нашао на највећој низбрдици своје историје?! Како то данас изгледа стварност Србије са којом је Војислав Шешел спреман да се тако храбро суочи?.

То суочавање није само по сили жеље да освоји власт! Власт по сваку цену. Он тачно зна ситуацију, која га на таквом месту председника државе чека, и може реално да одмери своју снагу према том изазову. Ако се сложимо са оним, што је неоспорно, да је он искрени патриота, остаје друго питање његовог права на политичку опрезност. Зар бисмо га мање поштовали, ако би политички опрезно и лукаво мало сачекао да се неке ствари у држави и народу, колико толико, доведу у ред, па да се онда кандидује, у бољим условима. Да се кандидује у Србији, када би му као политичару, испод ногу био здравији ослонац, а не живо благо.

У таквим условима, иако погрешно, могао би даље да, мање-више, опстане на политичкој сцени ове земље.

У оваквим условима, ако не успе као председник Србије, њему повратка нема. Био би то његов вечити политички крах. Искрено речено, његов ризик је утолико већи, што он иза себе нема материјалну комоцију опљачканог богатства, нема виле и станове, нема куће и предузећа, и још важније - нема газде и спонзоре изван Србије и српског народа.

Лака би била одступница, онима који испуњавају путне налоге моћних сила у Србији. Њих чекају виле и рачуни, обезбеђен живот у иностранству, као многим свргнутим и пропалим политичарима по свету, који су били слугерање великих центара светске моћи.

Војислава Шешела, би после политичког неуспеха на челу Србије, чекала иста беда као и већину Срба: мајка, супруга и троје дече, у пола куће у

селу Батајница. Озбиљност, трагичност ситуације нам налаже да о свим тим детаљима и проговоримо и размислимо отворено, одговорно и поштено. Тичу се нас и изазова: бити, или, не бити!

Рат изгубљен у бази "Рајт Петерсон"

Војислав Шешел свесно улази у тај ризик, јер је свесно одмерио своју снагу. Да потпуно трезвено види стање Србије, нема сумње. Ево шта он пише о томе у једном тексту у "Великој Србији".

"Доживели смо један од највећих историјских пораза. Задесила нас је права катастрофа. Изгубљене су тековине ослободилачких ратова српског народа у двадесетом веку. Србија је разапетата на крст. Српски народ је тренутно најпрезренији и најпониженији народ на целом свету. На нама данас зубе оштре, просипају бес, подсмевају нам се и они, који су нам вековима завидели.

Отета нам је Македонија, Српска Крајина, Босна и Херцеговина, дакле, више од половине српског националног простора. Проблематизовано је питање Црне горе, Косова и Метохије, Санџака и Војводине, као делова јединствене српске државе. Спремају нам принудну комесарску управу и над остатком осакћаене Србије. Од турског ропства на овамо, нисмо бедније живели, нити смо се суочавали са већом неизвесношћу. Највеће силе овог света изразито непријатељски су настројене према Србима и Србији. Просто се међусобно такмиче, која ће нам више напакостити. Бомбардују српску децу, убеђујући да тако чине највеће добротинство човечанству. Медијски су нас толико сатанизовали, да је у светској јавности и сам Хитлер добродушно дете у односу на српског човека.

Озбиљан одговор на питање како је до тога дошло, основни је предислов налажења адекватног излаза из ове невоље. Једно је сигурно, они који су били кормирали нашег брода пред улаз у олују, не могу нас из олује извести. Крајње наивни били смо, када смо стварали Југославију, а још наивнији, када су нам подвалили са комунистичком диктатуром, а највећу грешку смо направили када смо за националног вођу прихватили онога, коме је национално било само средство одржавања личне власти.

Нису нас победили наши традиционални непријатељи Хрвати и муслимани. То је сигурно. Победила нас је Америка. Ни она нас није сломила толико својом војном силом, колико успешном инструментализацијом србијанског диктатора Слободана Милошевића.

Али, како је уопште дошло до тога да се сукобимо са Америком? Зашто су се Американци определили за подршку далеко екстремнијем хрватском и му-

слиманском национализму и одлучили да сломе бенигнији српски?! "...

Шешел прецизно и опширно анализира даљи ток политичке ситуације, политичких и ратних обрта, узрока и последица. Али, у овом делу приче је важно да он има потпуну представу о положају Србије и да нема човека, који се око тога не би сложио.

Шта сем његовог осећања воље и спремности да ту ситуацију реши, објективно препоручује Шешелја за најозбиљнијег кандидата на чело Србије?

Све за српство, а српство ни за шта

Прошао је сва искушења једног патриоте, али га то није зауставило.

И он је сасвим доследан. Његова изрека - "Ко једном изда, вечно је издао" - представљају најкраће изречени разлог континуитета његове патриотске политике.

Својим, милион пута у јавности испољеним геслом: "Све за српство, српство ни за шта!", Војислав Шешел јасно исказује суштину политичког и националног деловања. А он тако и почиње и завршава сваки свој озбиљнији јавни наступ. То је пракса целокупне његове политике. Он може да прави, што се у политици сматра, ако не врлином, а оно способношћу, многе компромисе и лаке одступнице. Само је у једном непоколебљив.

Патриотизам је био и остао средиште целокупне његове политике. Исповевајући га снажно, и без икаквог колебања и скретања у вођењу политике Српске радикалне странке, он је у јавности постао много хваљен и жестоко нападан до крајњих граница.

Истинске српске патриоте, патриотизам сматрају највећом врлином сваког народног слуге. Због тога у Шешелју виде правог обновитеља српске државности, а то је само корак до старог угледа и сјаја Србије. За ватреније присталице, Шешел је "атејски фењер" за излаз из мрачне стварности Србије. Руку на срце, и у површној анализи политичке сцене, нико не спори да се Шешел ниједног тренутка није одрекао патриотизма. Дубоко је уверен да без патриотизма нема државе, а без државе нема политичара и државника.

Самодржац и вазал су разлика између слободе и ропства.

"Вавилон папагаја"

На другој страни, противнички табор Шешелјевог и српског патриотизма, данас у јавности располаже са неслућено више простора, и много мање обзира.

Тај легални и плаћени лажов, као лажни сведок пред судом, свет заглашује насловима:

"Шешел је фашиста" или "Српски хајдук на челу разбојника", "Четнички војвода на челу ужасних четни-

ка"... У крајњем именитељу њихових натписа:

"Шешел је фашиста, Срби су зликовци".

Вредновање четника је преписано од Броза, комуниста и усташа. Ако се сетимо да данас, та иста галама, њене филијале у Француској и самог Ле Пена, па и генерала Де Гола, који су се борили против фашиста, данас називају фашистима, онда све то Шешелју, и свим другим патриотима, може само да ласка.

Можда је сувишно подсетити да када су комунистичке главешине, Билас, Велебит и још неки, у току Другог светског рата, по налогу усташе Броза, путовале у Загреб да преговају са усташама и фашистима, Шешел није био ни рођен.

Када су питали Николу Пашића, "шта има ново, господине председниче", одговорио је: "Нисам читао новине"! У нашој данашњој стварности, ако бисмо питали Пашићевог страначког наследника Војислава Шешелја - "шта је, господине председниче лаж", могао би да одговори: "Не знам, нисам јутрос читао новине о себи!"

У том "вавилону папагаја" у тим лобијима, јавно плаћеним лажним сведоцима, обликован је карактерни политички лик Војислава Шешелја. Замислите у шта би се све то претворило, ако би он реаговао на сваку лаж? Непоходна би била читава новинска колонија. Тако је све остављено здравом разуму српског народа да расуђује и да им се пред очима нижу лажи, све док им се не згада. У таквим новинама лик вође радикала јавио се као одраз кривога "Огледала", оног, каквог је унуташњом снагом сагледао слепи писац Борхес.

Под условом, да овај народ није још сасвим збуњен, да његови инстинкти нису замрли и да је трезвеност још присутна, јасно ће сагледати наличје целе приче у којој ће видети истину. Из тог кућења разумеће и дубину и снагу Шешелјевог патриотизма, ако никако другачије, оно бар по очигледности да њега напада пропаганда ратних непријатеља српског народа. У том сазнању и сагледавању основних разлога нападања, данас најзначајније политичке снаге, и јединог непосредног патриотизма, налази се прецизно упутство за садашњи однос народа према Шешелју. Не дај Боже да Шешелја хвале ратни непријатељи српског народа!

Да ли се то напада партиотизам као појам, Шешел лично, као његов најзначајнији носилац, или је напад окосница ратне стратегије против српског народа и државе у целини. Јер, чим нападају заштитника те државе и народа, а он је стварно угрожен, јасно је и последњем српском сељаку, да они желе да нападну и државу и народ, осујећујући сваку евентуалну заштиту.

Чиме нам то данас пуне уши? И просвећени Срби, а српски народ још

више, знају да је партиотизам истинска вредност и светиња. Патриотизам је човек стекао још збацујући са себе лик дивљака. Патриотизам је у основи стварања и очувања сваке државе и народа. У сваком честитом бићу патриотизам је у свести и емоцијама. Представља његова најплеменитија осећања.

Носиоцу државних послова, народном и државном слуги, он је и осећање и обавеза и мера његове преузете одговорности.

Патриотизам је суштина државничке заклетве!

У политичкој историји света, само су комунисти својим надобудним прљавим сном о скором "одумирању државе", патриотизам проглашавали за непријатељско осећање. Непријатељско, али према коме? Непријатељско, али за кога?

Резултати су ту уочљиви и болни: држава је заиста убијена, слобода избрисана, самосталност поништена, а народ се нашао на страшној страници моралне и психолошке пропасти.

Али, зашто данас, поред агресивних остатака комунистичко-револуционарне интернационале, Шешелев патриотизам и српску жељу за државом ужасно нападају и "демократе" Запада и деспотије Истока?!

Зар им је заиста, било мало? Зар не виде докле су нас довели у том уништавању државе. Оно што су некад брутално чинили варвари, данас са нашом државом истом бруталношћу и перфидније чине "демократе".

Инфлација издајника

Како то да, управо, они са Запада, који су се, наводно, педесет година борили против основних комунистичких постулата уређења државе, сада, под претњом, спроводе те основне поставке "Манифеста комунистичке партије?"

Српску државност данас нападају највише они, који истовремено страшним насиљем постављају своју државу на владарски престо света. Чине то средњевековном бруталношћу и још убиственијим оружјем, остављајући за собом само гробља читавих народа, чије су јадне државе прогласили "својим стратешким интересима".

Ти "стратешки интереси" су често на другом крају света. Како та територија може бити стратешки интерес народа државе, чији народ не зна на картама да покаже ни на ком континенту се налази?

Противнике Шешелјевог патриотизма зато можемо разумети само као издајнике. Створена је таква атмосфера, да човек просто издајнику не сме да каже да је издајник. Шта је то издајник, питају чак, дрско? Не разумеју, тобоже, ни терминолошки ни по суштини. А реч издајник није од јуче, њу није измислио Војислав Шешел. На несрећу српског народа, она посто-

Сведок НАТО злочина – на згаришту у Републици Српској

ји у нашој историји много давно и јављала се толико често, да је мало народа, који би је боље разумели од Срба.

Противници Шешељевог патриотизма, су данас сасвим отворено део оперативних планова у војним штабовима српских ратних непријатеља, и то са врло важним функцијама.

Финансијски моћни, војно спремни, непријатељи су према српској земљи уперили своје топовњаче, а унутра посејали своје "кртице".

Та петра кољона једно одлази у ратне непријатељске равне упуштатва, као Тарас Буљба за заборављену лулу.

Скратимо причу: препознавање истинског патриоте, данас је први услов заустављања тог процеса лаког сурвавања државе и пропасти народа. Уосталом, то је велико искуство у мемоорији овог народа.

Нико није дешифровао језик комуниста

Вођа радикала, из дан у дан, колико му глас допире до народа, предочава чињенице тих наших удеса и енергично не пристаје на њих. Често их, по текућем току ствари и предвиђања, предочава у њиховој суштини. Интелигентан, трезвен и речит, и потпуно обавештен, он лако појашњава замке у том замршеном клупку завере и издаје.

Пола века навикнута на комунистичку реторику, једну неслућену вештину, непознату од када се уобличио моћ говора, да се сатима говори, а ништа не каже, јавности се просто изненади, када Шешељ, онако, отворено, српски и поштено, одреже истину по имену и презимену. Зоолози су данас дешифровали језик птица. Разумеју разговор делфина, али никада и нико није разумео и дешифровао језик Титових комуниста.

Та вештина није била случајна. Била је у функцији да се ништа не каже, како би истина остала у магли. Такав политичар у данашњим условима не би требало да има могућност, ни да се огласи. Али, због дуге навике, резони у говору Шешеља нам изгледају мало чудни, све дотле, док их свесно не упоредимо са стварним стањем и док не постанемо свесни да српски народ и држава данас немају времена за скривалице и фразе. Истина по среди, па то је Божија ствар.

Разуме се, знамо, истина боли, она неистинитима није пријатна, па се Шешељ, у више напрата, нашао и у затвору. Посебно се то дешавало у оним приликама и удесима српског народа, када би била довољна реч да ослика право стање ствари и да у српском народу постигне бојју вредност против зла и несреће.

Речити Шешељ је због тога одвођен у затвор, и под разним изговорима држан тамо, док страшни удес не прође српским небом и земљом.

По логици "свако чудо за три дана", по стварности у којој несреће притичу једна другу, све се заборави, живот привидно иде даље, а сви ми тонемо дубље и дубље, не знајући где је дно тог мрака у бездану.

И тако, све што нам се по том сценарију догађа, само је све већи замаха за веће поразе у сваком смислу живота.

Истински, не знам човека, који је у овом часу спремнији од Шешеља да тако нешто пресеце.

У прошлости смо имали ратове и страдања, вековна ропства, данак у крви и шагање опанака. Имали смо животе у логорима и догорима, суноврате по јамама. И све то народно биће је претрајало.

Шешељ зна да је удес сада много опаснији. Турци су нас набијали на коље и вешали. Узимали данак у крви и од наших лобања сазидали Ђеле-кулу. Немци су нас убијали, стрељајући

нам читаве вароши. Сагоревали села и паланке, стрељајући чак и децу по школама...

Али је сва та несрећа преживљена, јер нам, колико толико, нису дирали вредности вере. На тим вредностима вере, израстала је снага српског духа. У садашњим окупацијама, које су почеле доласком изасланог поглавника Броза, та "грешка" према Србима није поновљена.

Главни ударац је срачунат управо на наш дух као основно извориште народног бића. Тај дух се растаче од азбуке до музике.

У српским просторима, у овом рату, угашено је шеснаест српских епархија. Тешко их је пребројати, али мислим да их има још више. Цркве су порушене, куће поплаћене, а народ растеран. Читав српски простор и саме остатке Маџице, као да је у питању паганска пустиња, нападају убачене верске секте. Оне наступају моћно и агресивно. Носе идеологије апсолутног зла до самог сатанизма. Нико им се не супротставља ни делом ни речима.

Српски радикали и Војислав Шешељ нису никакви нападни богомолци, али одлично знају да сваки започети посао без вере и благослова, представља пропаст. Радикали славе своју Крсну славу, Света три јерарха. Њихов председник и њихови посланици и одборници се заклињу на Јеванђељу. У вршењу власти у Земуну, уместо лажних молепствија пред телевизијским камерама, они су решили питање отетог имања Српске цркве у Земуну по тајкраћем поступку. Уз православног дух и рационалне поступке они потпуно јасно учачају најтеже проблеме српског народа.

Не бројећи мртве, више од милион српских душа су данас живи мртваци. Истерани са својих огњишта и вековних станишта, по збеговима и чергама поред пута, по сиротиштима и приватним сиротињским кућама, њих проређују болести, притиска социјална беда, а у душевном посрнућу, у осећању безнађа, да су људи само телесно, без докумената, без папира имовине, без хлеба и боравишта, ти, до јуче храбри ратници наших Крајина, врше самоубиства.

Њима не прети глад. Они су већ гладни. Пропагандна кампања, прво подмукло и проређено, па све отвореније и чешће, означава их као кривце опште несреће српског народа.

Тако смо дошли до стања јавне оцелене, да је све лепше и отпорније у српском народу, претворено у долину губаваца. Крајњи циљ је јасан, да се цео српски народ доведе до апсурда где влада расуло, завада и свађа.

Окупација није мир! Прогон није демократија!

И поред те страшне слике стварности у преговорима српске власти из Београда су, без освртања, ишле даље. Де-

мократски и "миротворно" предавале су градове усташама, где усташа није било ни за време Хитлера. Предали су Сарајево и остале градове и земље потурчњацима, где их није било ни за време турске власти.

Да ли је Шешел савестан или надобудан, када против свега тога жестоко иступа? Да ли су било које речи довољно оштре да овакво стање жигосу?! Српски народ ће сигурно разумети да он јавно и поштено само указује оно, што јасно уочава и што је сигурно против интереса целокупног српског народа.

Нападао је такве споразуме и означавао као фашиста, који је против мира. После целокупне људске историје, после целокупне Христове цивилизације, ми се први пут у комунизму и у неокомунизму суочавамо да је непријатељ народа и државе, управо онај, који брани и тај народ и ту државу. Много је, брате, лажи и за тај плахени "вавилон папагаја"

Свођење српских земаља, само у Републици Српској на 49 одсто територија бивше Босне и није најгора ствар у "мировном", споразуму из Дејтона. Обновом "целовите Босне са три ентитета", створена је државна творевина, без примера у историји човечанства. И она је брзо показала машту и замисао својих творца. Само у првом налету, "мировни споразум" ће на очиглед целог света и српског дела Сарајева истерати сто педесет хиљада Срба. Сигурно, још толико резигнираних, из других српских села и градова, расуће се по свету.

Та река је већ отекла, али то није ни близу крај патњи једног "мира".

Републику Српску Крајину и да не помињемо, како не бисмо поновили причу са још већим ужасима и неправдом.

Шешел је упозоравао на те последице, а чашћаван је именом противника "мира".

Окупација није мир! Прогон није "демократија".

Шешел то често истиче, а Срби у "српској" штампи због тога читају да је он фашиста.

У Француској исто тако Французи читају: дух колаборационисте Петена је данас "демократски", а дух генерала Де Гола - фашистички.

Лажи су се извргле у своју супротност. Трезвен српски народ, ако многе новине чита наопако, близу је истини. Реторика је ударила у небо. Апсурди достигли врхунац.

Тешко је Војиславу Шешелу да кроз целокупни овај заплет, јасно, пред српским народом, покаже линију истине. У средствима јавне комуникације, једноставно нема простора. Чак и да му то пође за руку, запао би у замку: никако не би имао времена да логично, озбиљно, одговорно и документовано, појасни шта да се ради.

Док у Мостару НАТО мољака усташе и потурице да се смире, истовремено у српским градовима примењу-

ју насиље без икаквог повода. Превентивно они су у Бањалуци убили дечака, јер је на улици бадио петарду. У Српском Сарајеву су убили портира, док су истеривали Србе, јер је још чекао да се врате камиони, како би преселили, макар, још нешто од једног предузећа.

Лик окупатора према Србима је на делу: они заустављају, легитимишу, претресају...

Демонстрирајући силу, они застрашују српски народ.

То је, свакако, резултат спровођења једне политике, али, и онај унутарашњи моменат, који у сваком окупаторском војнику појачава ревност, јер је пропаганда "о мрском народу - Србима", очигледно, постигла свој пуни циљ. Није реч о обичном надању, наметнутом човеку по инстинктима и осећању, него је реално питање - колико та политика може да потраје и колико та старашна пропаганда, заснована искључиво на лажима, може да има трајнији утицај на осећања и свест људи.

Ситуација свих Срба налаже да потпуно рационално приступимо сагледавању оваквог стања.

О каквом признавању Републике српске је реч, о каквом "споразуму", и "миру" можемо говорити, ако НАТО убија Србе без повода, ако учествује у заробљавању српских официра и војника. Заглушени смо њиховим сталним оправдавањима, како се све ради у име демократије и мира. О каквој демократији се може говорити, ако је политичком уценом и војном претњом председник Републике Српске Радован Караџић уклоњен са свих функција. Одузето му је чак и право да се политички ангажује у својој страници.

Где је ту воља народа, та основна поставка демократије?! Или, како би звучало искрено објашњење, које је, у ствари, реалност: сви људи на свету данас имају право да бирају своје вође, институције и носиоце народних послова, осим Срба?!

Занимљиво би било чути објашњење зашто је то тако? Зашто се једна држава ставља под старатељство неке стране силе, а воља народа суспендује, као непостојећа. У српској стварности међународна заједница, очигледно, има двоструке аршине, како је то, већ више пута у свету речено дипломатским језиком. Преведено на право значење, реч је о окупацији. Срби и српски народ представљају само један пример, али довољно снажан, упечатљив и јасан, да Уједињене Нације све више иду трагом и судбином Друштва народа уочи Другог светског рата.

Са становишта међународног права, постоји милион доказа да је на српском примеру оно поништено, а пример без преседана представља једна ранија изјава Ван ден Брука. За питања распада Југославије, за све српске примедбе од граница бивших република до положаја народа "не важе правни, него политички принципи".

Овај пример незапамћен у дипломатији, међународним односима и међународном праву је голо насиље. Може се упоредити само са својевременом чувеном изјавом некадашњег миљеника тог Запада, Јосипа Броза, званог Тито, непознатог правога имена и порекла, када је у чуду и љутито изјавио:

"Ове наше судије, богаму, држе се ту каквог закона, као пијан плота!"

Кад не постоји закон, царује насиље. Кад се не примењују међународни прописи, постоји окупација.

Познати споразум - непознатог садржаја

Доктор Војислав Шешел је хиљаду пута, колико су му то у јавности дозвољавале прилике, појашњавао тај апсурд у нашим удесима и судару са светом. Као млади научник, он се бавио проучавањем правне и политичке теорије, правне и политичке филозофије. Ту област је изабрао и као своје професионално опредељење. На српску несрећу, он није био у ситуацији, да своје знање, енергичност и логику, суочи са светским моћницима у низу тих међународних преговора, подметања и трговања. Реално је веровати да би исход приче био прилично другачији. Многе лажи у светској јавности не би пролазиле као постоје, и наша стварност, свакако, не би бар личила на ову данашњу.

Међутим, та питања су постала прошлост. Званично смо признали "споразум и мир", што значи, сагласили се да је до тог циља водио, колико толико, праведан и правни пут. Тако смо као жртва дали легитимитет насиљу!

Не постоји реч, која је више овладала нашим језиком у последње три године од наслова "Дејтонски споразум". Не постоји политички, правни и дипломатски документ из целокупне српске прошлости, чији садржај нам је мање познат.

Осећамо га само као колективну зезбу. Та стрепња се потврђује из дана у дан, и кад год се од ове изморене државе захтева нешто крупно и велико, помиње се "спровођење Дејтонског споразума". Ми, једноставно, не слутимо бесконачност тих захтева, све до колективног нестанка.

Помиње се у вези Косова, помиње се у вези Санџака, помиње се у вези Војводине, помиње се у вези одвођења у Хаг Радована Караџића, команданта Ратка Младића, председника те државе и начелника штаба њене војске.

Оптужница је заснована на две речи - "ратни злочинци". Принцип, да се неко прво ухапси и смести у затвор, а потом прикупљају и саопштавају кривице, представљао је уобичајени сценарио у време стварања "Архипелага Гулага", како га је у три тома и на ужасавање света, описао Александар Солженицин.

Када је пре годину и по дана генерал Ратко Младић у јавности прете-

ствовао због таквих јавних изјава команданата НАТО-а у Босни, амерички генерал је то прокоментаришао ледено, цинично и уз осмејак: "Младић је ратни злочинац и он се ништа не пита!"

Амерички генерал пресуђује ко је ратни злочинац, ко има право да говори, или ко треба да буде ликвидиран. На чијој земљи је тај белосветски убица? Шта умишља тај окупаторски генерал, који не зна ни на којој је страни света.

Превише је тих питања и она могу да нас одведу само у резигнацију и очај.

На жалост, обистинила су се Шешељева предвиђања да ће се догађаји управо тако развијати.

Остаје данас свакој српској души да пред својом савешћу и судбином будућности своје деце, оцени, шта је пропаганда, а шта лаж и права суштина, такозваног "мира". Да ли је Војислав Шешељ био осيون човек и "ратни хушкач", или забринути реалан политичар, који је одговорно и благовремено опоменуо српски народ, да је то, у ствари, чин издаје без примера у српској историји.

Највећа вредност Шешељевог патриотизма и политичке зрелости, није у тачном уочавању чињеница, него у његовој спремности, да их по цену сваког ризика, предочи јавности. Он то чини без икаквих личних политичких рачуна. Поступа тако, чак и онда, када је дубоко уверен, да ће му у тренутној политичкој клими то умањити политички углед, и да ће наићи на шире неразумеване.

Таквим понашањем, он јасно предочава своју политичку филозофију: истину узима за основ, а отвореност за тактику.

Он је, једноставно, у политици свестан народне пословице "у лажи су кратке ноге".

У таквој поставци вођења политике може се реално тражити излаз из садашњег стања. Са становишта Српске радикалне странке, управо је таква политика представљала онај значајан услов, да странка преживи, оне многе ударце, и од конкурентских политичких организација, и од моћније пропагандне машинерије, којој је мрзак сваки патриотизам у Србији, и посебно, све оне репресивне мере актуелног режима. Жеља за истином, једном политичком вођи је довољна само за полазиште. Узалудна је жеља да се бори за истину, ако он ту истину, не уочава са становишта народних циљева и интереса у датој ситуацији.

Војислав Шешељ је своју истину, своја мишљења и гледишта, проверавао у пулсу народа. Истину о рату, он није преузимао из програма CNN-а, из новина или некаквих службених извештаја. Сакупљао је по рововима од Славоније до Велебита, од Дрине до Кордуна. Свуда где су се његови борци тако храбро борили.

Три у оку "миростворцима"

Није тешко замислити како Шешељу звучи пропаганда званичне политике "мира", или како му изгледају изјаве разних "београдских кругова", маонских ложа, секција и хелија комунистичких интернационала.

Чак и тамо, где су се овакви његови противници случајно појавили на ратишту, њихова истина је била на другој линији фронта. Шешељ у Сарајеву није имао дочек, какав су уживали они. Нису га пратиле свите и камере, које су ишле за тим кавијар левићарима, Анри Бернаром Левијем и другима, од Београда до Париза и на траг. Он није на фронту боравио у команди Митерана, Кристофера и других. Док су они, по муслиманском делу Сарајева скупљали јефтине политичке поене, за велику превару и слуђену јавност, на Шешеља су у српском делу Сарајева падале гранате.

Био је у рововима, лагумима и рушевинама разорене српске Грбавице, на Илици и Илијашу. Он је тамо видео и осетио стварни рат. Видео истину живих и мртвих сведока. Последњи пут, потурице су га тамо гађале "маљутком", лаком ракетом са врло прецизним навођењем, која је, буквално, прошла толико близу, да је сагорела гуме на његовом возилу. Главу му је спасила ратна срећа.

Војислав Шешељ је у том Сарајеву рођен, одрастао и ишао у школу. Студирао и предавао на Универзитету. И на крају, у овом рату заокружио је, своје знање о том граду.

За разлику од клишеа пропаганде, која је инспирисана доларима и која је заглашила и Београд и готово целу Србију, стварност Сарајева је сасвим другачија. Шешељ је једини вођа политичке странке, који истину о свему томе прича са лица места, од детаља до глобалних и стратешких оцена и политичких питања.

Али, пропаганда против српског народа је моћна и широког арсенала.

Њихове комбинације представљају њихов једини посао. Имају хиљаду ликови и смицалица.

Сећамо се, у току рата, када је за сваког Србина у Сарајеву био резервисан само гроб или логор, и када су појединци, апсолутно, ризикујући главу, покушавали да трчањем преко минског поља, побегну међу своје Србе, баш у тим околностима у београдској јавности су се појавили некакви Срби да сведоче, да њима живот у турском делу Сарајева протиче нормално. Неколико њих, очигледно добро одабраних, и пропуштених кроз војно муслиманско и политичко решето, кроз планове светске пропаганде против Срба, дошло је да прича "о мултикултури у Сарајеву".

На Миљашки "ценет"

О каквој култури може уопште да се разговара, ако се паралелно понавља лаж да Срби стално бомбардују и да

се у муслиманском делу Сарајева не може сачувати ни голи живот, то нико није ни питао. Вероватно пропаганда машинерија из београдске секције верује да је српски народ тотално слуђен.

Истина живота у Сарајеву пружала је, и данас пружа, сасвим супротну слику.

У току рата, а и сада, свака сарајевска учioniца је претворена у медресу. Свака сала - у мешихат. Улази у стамбене зграде су места где се заједнички клања и темена. Што се то више чини јавно, стичу се већи угледи и моћ. Новинари и водитељи на радију обавезно поздрављају слушаоце: "селам алајкум", или: "мерхаба"! Даље се емитује углавном муслиманска верска музика и обавезне поуке о клањању - "дванаест пута на дан, ако хоћете, безбеди, да вам душа стигне у ценет"... Створен је и нови језик, где се, готово, у сваку реч убацује слово "х", а до најситнијих детаља пружају практична упутства "како правовјерни исправљају грех у ра(х)мазану". Кажу: "Ако се вјерник заборави и у уста узме храну, или воду, одмах то мора испљу(х)нути, а уста - опрати..." Грех, што се у уста узме вода, треба исправити, тако, што се испере другом водом.

Грех ће бити опроштен, пут у ценет отворен.

А пут, за оних неколико лажљивих очајника што су у Београду причали о мултикултури, отворен је и несрећом и грехом.

Не кажу, да у тој мултикултури, хоца стално, преко радија "учи дову".

Не кажу, да на телевизији муле расправљају о привреди. Говоре о привреди и економији, "каква је мила Алаху и од његових закона одобрена"...

Недавно је Војислав Шешељ, у једној телевизијској емисији, оштро напао неке нове "демократске" телевизијске станице у Србији, које су успоставиле стални телевизијски мост са телевизијом Алије Изетбеговића, али то исто нису учинили са телевизијом на Палама.

Да ли је то Шешељ преоштар, нетрпељив, искључив - или само трагично истинит у поплави лажи и зла?

У том Сарајеву, поред Миљашке, самује православна црква, без православних вјерника. Оно мало Срба, што је којим случајем остало тамо живо, или не сме да уђе у ту цркву, ако још нешто и осећа, или су, једноставно, у том "мултикултуралном амбијенту", постали веће буле од Алијиних жена.

Српска прва у Сарајеву, та најстарија грађевина, града дуге историје, политичарима Запада и њиховим новинарима, не буди ни асопијацију за питање, па, откуда ту, уопште, православна црква? Чије је, заправо, то Сарајево?

Они нису историчари уметности, они су историчари насиља које има своју логику и истину.

Наравно, српска православна црква у "вавилону папагаја" и западним ме-

дијима, има своје место и улогу. Згодан је пример да се снимом пропагандни спот о "мултикултурној Босни и Сарајеву".

Упркос свему, домаће галамције се утишавају. Са једне стране, мање пристиже сорошевних долара, а и циљ је постигнут у тој етапи, а са друге, истину о "новом Ирану у сред Балкана је све теже сакрити. Телевизијске екипе Запада, све теже проналазе паузе када се на улицама Сарајева не клања, како би обезбедили слике призора живота, "у једној лаичкој, секуларној и демократској држави".

Арабеске под окриљем НАТО - Скривање злочина је злочин

Алијина Босна је лаичка и секуларна државна творевина само у лажима од Београда до Њујорка. У стварности, све је другачије.

У сарајевским школама је уведен арапски језик, као обавезан предмет. На арапском се пишу лекарски рецепти и издају лекови у апотекама, које су, опет, арапске.

Улицама Тузле и Сарајева марширају доброволци са Истока. Замотаних глава у ма(х)раме, тако да им се виде само очи, и наоружани до зуба, они су права слика алахове војске. То су свети ратници пихада. Они су били најelitнија јединица на војној парад. То је видео читав свет.

После средњег века, када су азијатске, турске хорде долазиле до Беча, ово је њихово прво војно присуство, на земљи Европе. И Алија Изетбеговић и ти "свети ратници" игноришу посебно мољакање НАТО-а и америч-

ке администрације да мирно оду својим кућама.

Од њиховог фанатизма јавно стрепе и Алијини ратни савезници НАТО пакта.

Ти "свети" ратници су у овом рату, над Србима извршили велика зверства. Мучења азијатске средњевековне бруталности. Фортографисали су се над одсеченим српским главама, газећи их чизмом, као да је у питању камен.

Клали су српску децу и жене. Као некада Турци, набијали су Србе на колац. Бастијалностима у овом рату засенили су чак и зверства усташа и "ханџар дивизија" потурица из овог и прошлог рата.

Од њихових грозота, по суштини, грозније је само, скривање тих злочина у јавности. Скривање злочина такође представља злочин! И злочин и грех представља чињеница да то чини јавност "хришћанског и демократског Запада" и добар део јавности православног Београда.

Учешће у рату Шешел не сматра довољним моралним искупљењем за све што је било и што јесте. Зато, његово борење за националне интересе, не престаје. То је континуитет његовог политичког ангажовања. Уколико га српски народ изабере за свог председника, он ће бити исто тако истрајан у својој политици. Она је, у његовој памети и у његовом срцу, у савести и осећањима. Промениће се само бољи услови у којима ће стварно доћи у реалнију позицију да истину докаже, да је одбрани и промени услове наше трагичне и неизвесне судбине.

Како они, који су до јуче скривали ту истину, и отворено радили против српског народа, сада нуде Србима да ће бити њихове вође и бранити њихове интересе?! Шта их је то променило преко ноћи? Зашто би се они борили у интересу народа и државе, од којих су се одрекли као "великих злочинаца"?

Да ли су лагали онда, да ли лажу сада, или лажу увек?

Како ће српском народу да објасне, као присталице Хашког суда, чињеницу да тај "суд" ниједног од тих "светих ратника" није ни поменуо, а камоли осудио за ратне злочине. Њима Запад не прети судом. Сервилно их само моли: "Идите кући, Србе ћемо даље средити сами"...

А у Сарајеву они су нашли своју праву кућу. Створили су Меку и Медину ислама.

Градом већ пролази много жена замотано у чадоре. Свака була, која данас у Сарајеву носи чадор и ферезу, месечно добија државну потпору од двеста немачких марака, за "трошкове одеће".

Издатак и није велики у односу на снагу доказа, који ће посведочити да је Босна "правовјерна" и измамиће много више емоција и нафтних долара са Истока, од Рабите, организације за уједињење свих муслимана, од Саудијске Арабије до Техерана.

Војислав Шешел је нашу јавност подсетио да ти призори нису без историјске основе и да нису случајни.

Ко је то, заправо, заборавио да су ферезе са лица сарајевских була скинуте тек 1946. године, каснећи више деценија и за самом Турском?!

ТЕМПИРАНА БОМБА

И сам Алија Изетбеговић, пружа исте доказе. Као султан Босне, он је лане узео и трећу жену, и показао да живи по Курану и шеријету.

У лукавост лисице урачуната је глупост кокошке

У најжећој пропаганди против Срба, фалсификовано је све. Управо, у таквим условима, Западни медији потурице представљају као високоцивилизоване европејце.

"Они имају једнаку потребу за опером, као и за хлебом", описао их је један новинар Запада. А само дан раније, тај исти новинар је написао репортажу, како су их зликовци Срби, готово све, побили. Како то "мртве" потурице имају потребу за опером, то нико не пита у "вавилону папагаја", од Њујока до плаћених српских гласноговорника у Београду.

Потурице су проглашене некаким "бошњацима", што сугерише да су прави и први власници неба и земље Босне. Следећи даље елементарну логику, сви остали, па и Срби, само су по тој логици, случајни дошљаци и некакве националне мањине. Обездушени, обезбожени и излуђени читаоци таквих медија, не знају ни где се који континент налази, а камоли историју азијатских освајања.

Кога занима чињеница да су Срби власници земље испод целог Сарајева, и то по земљишним књигама, да су били со и хлеб земљи коју су османлије газиле, освајале и требиле народ, и да су те Азијате пратиле потурчене фукаре, које су "продале веру за вечеру".

Зар је та пропаганда помислила да су и сами Срби изгубили памћење од турског коца и конопаца?!

Турска није била тада цивилна, него верска држава. Ко год је прешао у ислам, стигао је једнака права као и Турчин, који је дошао из Мале Азије.

Чином преобраћења, није само промењена вера, као људско убеђење, него је потурица од бивше жртве, прешао на страну окупатора. Природно је, ваљда, право и жеља сваког народа, да се ослободи ропства и поробљиваче протера из своје земље. Срби, у некој својој јединственој, духовној толеранцији, то нису учинили са потурицама. И сада плаћају ту цену. У лукавост лисице урачуната је глупост кокошке, каже народ.

Босна је тамни вилајет

Данас, у јавности Европе, Алија Изетбеговић, и сам потурица, рећи ће да су потурице "високоцивилизовани европејци".

Тактика је ту сјајна! Једном Геншеру рећи ће поверљиво: "Та имајте, болан, повјерења. Зар нисмо били уз Хитлера добровољци СС Ханцар дивизије."

Комунистима и интернационалним бригадама у Београду обновиће наду: "Зар не памтите да је мој и ваш

уштакши отац Тито, дао муслиманима нацију шездесетих година? А шта је то другога мислио, него да нам даде и државу?! Нијесте ваљда уз њетнике?!"

Истовремено у Техерану, он може сасвим мирно да каже: "Слава алаху! Има ли данас, послје вас, веће исламске пријестонице од Сарајева?"

Све је релативно: сем лажи, и истина може бити од велике користи, за велику превару.

Тако је стигнуто до циља. Сарајево је данас источни полумесеца Западал!

Босна је данас султанат! Земља везира и бегова! Имама и хоца! Мула и дервиша!

Босна је тамни вилајет, којим марширају војске шихада.

Просто невероватно! Више од једне деценије пре тога, када је Војислав Шешељ почео свој први и тешки сукоб у Сарајеву, сећамо се, да је изнео ту слику апокалипсе. Препознао славу с' вечери. Видео је смер, којим се ситуација креће, означио најмаркантније детаље и ситуације, готово до ситница предвидео све ово, што се догађало у току рата и што се дешава данас!

О тим Шешељевићевим временима биће много речи, али послушномо шта су колико јуче, за време рата, говорили они кукавни Срби, које је Алија послао у Београд да говоре из тог амбијента "демократских" услова.

У организацији разних "београдских кругова", секција, ложа, хелија и нових "демократа", у најзначајнијим салама Београда, уз велику медијску пратњу, држали су конференције о "суживоту" у муслиманском делу Сарајева.

Тако су гласили наслови њихових трибина. Њихови говори су била бунцања, али су имали свој циљ, и своју функцију. Сто пута поновљена лаж, и код мање лаковерних људи од Срба, постаје истина.

Ти исти људи су и раније били атеисти, а по ентитету Југословени, јер су се и због атеизма, и због ситних привилегија, одрекли своје националности. "Превјерили" су се са истом мотивацијом, као у ранијим историјским потресима народа и државе.

Није непозната психологија тих људи. Они реагују на исти начин, како су реаговале потурице пре више векова. Готово да нема никакве разлике.

Они су се истурчили и они само журе да новој вери пруже старе доказе - "потурица гори од Турчина!"

Интерес је једина емоција Западал

Али, шта је са осталима, који су били и остали православни Срби, и тим историјским ковитлацем, случајно, и данас остали у Сарајеву, или у неком другом граду, исламизоване Алијине државе?

Њима је намењена улога рајетина. Чивчије, који шета агине опанке.

Србима, који то нису пристали, остао је колац и конопац, сем ако нису, копајући турске ровове као заробљеници, или на неки други начин, уз луду срећу, успели да претрче минска поља и побегну на српску страну.

И Војислав Шешељ је попут актуелне власти и неких других политичких странака могао да зажмури пред овим чињеницама. Могао је да се чини невештим и да није довољно информисан. У атмосфери, која је створена у свету, Европи и Београду, лако би те грозоте окитио фразама, и жељом да завлада "мир", "демократија", "просперитет", услов нашег јединог пута - "пута у Европу". Народу је могао да обећа "благостање" из те сарадње, као што су чинили толики други.

Уместо тога, Шешељ је искрено и отворено, предочио све аспекте тих подвала. Не могу да нам нуде мир они, који су убијали по читавом свету. Нуде просперитет и материјалну помоћ, они који су опљачкали две третине земаљске кугле. Пљачка је окосница њихових економија. Интерес, једина емоција. Новац им је и емоција и пријатељство, и култура и хуманост. Новац и само новац - то је њихова религија. Да ли су они заиста спремни да било коме на свету поклоне новац?!

Војислав Шешељ се залагао за оно, што народ зове "у се" и у своје кљусе".

Залагао се у реалне потенцијале ове земље, у марљиве српске домаћине, у образованост овог народа, и посебно је имао у виду, здраво народно биће.

У овом народу не царује духовна пустош. Поред све беле материјалног живота, на срећу, заобишла су нас искушења тих "суперпросперитетних" цивилизација. Заобишле су нас фрустрације колективног бића. Не царује дрога. Није нас заразила сида.

Супротно основи комунистичког учења о потреби одумирања државе, као највећем достигнућу, које сада на исти начин пропагирају нове "демократе", Шешељ је државотворно питање, изградњу самосталне државе, ставио у центар наших потреба. Поставио као услов опстанка. Европа се данас уједињује, али та прича не би смела да нас заваља. То уједињење, није никаква државна интеграција утапања у једно државно биће. Ту лудост су учинили само Срби после Првог светског рата.

"Уједињена Европа" представља по својој суштини, само бољу комуникацију у саобраћају и другим привредним гранама, ефикаснији проток роба и услуга, лакши начин у финансијама око обрачуна и пребијања дугова.

Сви ти послови, морају се строго одвојити од значаја суверенитета једне државе. Од њене територијалне целовитости. Једна чланица Европе ће шире оворити своје царинске рампе. Кроз њих ће се брже пролазити, али

границу своје државне територије неће померити ни за један инч. То ће бити и даље њена територија, животињи простор народа, којим управља влада и народ те државе.

У њиховим међусобним војним односима, свако ће имати своју војску и своје потенцијале из те области. Свако ће задржати своје тајне и најтајније државне службе.

Па није ваља Француска вршила нуклеарне пробе, да би показала своју војну моћ, плашећи се Срба. Била је то демонстрација силе као упозорења, онима који су у ранијој историји освајали и ратовали против Француске.

Нова "Уједињена Европа" није царство Карла Великог. То може бити само пусти обновљени сан. То није једна Римска империја.

Њихове војске могу имати заједничке маневре. У њима се пуца хорцима. У њима се парадире, и дипломатским смишљеницама налагају максима "вечног" пријатељства. Заједничка команда се јавила над војскама тих држава, када је требало разорити Ирак, и да свако ту узме свој део добитка. Била је то јединствена војска, када је требало испробавати оружје и бомбардовати Србе. Дакле, увек на туђој територији, и на туђим жртвама.

Приче о "Уједињени Европи" не би смеле Србима, као историјском народу, да замгле суштину ствари. Ми немемо доказа о добрим намерама било ког окупатора у целокупној политичкој историји света. Када је у питању српска историја, туђе војске су ту биле само извор зла и смрти.

Све је то смисао онога за шта се залаже Шешел у свом државотворном питању. У расправама, на трибинама, у изјавама и у разним, тобоже, аналитичким текстовима, суочавамо се са несхватљивим обећањима.

Добићемо све, ако се одрекнемо себе. Ако раскомадамо сопствену државу, добићемо атрибут да смо "демократе". Даћемо државу, добити помоћ за њен развој.

Само сир

у мишловци је бесплатан

Војислав Шешел је упутио у јавности свим тим заговорницима интернационалних бригада сасвим отворено питање: "Наведите ми иједну једину државу на свету, којој је нешто поклоњено од богатих и моћних".

Такав доказ нису могли да пруже. Постоји безброј доказа у корист Шешелевих гледишта. Њих можемо испратити по читавим континентима, од пљачкања једне богате Јужне Америке, до процеса у данашњем пљачкању ресурса Русије.

Сиротим, Латинаоамериканцима, по свим државама од америчких компанија, "које су улагале милионе долара да би им помогле", остале су само разваљене грађевине, сазиране од лесо-

нита и шпер плоча, за једнократну употребу пљачке.

"Дође Гринго, украде све, и однесе за Каракас", представља главни плагер, јадних гаучоса.

Зато је сасвим природно што Војислав Шешел ту сарадњу и улагања, поставља на реалним основама. Она се заснива на тој његовој државотворној мисли.

О каквој државној економији ми можемо говорити, ако немамо државу?! Слободну и компетентну. Само држава може имати државну економију. Ако нема државе, нема ни економије!

Оно што нема суштину, нема ни форму.

Није непознато да Шешел тај однос у економској сарадњи са иностранством поставља по правом редоследу потеза. Прво, стварање услова за реално економско привређивање. Он то види кроз процес потпуне приватизације. У пракси, та приватизација ће свакако имати извесних болова, али по Шешелевим гледиштима и програму, они ће бити минимални.

Он процес приватизације нуди кроз праксу, коју ће спровести државни органи. То значи јавно и одговорно, компетентно и по правилу, да се зна шта ко ради.

То је основни услов да се садашња привредна ситуација у Србији, која је потпуно недефинисана, доведе на реалну почетну позицију. Имовина би коначно стекла титулара, а тржиште својим законитостима функционисало по свим облицима понуде и потражње.

Само тако припремљена привреда државе, може се упустити у реалнији однос са светском привредом. Како национална привреда у том односу буде јачала, тако ће она имати реалнију позицију.

Обезбеђена боља позиција у економији, обезбедиће не само повратак политичког угледа, него и ауторитет и моћ државе.

То је тај сплет нераздрожности условљености.

Свака велика сила, сваки истински центар моћи, коме је стало до праве стабилности и мира у овој земљи, разуме се, прихватиће овакав концепт Шешелеве привреде и државе.

Несхватљиво је да се поједини моћници са Запада, стално боре против "комунизма" у Србији, а све чине, да основни комунистички постулати остану у пуној снази, или да им се, само промени име, а суштина остане иста.

Најзад будимо реални - да је Шешел хтео да се приклони тим гледиштима, речит, интигентан, окретан и логичан, стекао би велику славу наводног демократе.

Моћници рата и мира данашњег света, разне "хуманитарне организације", Фондације за развој демократије, сорошевици и разна друга удру-

жења, напунили би рачуне Шешелу, и приватно и страначки.

Приватно, он би се иселио из оног пола куће, које има у Батајници, и полако да се "власи не досете", сваког дана би давао неколико супротних изјава, збуњивао народ, осипао присталице, отуђивао би их резигниране, док би он био хваљен и уздизан. На крају, ако би се Српска радикална странка и осула, могао би да слегне раменима: "Ето, сами сте криви. Лепо сам вам говорио, али ме нисте слушали. И сад се враћам својој науци. Па, ја сам професор Универзитета, зар сте то заборавили..."

"Руку на срце, у толикој динамичности политичких збивања, било је прилике за све и свашта. Сваки политичар може да погрешни, да се прерачуна, или погрешно проценити. Посебно је опасно да се у толикој несрећи, човек резигнира и дигне руке од свега. Војислав Шешел никада није показао ни трун колебљивости."

Он никад није одступио са те тако опасне и клизаве линије политичке снажног патриотизма!

По читавом Београду, на свим јавним зградама стоји његов оптимистички портрет. Смеле очи се храбро суочавају са тешким изазивима Србије.

Ако се има у виду све речено, онда је сваком човеку јасније зашто Војислав Шешел у јавности показује често велику енергичност.

Његова снажна воља је у потпуној функцији његовог патриотизма. У целокупној српској историји патриотизам је витешки чин.

У садашњим збивањима у свој описаној разуђености, свуда око нас и свуда међу нама, природно, јављају се и највише врлине и најнижи падови. Велика збивања су услов великих контраста.

У колективној социјалној беди, реално је очекивати, да је много тога на пијаци. Одривање од патриотизма, што је данас чин издаје, у правом смислу те речи, представља једину нашу робу, која има цену на светској берзи. Посебно то важи за носиоце државних послова, ауторитете политике, вође политичких странака, научнике и уметнике.

Бољно, али истинито, ми смо гледали метаморфозе личности из нашег јавног, културног и политичког живота. Видели смо како изгледају њихова салта. Њихови виртуозни обрти. Многи су ту, пред нашим очима, за три године мењали читаву идеологију. Заборављали све што су рекли јуче. Мењали памет, која неће важити већ сутра.

Маске за сваки маскенбал - феномен отпадништва

У овим изборима за председника Србије, који представљају кључну прекретницу наших судбина, нео-

пходно је да све то сагледамо и да се подсетимо на те биографије.

Прво су били заклетни комунисти, узимајући све што им је надобих руке. Из потпуно обезбеђене егзистенције, када се клима мало променила, постајали су уметници ужареног националног стваралаштва. Изашли су са ставом о континуитету народа. Богатили су се опет и на томе, а ми смо лаковерно поверовали да су се заиста променили.

Спремни на заборав и на праштање, награђивали смо њихове радионице за пластику и шушке лажних речи, а они су се опет богатали. И на крају, кад су светске фондације, и други спонзори, понудили милионе долара, они су своје патриотске радионице лако продали и наставили производњу супротних прича.

Сада су они "демократе". Титоистичко "братство-јединство" сада зову "суживот". Они су пацифисти, они су грађани света, они су интернационалистичког и револуционарног опредељења. Они су све, они ће увек бити све, и за сваки маскенбал имати нову маску.

Кошуља је ближа од капута. Како неко може сматрати свој народ мизерним, чак испољавати мржњу према њему, а истовремено волети остатак света?!

Или је у питању апсолутни лажљивац, или психопата, особа са озбиљним комплексима ниже вредности.

Ако се загледамо у своју прошлост, у несрећу дугих окупација, које обавезно прати чин издаје, предисторија таквих људи је дуга и честа. По суштини, мале су разлике између оних, који су се истурчили и оних што су се титоизирали у Титовом интернационалистичком корпусу. Награђенису на исти начин. Понашали су се, као јањичари у оба случаја.

Професор и академик, покојни Радован Самарџић, један од наших најзначајнијих историчара и сјајних писаца, дуго се бавио овим феноменом отпадничтва. Говорио ми је о заједничким психолошким цртама тог отуђеног слоја, тих слугу окупатора кроз читаву историју. Навео је још да их је по његовим рачунима, било отприлике око пет одсто од укупног броја становника.

Различите окупације су, у различито време, имале различите тактике према залобијању издајника. Некада је то било извођено бруталним тлачењима, а некада се тактика више заснивала на подмићивању и подстицању најнижих страсти у људима. Често су, те две оријентације бивале и комбиноване, али је интересантно, да је та бројка од пет одсто издајника мало осцилирала. Јавила се, дакле, као константа.

Академик Радован Самарџић, иначе, велики патриота, није дозволио да му национална осећања утичу на научна истраживања у тој области. Разуме се, као хуманиста имао је при-

ЛАЈАВАЦ

..ШЕШЕЉ
РАДИ ЗА МИ-
ЛОШЕВИЋА ...
ШЕШЕЉ РАДИ
ЗА МИЛОШЕВИЋА.
..ШЕШЕЉ РАДИ
ЗА МИЛОШЕ-
ВИЋА ...

лично разумевања за те људе, реално је проучио узроке такве појаве. Патриотска осећања су му послужила само као мотив, да се као историчар и писац окрене тој болној појави. Нисмо разговарали о томе, да ли је он пронашао и лек за те болести нашег колективног бића, или то уопште није спадало у домен његовог научног рада. И овом изузетном научнику и свима нама, јасно је да је одговор на широком плану. Интелектуална мисао, њено владајуће актуелно опредељење, може да утиче у позитивном неговању патриотских осећања и националних вредности, али ни то није пресудно.

Флекање српског гуња

Јако духовно упориште Србије, њену традицију и културу, први су прилично разбили први српски интелектуалци. Враћали су се са европских високих школа, из аула Сорбоне и донели своје европејство. Није то била она размена култура, прожимање туђих вредности иновација са духовним склопом свог народа, него насилно и вештачко пресађивање туђих ознака и знамења на српско биће. Тај слој људи, поникао из српског гуња,

одхрањен из сељачке торбе, сурово се обрачунао и са очевима и са њиховим гуњевима, са српским селом и оном хранитељком.

Свако насиље носи са собом болове. Српска средина, њена патријархална душа, и морал, те новотарије су могли да доживе само као чеони судар. Уместо пренетих културних вредности, ти интелектуалци су донели помодарство. Њихово уређење српске средине и живота давало је трагикомичну слику. Рушио се један постојећи ток ствари. Брисао се један морал, а други није понуђен. Нико Србију није тако начео и наградио, као та површна интелектуална свест.

Све што је било срасло са протоком времена у овом народу, прогашавано је за застарело, па чак и одвратно. Тако су нестајали оданост, част, родољубље, горђење историјом. Она демократска суштина у српском народу, па чак и они уставни, који су у односу на многе земље Европе били толико смели и демократски, да су у њиховим дворovima, изазивали узнемиреност и страх, били су пресечни помодарством.

Да је та српска аутентичност даље подстицана и грађена, без обзира на спољне ломове, настале ратовима и

чудом, тешко да би колективна свест овог народа стигла до садашњег стања ствари.

Постојали су, разуме се, и други разлози тако великих реструктурирања колективне свести Срба.

Некада, народно биће, измоджено и ослабљено, једноставно, није било спремно да пружи велики отпор новом насиљу.

Трпељивост непозната у психологији

Ми се данас, кроз фрагменте сећања преживелих, и онога што је описано, суочавамо са страшним губљењем националног осећања све до самог губљења ститетета за време Титове владавине и идеологије и његових спонзора. Ако бисмо и летимично хтели да размотримо разлоге таквог посрнућа, уз страшне мере репресије тог генија зла, како га је назвао Шешел, морамо имати у виду и чињеницу, да је та репресија затекла заморено народно биће, ужасима Другог светског рата.

Поручивање бомбардовања српских градова од савезника, затим извођења српске младости на губилиште Сремског фронта, све је то био део једне тактике да се Срби заморе и измодже.

Пројектанги наших судбина и душа, добро су познавали српску духовну суштину: када српском домаћину на Сремском фронту погине син јединац, он више није никада, и никоме, никакав противник. Понајмање је политички бунтовник. Он ће, трпељивошћу, готово непознатој у психологији, сносити свој живот. Бројаће дане и молити се Богу да се "што пре придружи сину на оном свету".

Циклус пустошења народа

Када се на српској кући завијори црни барјак смрти, то више није домаћинска кућа, спремна на достојанство отпора. Мере пљачкања, разбојништва "добровољног откупа" био је социјални облик репресија и припрема стања у коме би нестало српски домаћин, вођа јаке породичне задруге, који се не боји ни цара ни ћесара.

Тако демографски проређена и социјално опустошена Србија, била је спремна за операциони сто, на коме ће бити, из тог клинички мртвог бића, извађена и душа.

Када данас сагледамо последице народа преко кога је протутњала револуција, људе обезбожене и осиротиле, слуђене и поново нападнуте, ништа лакше него доносити "мудре" интелектуалне судове, "па, сами, брате, не ваљамо. Не ваљамо, и то ти је." Уверен сам да је то била велика и смишљена подвала, како би заокружила читави један циклус пустошења народа.

Да ли смо заиста за све сами криви?

Услови, наравно, чине човека. Бог је хтео да Источна Немачка има слично уређење државе као и Срби. Један

зид од двадесетак сантиметара ширине, поделио је Берлин. Поделио је квартове и улице. Пресецао станове и пролазио кроз купатила. Поделио породице.

На једној страни је био отац, а на другој син. На једној један брат-на другој други.

На једној страни зида су производили "Мерседеса", а на другој "Грабанта" од картона. На једној су правили оне ругобе од зграда (сада муку муче да исплате трошкове рушења), а на другој сјајне грађевине. На једној страни је било све чисто, на другој прљаво.

Код првих је све избетонирано, код других у рупама на коловозу, не само да може да се откине точак аутомобила, него по помрчини и блату, може да се сломије нога и то у главнијој улици...

На једној страни су били сви марљиви, а на другој сви лењи. Седе на саунуцима испред продавница и пију пиво, као у сликама српских села.

Немци тамо, Немци овамо. Двадесет сантиметара зида са две идеолошке боје створило је цивилизацијске разлике између два брата и то за само пола века. Шта је пола века? Трен и мрва историје!

Ако су Срби ленишине, па смо због тога овако посрнули, зашто источни Немци нису били вредни?!

Али, наше савремене "демократе" и интернационалне бригаде, ту причу не помињу у одговору на питање зашто смо такви, какви смо. Уместо узрока, они нуде слику последица, упечатљиву за сташну кривицу Срба.

Један рат је смењиван другим. А, када су нас биолошки деградирани, преко границе трајне инвалидности, онда је стигла револуција.

Све ове несреће, од прве до последње, нису из Србије. Није их смислио српски ум. Све су стигле са упереним бајонетима или на тенковима, подвалама и заверама, управо са тих страна. То су чињенице, које српски народ, а посебно човек на његовом челу, мора имати у виду, како би будуће односе градио на здравом основи и на здравим вредностима.

То је смисао те области политике Војислава Шешела. Она се фрагментарно напада, без могућности да се ствари поставе целовито, јасно и отворено.

Војислав Шешел је апсолутно за сарадњу са светом, али управо показујући се по правилима и принципима који владају у том свету, а то су интереси сопственог народа и државе. Као народ, ми апсолутно, имамо квалитета за такав однос.

Гастарбајтери за пример

Наши људи су већ деценијама страни радници у тим земљама високог просперитета и привредне елеганције. Будимо искрени, јер немамо времена за надлагивање, отишао је, углавном, мање способан социјални слој.

Али су они тамо постали пример марљивости и рада, штељивости и стицања, надмашујући често чак и саме Немце.

Када је неко у нашој јавности објавио податак да су Срби, на привременом раду у Швајцарској, за двадесет година, а тако је по анализама прецизних рачуна швајцарског синдиката, подigli норму рада у Швајцарској, двадесет шест пута више?

Половина тог повећања је дошла новом технологијом, а друга половина, сасвим сигурно, српским постављањем радне мете. Швајцарски радници су се због такве вредноће Срба, која изазива подизање норме, и јавно жалили у новинама и на синдикалним скуповима.

Наше "интернационалне бригаде" такве примере и не помињу. Или те истине скривају, или их уопште, као необзбиљни људи, који се не удубљују у суштину проблема свог народа, и не знају.

Свеједно, њима је довољно да грле српски народ и да сваку последицу и сваки оживљак на његовом телу и души, још више обележе и обеле.

Али, они у свом интелектуалном напрезању, то чине из оних других побуда и по својим задацима, постављеним из белог света, како би овај народ још више збунили, убили вољу у њему и прилагодили га за ново и савремено ropство, лишено сваког достојанства и жеље за слободом.

Тако тих пет одсто, отпадничког дела, ствара осећај колективне кривице код остатка српског народа.

Покој души академику Самарцићу, ако тај проценат није већи, него по његовим истраживањима.

"Са тим процентом таквих људи међу Србима, морате и сада рачунати", рекао ми је и слегао раменима.

"Опростите, часни академиче, можете ли Ви, некако, да утичете да се то смањи? Мали смо и немоћни. И овако је гадно и без њиховог издајства и уплитања", питао сам више да се нашалим.

"Могу! И хоћу да помогнем. Обуците ми мајшу са Дражиним ликом на грудима, и дајте ми да лепим плакате са Шешелевим портретом", рекао је својом чувеном духовитошћу, увек изрицаном на озбиљан и миран начин.

Шешелеви плакати су сада излепљени по Србији. Покојни академик Самарцић то није дочекао да види. Али сам, на једном патриотском скупу, у Сава центру, слушао патриотски говор младог доктора Николе Самарцића, његовог сина. Његов озбиљан политички наступ око траума српског народа и државе је био допуњен и његовим јавним протестом због хапшења Војислава Шешела, који је управо робљао у Милошевићевом затвору. Највише је замерио српској јавности, интелигенцији, и вођама опозиционих странака, који су око тог хапшења, једноставно, ћутали.

Гром загреме на светога Саву – на слободи после четири месеца робијања у Централном затвору

Ова мала породична прича, може да нас упутује у озбиљна питања, како све један народ припремити на национално достојанство, на услов његовог трајања и опстанка.

Кроз читаву српску историју, то су величанствено предавале неписмене мајке!

Мењати услове, а не народ

Али, време је данас друго. Много тога је отишло у неповрат и неопходни су дубљи и већи захвати.

У политици, пуној превртљивости сваке врсте, импонује, када један политичар, има ту свест о континуитету народа. Велики комплимент је за Шешеља, као кандидата за председника Србије, ако је својим патриотизмом оправдао и духовито виђење академика Самарџића, и протест његовог наследника.

Да ли ико живи у овој земљи у протеклих седам година, за време када је политичка реторика ударила у небо, када су о нама просути билиони и билиони речи, милиони теза и милиони програма, може да наведе и једну једину реченицу да је Војислав Шешељ био какву кривицу јавно свадно на грбава леђа српског народа?!

Он, и као научник, и као човек, патриота и политичар, разликује те узроке од последица. Целокупан његов политички ангажман није усмерен на дресирање народа. Он оштре и уверљиве речи упућује на оних пет одсто изгубљених душа, који су народну несрећу узроковали и који то чине и даље.

На челу Србије, он би свакако завео дисциплину. Али та дисциплина би се односила на државне и јавне носиоце народних послова. На своје људе, који би били одговорни, ако нешто није у реду. Одговорност је за њега пропорционална овлашћењима.

Његова енергичност биће усмерена у промени услова да народ слободно дише и слободно ради. У стварању мотива за рад кроз поштене и добре зараде.

Мењати услове, а не народ То је линија Шешељевог патриотизма.

Да ли ће и као председник Србије остати са истим убеђењима?

Патриотизам је она област, око које код Шешеља нема никаквог погађања. За седам година на политичкој сцени се догодило много тога, али он никада није ушао у неки политички компромис те врсте.

Патриотизам у Шешељевим политичким деловањима има само активан однос. Стално је подвучен, истакнут и у првом плану. Због патриотизма, као што је то увек било, код великих људи у прошлости Србије, Шешељ је био у стању да поруши односе и са великим личним пријатељима, и то из тешких дана свог робијања и прогона. То је њему био мотив и за стварање политичких савеза, чак, када су по идеолошкој, и свакој другој разлици, ти савези изгледали апсолутно немогући.

Када је у првој половини овог рата свом снагом подржао актуелну политичку власт председника Србије Слободана Милошевића, на њега је хукнула читава једна организована про-

паганда. Проглашен је комунистом. Добио је надимак "Црвени војвода"!

Те оптужбе су дуго биле у политичкој функцији и у земљи, и у иностранству.

Милошевић је највећи издајник!

Шешељ није подржавао политичку власт, него се њена политика у то време поклопила са његовом патриотском идејом. Његова државотворна мисао у свом полазишту има, наравно, стварање територије државе, као основе за све остало. Док се улажу народни напори да се та територија створи, и заокружи једним крвавим ратом, споредије је питање устројства власти. Оно, по пророци тога ствари, долази после тога. Зна се ко револуцијом мења власт, док је држава у рату и несрећи. Та искуства постоје од Русије до Србије.

Његови политички противници, који су толико користили тај назив "Црвени војвода", заборавили су да кажу, да он никада није хтео да уђе у персонални састав те власти, иако су му нуђена и министарска места, и место председника владе.

"Слажем се са вашом патриотском одбраном српског народа и државе, али са свим другим, никако", био је Шешељев одговор у одбијању свега што му је тада понуђено.

А оног тренутка, када је та иста актуелна власт, због малодушности, или, ко зна којих мотива, напустила патриотски циљ, Шешељ јој је постао најжешћи противник на политичкој сцени. Конфронтирације су ишле до ин-

цидената у јавности и на скупштинским заседањима.

Завршио је и у затвору, али је и оту-да протурајући своје текстове, био најљући противник тог режима. И даље је из њихових затворских хелија, одапињао оне жестоке речи, да је Милошевић највиши издајник српског народа.

Из 'апса је изашао, као и увек, без помиловања и без аболуције.

Светске интернационалне бригаде, масонске ложе, кружоци и секције, из Београда, задужени за обликовање јавног мњења у Србији, или тачније, са задатком да српски народ збуне, биле су пресечене Шешељевом жестоком патриотском политиком.

Уместо "Црвени војвода", опет је постао "Црни војвода"!

Као Црни Ђорђе. Онда је проглашен да је ратни хушкач, луди човек, који хоће рат.

Зар те туђе галамције заиста мисле да је Србија толико распењена? Зар је заиста могуће да њихови микрофони и новине могу да пониште целокупно историјско искуство овог народа?!

Нема генерације у Србији, која није ратовала. И сваки човек, који је био у рату, зна пуни смисао те трагике. Нико више не мрзи рат, од оних, који су ратовали. Али, у новој пропаганди, памет и логика су искључени.

Портпароли новог светског поретка

Обећиван је Шешељ, као што су обећивани сви Срби. Зар заиста, ико нормалан, може поверовати да Војислав Шешељ за будућност своја три сина бира рат?!

Чине то, наравно, други. Они, који су идеал борбе за слободу, посрамили идеалом окупације. Портпароли ратних освајача света. Није Србија изазивала ратове по свету. Освајала туђе територије и одводила робље. На српским трговима нису продавани робови са ланцима око врата. Нису робови обрађивали српска поља. Српска поља су невина од туђих робова. На тапана су само српским знојем и српском крвљу.

Са Шешељем данас улазе у политичке дуеле о демократији, они који то скривају и бране. Могу ли да нам, заиста, донесу демократију, они, који су имали озакоњено ropство?! Озакоњено по Уставу! Број робова једне Америке је далеко бројнији од робова Римске империје!

Има бруталнији однос. У Римској империји роб је могао да очекује и поклоњену слободу. У америчкој империји такав пример није забележен.

Уместо, да са Шешељем улазе у озбиљне политичке расправе, они му, једноставно, лепе етикете. Српски народ ћути, а они мисле да су га убедиле "да се једе све што лети"!

И како ти људи могу још, да се сада јаве са жељом да поведу некуд, њима

омражени народ, и то у тренуцима његовог највећег искушења?

Војислав Шешељ је, видим, потурио пред очи Србије свој десни образ!

Гледа Србима право у очи! Одакле му само толико снаге, после свега? У сећању ми је много тога, што смо у она зла времена, оставили иза себе.

Више пута сам хтео да напишем књигу о Шешељу. Бар неки дуги текст о њему. Времећлов како се откидала слобода. Мрву по мрву. Како се усправљао овај град.

Неколико ноћи седео сам и размишљао о тој књизи. Вреди све забележити, како се не би поновило. Или можда, успавано зло треба оставити?! Остале су само пуне пепељаре опушача. Шољице са талогом од кафе, после неколико ноћи празне блудње. Нека други пишу о томе...

Портрет прве даме – Материце уместо 8. марта

Сада, када су његови портрети преплављивали Србију, хтео сам да кренем са тим текстом. Очигледно, он још има снаге и воље. Неопходно му је помоћи.

Можда треба покушати поново да се нешто учини за Србију, па, шта смо радили толике године? Зар је све оно било узалуд?!

И окренуо сам његов број телефона у оно пола куће у Батајници.

"Хало, па човече, где си ти?", јавила се Јадранка, његова супруга.

Ево, ту сам. Хвала Богу, живи се. То данас није мало! А где си ти?"

"Ево ме у кухињи", каже она. "Јел долазиш?"

"Не сада, али доћи ћу ускоро. Да се видимо и попричамо, док не постанеш председником. Нестаћеш у некој вили. Како ја да се после пробијем кроз толики крем друштва", нашалио сам се.

"Баш сам спремна за тако нешто. Ево, баш у овом одећу, са запршком из кухиње. Ко ме ћу ја шта да помогнем? Нисам успела ни ово троје деце да научим да буду мирни."

"Деца су на оца, ко да их смири. Али за тебе ће то бити нови живот. Фијакер и послуга к'о за Живку министарку."

"Одавде не мрдам. А Воји сам рекла, ако ће то да ми натовари још неке полове, мани се тога."

"Не бој се, неће. Дај ми сад мало Воју да га чујем."

"Боже, па где га овде тражиш?"

Пробај у шест ујутру, најдаље до пола седам."

Изгледа да сам га тражио на најпогрешнијем месту. Војислав Шешељ и даље станује у то своје пола куће у Батајници. Станује, али не живи.

Много тога се променило, али и много тога остало исто. Остао је онај скромни живот Шешељевих. Они немају послугу, ни кућне помоћнице. Имају само више деце и више гостију.

Другог дана Божића, још полане, био сам код Шешеља у гостима. Поза-

тварао је шарпланинце и ја сам ушао у кућу. Јадранка је послужила и печеницу и торту. Предусретљива је, отворена, увек веселе природе. Мора да су јој се смучили ти грозни политички разговори. То је постало незаобилазна тема. Судбина и страст.

Разговарао сам са Шешељем о калабристима и Русији. О руском цару и Русији. Видело се да му је знање свежијег датума и тукао ме је детаљима. Осетио сам да се повремено у томе повлачи, само зато што је домаћин, а ја гост.

Јадранка је одлазила и долазила. Неосетно се уклапала у разговор и одлазила опет за новим послом. Увек шармантна и насмејана.

И кад не бих гласао за Шешеља као председника Србије, волео бих да Јадранка буде супруга председника. У кући је сјајна домаћица, на улици права дама и то у правом смислу те речи.

Сретали смо се на помеском пријему у Српској радикалној странци. На присутним новинарима и гошћама бљештао је онај сјај помодарства. Шуштали су костими из двадесет првог века, као да је реализован наслов конгреса социјалиста.

А Јадранка је била једноставна и изузетна. Неусињена и шармантна. Расположена и дискретна.

На таквим пријемима свако доказује највиши степен своје памети. Идеје које пробијају небо. Са Јадранком бих разменио неколико људских реченица о животу.

Она није у тренду модних лудости. Она није шљаштећи пратилац мужа пред камерама и блицевима апарата. Кад се помодни Београд увече показује на ексклузивним местима, она успављује децу.

Живимо нормално и природно. Време је, ваљда, да Србија опет има жену председника, која одгаја и успављује децу. У Србији је увек тако и било. Карађорђева Јелена је са осталим женама вукала децу по збеговима. Милошева Љубица је сваког дочекала и испратила. Водила је рачуна о српској светињи да је гост почаст куће. Гостопримство, образ и светиња куће и породице.

Свита лудих сватова – Србија под сукњом

Тек у протеклих пола века, све се изврнуло наглавачке. Гледали смо владаре и владарке. А кад је коначно нестало испред наших очију Броза и Јованке и те свите ко' лудих сватова, све је постало још горе.

Није се знало да ли влада председник или председница. Председнику можеш и да се мало замериш, па да некако промакнеш, али ако натруниш воду председници, помоћи нема. Смињивани су тако главни уредници, отпуштани новинари. Министарски скалпови висили су на појасу жене. Писала је књиге. Носала је књигу и водала је за собом критичаре, који су једино

У сваком погледу прва дама Србије – госпођа Јадранка Шешелј

били у дилеми да ли је то врхунски роман, или највише научно дело, које је угледало свет.

Багателисане су територије државе. Багателисане стотине хиљада српских душа. Србија је била раскинута и на коленима. А из Србије су слати гимназијалски романтичарски дневници чак до Индије. Могли су да читају, како је романтично док у Србији ромиња кишица. А Србе су баш тада сурово засипале гранате НАТО-а. Од Русије до Индије су могли да читају како у Србији мирише цвеће. А овде је владао опори задах смрти, беде и несреће...

Србија је била под сукњом! И у овом и у другим примерима.

Време је ваљда да изађемо из свеколике лудости и несреће. Хоћемо ли стари сјај Србије?!

И председник државе и његова жена морају да личе на свој народ. Да личе животом и судбином. Да поделе и зло и добро са тим народом.

Српкиње спасле српство

Србију су ратнички одбранили Срби! Али Србију и српство су очувале Српкиње!

Могле су увек више да роде, него што су зликовци и окупатори могли да побију. Гледали сте оне српске ратне албуме из Првог светског рата?! Прављени су по души Србије. Прве слике су шајкача и гусле, а не краљеви и краљице. Сlike Филипа Вишњића и Вука Караџића, а не председника владе и накинђурене министарке. Накинђурену министарку у српском народу жигосао је Нушић за сва времена. А распомањена министарка је била и мање захтевна и мање луда од оних, које сам из данашњице помену.

У српском ратном албуму није за њих било места. Он се завршава сликама Српкиња. Страшне су те слике: седи она на гомили цигала од куће, коју је срушио Шваба! Око ње дечица као пилеж. Чека да ли ће човек да се врати са Солунског фронта, или неће. И ако се не врати, она ће све то да очува. Усправиће кућу. Подићи ће децу. Усправиће Србију!

Јесу ли те Српкиње још само на сликама српског историјског ратног албума?! Ако су многе заборавиле да је скромност врлина, нека их жена председника државе својим примером подсети на то. Кушнуо је баш последњи час за тако нешто.

Својим примерима живота и Војислав Шешелј и његова Јадранка би то учинили.

Последњи је час да се жена председника српске државе позабави сиротиштинама и болницама. Да објави да се у Србији славе Материце, као нешто Богом дано само жени, која доноси рађа нови живот, а не осмомартовске пијанке некаквих белосветских лудница и пропалица.

Демагог или човек из народа

Да ли је то јефтина демагогија? У нашој јавности мало је остало етикета којима није излепљен Шешелј. О његовој демагогији написано је много текстова. Грдити власт и сваког оног ко претендује да буде власт, представља демократски принцип. Основу демократије. Начелно, такав приступ се мора поздравити. Међутим, у нашим условима јавне каљуге поводи су, знамо, сасвим друге природе. У утркивању да се из тих рачуна нападне Шешелј, иде се дотле, да се чињенице изврну. Једноставно, народ је лишен основне информације.

Ако би Шешелј енергично одбио неку расипничку жељу, проглашаван је шкртицом. Ако би жестоко одбио да се поклана део Српске државе, постајао је насилник. Када у неком селу у земунској општини гради водовод, или дели народу празне станове Земун, за које се не зна за кога су грађени и за кога су чувани, онда је опет крик "Шешелј је, кажу, демагог"!

Свакако, демагогија је чинилац владања од кад постоји политика. Историја је пуна примера демагогије владара у читавом свету. И најмоћнија власт је прибегавала демагогији. И највећи апсолутисти и владари, зликовци, нису се одрицали демагогије.

У суштини демагогија није на сирску моралних вредности, али није ни нешто, посебно рђаво. Са становишта народа, демагогија је увек, мање-више, корисна. Увек народ нешто добије, макар то био и списак ситница. Ваљда је боље да се владар користи више демагогијом, него голим насилљем.

Али демагогију треба разликовати од голих, лажних обећања. То је само продавање магле, без материјалног чина.

Шешелј по структури свог бића није демагог. Као и сваки политичар, он се повремено служи демагошким потезима. Али, природа његовог бића је сасвим другачија. Он је, једноставно, човек из народа. Тако је његово социјално порекло. Растао је и живео у истим условима, као већина тог народа.

Као политичар, он је стално са народом. Суочава се са њиховим животом. Информације о том народу он не скупља од својих сарадника. Сагледава их и увиђа на лицу места. У тим сусретима има свега, али понајмање демагогије.

Војислав Шешел је спреман да са народом разговара отворено. Спреман је да се посвађа са групом сељака и то пред телевизијским камерама, што би сигурно избегао, не само вођа политичке странке, него сваки општински одборник.

Он је само спреман да са народом разговара језиком истине. Демагогији и допадању ту нема ни трага.

Протеклих година имао је велике митинге. Као и присталице сваког другог политичког вође, и њега су његове присталице дочекивале великим овацијама. Њему је то страшно гоудило. Видело се да му је више, него пријатно, зато што народ воли да га слуша и што му толико апалаудира.

Против насиља на улици

Шешел увек понгује истом снагом сваки политички скуп. Без обзира колико људи било окупиљено, он се исто труди, као и када се обраћао на својим најбројнијим митинзима. Он чак са истим жаром и двојици својих присталица или сарадника говори, не штедећи ни речи ни плућа, као да га слуша милион људи.

Истовремено, Шешел је заклето противник да се државне ствари решавају на улицама и трговима. Улице и тргови су за њега само прилика да се изнесе свој програм. Обавести народ и каже истину, али да се државне ствари решавају у парламентима и другим демократским институцијама државе.

Уверен да насиље на улици, не појачава демократију, него да је потпуно поништава.

Када је организовао политичке протесте, било којим поводом и из било којих разлога, својим обезбеђењем би осујетио свако, евентуално, насиље. Са говорнице би обавезно на самом почетку инсистирао да се скуп заврши мирно и достојанствено.

А на крају протеста или митинга, или због тога што жели да узврати публици срдачност, или да би показао да он не инсистира на мирном протесту, због тога што се нечега плаши, он би, изненада, са позорнице скочио у народ и кренуо кроз масу света, рукујући се лево и десно.

Његово лично обезбеђење у таквим приликама је довођено до лудила. Живимо у времену инцидената и насиља. Болнице су сиромашне, па много психопата слободно шета улицама. Ризик, где је све могуће на једном великом скупу, свакако је приличан.

Обезбеђењу, ипак, остаје само да немо са позорнице посматра, како Шешелјева фигура просеца масу. Пролази кроз хиљаде душа, већ мокре кошуље и рукује се на све стране.

Разговори са народом

Као виспрен човек, који у политици користи много замки и трикова, Шешел свакако уме да користи дема-

гогију. Као политичар, он ту не би смео ни да подбади.

Али интелигентан и образован, брзе мисли и поступка, он има другачију природу. Демагогија њега не инспирише. Он више воли вруће и праве сусрете. Таква комуникација са народом њему одговара.

Гледао сам га, како без посебне радости на лицу, од окупиљене групе људи слуша највеће похвале о својој политици. И опет, гледао сам га, како се доброћудно смеши, када се у тој групи народа испред њега нађе супротно мишљење. Искочи појединац, неки страљачки острашћен човек, или једноставно нека енергична личност, која истински мисли супротно и почне на Шешелја да сипа ватру оштрих речи. Како је обично виши и крупнији од многих људи, интересантни су ти призори у којима Давид сикће на насмешеног Голијата.

Шешел такве људе саслуша са истом, ако не и са далеко већом пажњом, него када слуша похвале о себи и када га тапшу по раменима. Као лукав политичар, он уме да саслуша противника. Из тога извуче најмање две основне користи: из прве руке сазна како изгледа супротно мишљење, а што је, такође важно, тако пажљиво саслушан човек уз доброћудан осмејак, сигурно више неће бити онако љути политички непријатељ, као до тад. Можда ће постати чак и присталица. Никад се не зна.

То што га читавог дана нема код куће, сведочи колико је окренут позиву који је изабрао. Више проведеног времена на терену и са народом, него у канцеларији и са службеницима, чини га оном врстом политичара, каквог народ жели и какав му је заиста потребан.

Седамдесет година међу Србима, чак и после пола века брозоморије, живе су приче о народу и старом краљу Петру. Прича о томе, како га је народ звао чича Перо, а како је он, њихов стари краљ, шетајући се Толчидером, сачекивао сељаке када се враћају са београдске пијаче.

"Помаже Бог, чича Перо" поздрављали су га сељаци.

"Бог вам помогао, домаћини", одговарао је он.

И засели би онако, поред пута, настављајући разговор о свему и свачему.

"Јесу ли вам велике порезе, људи? Може ли се изгурати?"

И грдили су ратове и несрећу. Пашића и владу. Порезнике и начелнике...

Такав однос и понашање, то интимизирање владара и народа остало је дубоко у народном памћењу. Помине се у романсираним биографијама. Износи се као чињеница у озбиљним интелектуалним анализама демократије једног времена.

Такав однос, у историји српског политичког живота, представљао је ду-

боки осећај демократског уређења државе.

Познаваоци тадашњих прилика и најзнаменитији историчари тврде, да је војвода Степа, био најстрожији српски војсковођа од свих других војвода и према нижим чиновима и према војсци. Најстрожији, у захтевању редности у извршавању дужности. И, управо, баш тај најстрожији војвода, био је у војсци најомиљенији војсковођа. Народ је умео да разлику добру вољу од онога што се мора. Очигледно да је тај народ био политички пунолетан. Такво српско схватање демократије односило се на све институције од краља до војске. Народ је осећао и разликовао праведност од одлучности. Уочавао скромност и поштовао такав пример.

У свом схватању демократије народ је позитивне примере очекивао, умео да их оцени и равнао се према њима.

Природне привилегије

Својим понашањем, својим животом и упорним радом, Шешел на извештан начин, представља поновљену причу. Да ли он то чини смишљено, или зато што је такав човек, нема посебну важност.

Он од својих сарадника никада не захтева да се залажу више него што би се он залагао. Енергичност је његова природна привилегија у односу на многе. Али у пожртвовању, и у упорном раду, он увек даје пример. Проблем је ту друге врсте: нису сви људи од истог материјала и од исте енергије. Не поседују ни сви исту снагу воље. Зато је Шешелевим сарадницима тешко да ухвате корак са примерима рада, које он пружа.

У сарадњи он посебно цени отворене људе. Брзо процењује личности. Поред карактерних црта, он брзо и тачно уочава ко шта и колико може. Од сарадника никада не захтева немогуће.

Ма како то изгледало чудно, Шешел им оставља много простора за самоиницијативу у раду. Али, он лукаво и са стране, готово у лету, ипак, процењује ту самоиницијативност. Тек толико, да не дође до неке кардиналне грешке. Када у ходу уочи неки ситнији пропуст, он често, кажу, то прећути. Оставља свом сараднику да се мало поучи на грешкама.

Свака, и случајно и смишљено, окупиљена група људи и по инстинкту осети прави ауторитет вође. И било шта да ради, буну се, ратује, или ма шта друго ради, група дели снагу тог ауторитета. Она се једноставно прелива на сваког појединачно и на све њих заједно.

Свака група је јака, онолико, колико је јак вођа!

Српска радикална странка, то је апсолутно неоспорно, на свом челу има најснажнију личност на данашњој политичкој сцени Србије и Југославије.

Медиокритети за једнократну употребу

Међутим, Шешел, као сваки искусан политичар зна, да уколико око себе окупља само некреативне људе, пуке извршиоце, не може се далеко стићи. Резултат таквог избора може тренутно да одговара, али ће на крају цену платити политичка странка, а највише њен вођа.

Такве политичке организације су краткотрајне и обавезно се распадају или комадају.

У суштини, то је апсолутистички приступ организације власти. Искусили смо га у најекстремнијем виду комунистичке праксе. Ту је један непогрешиви вођа, и маса без мозга, која зна само да аплаудира.

Пола века такав приступ је насилно и жестоко усађиван у политичко биће српског народа.

Стваран је недодирљив вођа. Његов рођендан се слави као национални празник. Његова свака, макар и идиотска реч, проглашава се за највећу мудрост. Сваки корак за светињу. Далек, сав у накиту и ордењу, описан по надчовечанским подвизима, тај вођа је замишљен као концепт, који ће народ стално држати на страшној одстојању. И у страшном страху.

Сарадници, скуп идиота, пљескали су само длановима, у славу и част вође.

Природно је, да тако организована власт, није могла да се природно утка у дух народног бића. Није могла да срасте са тим бићем. Народ је ту власт осећао као нешто изван себе. Замишљени страх је погодио свој шил, али је имао и своје одбојно лице. Само је он и остао стојер те заједнице. Голи страх од тешких репресија је обезбедио само обарање главе. Изостало је свако поштовање. Уз репресију, ишло је море, апсолутних лажи.

Тај други део народ је прихватио, као део једне игре. Почео је да лаже и народ, исказујући сервилност и љубав, чекајући да томе дође крај и да све прође као гладна година или временска непогода. Да се заврши као рат или претраје као окупација. Да прође као поплава или мећава.

Не знам шта је осећао диктатор. заваран лажним аплаузима и клањањем, али је народ знао, да они јесу горка истина, али да су нестварни. Он је био нестваран. Они су били нестварни. Јер нису имали корен ни у Богу ни у људима!

У завршници тог процеса, видимо стравичне резултате. Њихова неминуовност је очигледна. Испољило се у примеру и наше, и других држава и народа.

Са пркавањем диктатора, пркавало је све око њега.

Остали су само клонови да нас комично подсећају на ту трагичност.

Они нам загорчавају живот, као трошак хранених и товлених дворских луда.

Међутим, последице такве полувековне стварности су очигледне и компликоване. Тешко је пронаћи све покidane нити једне раније организоване државе и све што је пресечено замахом једног страшног насиља, а онда наставити што безболније. Дакле, није у питању само воља, него и вештина поступка.

Србија више не сме да промаши!

Да ли је Војислав Шешел, управо права личност за такав посао? Да ли је довољно спреман и моћан да то учини?

Њега, као кандидата за председника Србије, неопходно је одмерити и као посебну личност, и исто тако, упоредити са другим кандидатима, који се нуде. Само рационални приступ из свих углова подрозумева бољи избор.

Србија данас, што је најгоре, не сме у томе да промаши. Мало коме на свету се данас толико жури да се нешто промени, као нама. Опет, као никада, потребна нам је мудрост: сто пута мери, једном сеци.

Али, историја не настаје од идеалних жеља и наших одличних замисли. У сваком тренутку, она се гради само од материјала, којим се у том тренутку располаже.

Несрећа је наметнула хиљаду изазова и хиљаду замки. Опечени у прошлости, у сличним приликама, народом је овладао страх да се не понови изрека "са пришиша на гориши". Управо, због таквог искуства, Срби су постајали све мање спремни на радикалне заокрете. Таква пракса је створила читава филозофију. Уверење да млака вода никога неће смрзнути ни опећи, Срби су подигли на ниво мудрости. У историјским тегабама с' правом се никад нису надали наглим побољшањима, па су у средњим решењима, гледали да некако претрају, неспремни на већи ризик.

Та искуства су настала, посебно, за време туђинских власти. Када би ратовали за Аустрију, и истерали Турке, чекали би их још већи порези. Када би опет поновили устанак и готово остварили слободу, Аустрија се изненада нагађала са Турском и изручивала их као голо робље, које чека одмазда невиђене бруталности.

Опрезност је постала мајка мудрости, чак и кад је била толико прекомерна, да је гушила сам живот. И народ је био све мање спреман за велике покрете. Прича да су Срби извели некакву комунистичку револуцију, представља пуку измишљотину. Зна се са колико, готово нељудске сношљивости, су издржали њено трајање.

Такво опредељење прерасло је у просту чамотињу. Чамило се, трпело и надало. До исказања је долазило, кад' дара преврши меру, или када се по некој земаљској, и васељенској правди појави вођа, и осталима улије ножи занос.

Чак ни одлучном Карађорђу није било лако да подигне и усправи Србе.

Прилике су данас сличне, а различите су само методе. Народ је на своју несрећу данас постао још неокретљивији. Стварност, на другој страни, захтева супротно понашање.

Када се све сведе, опстанак и државе и народа, данас зависи од те енергичности, која уме и која може. Вођа српских радикала, никако није симбол било које крајности. Међутим, он је онајмање личност те средње температре, настале тако што се једна рука држи у пламену а друга на санти леда. Шешел није та чамотиња.

И на првом кораку у овом ђурђевданском јутру, он је кренуо енергично. Даље ће бити још енергичнији и још жешћи. Код Шешела нема одустајања.

Прошао је чудесни пут од омладинца комунисте, до четничког војводе. На том путу налазио се сулуди систем комунизма по Курану. На овој страни Дрине чекала га је, исто, жестока борба.

Прошао је пут од сиромашног дечака, бриљантног студента до доктора наука. Од катедре на Универзитету до самице у Зеничкој тамници.

О њему је, по полицама постројено, мислим, педесет шест књига.

И све је то и много и мало. Зависи како се гледа на ствар.

За само четрдесет три године живота, прошао је пут од младог комунисте до непријатеља народа, Броза и револуције. Што је постајао већа политичка фигура, стигао је и више пријатеља и више непријатеља.

Штит од мондијализма

Јуче ми је познаник испричао о свом путу за Румунију. Ишао је од једног граничног прелаза према другом, и био запањен да је све преплавлено Шешелевим портретима.

"Одкуда ми тамо толико присталица? Како је кренуо, неће се зауставити", каже, "до Карпата!"

Патриоте Војислава Шешела сматрају данас својим апсолутним вођом. У њему виде симбол Србије и штит њене одбране!

Интернационалне бригаде, "демократе", неокомунисти, ложе, секције и ћелије, сматрају га главном препреком на путу да Србију утопе у неку недефинисану општост, потпуно неозначене територије, чак са једва видљивим предзнаком државе.

Наравно, Шешелу може да импонује и једно и друго: ништа лепше, ако човека родољуби хвале и ништа исправније, ако га из супротног табора куде!

Наравно сами догађаји, све оно што се већ збило и што је он урадио, представљају најмеродавнији суд.

Једно је неоспорно: Војислав Шешел и српски радикали данас представљају једну од три кључне снаге у политичком животу ове земље. Заслу-

ге, наравно, припадају свим члановима Српске радикалне странке.

Неупоредиво највећу заслугу има др Војислав Шешељ. Он је био на том путу и креатор, и вођа странке у заиста тешким политичким приликама.

Све што је наумио, он је спровео у дело! Све је обележено трагом жестоких одлука и непоколебљиве воље.

Место научника, заменио је местом прогнанника. Универзитетску катедру је заменио тамницом. Због прогона, постао је миљеник интелектуалних кругова Београда и Европе. Због своје националне идеје, он је постао њихов противник.

Човек камена и неба

Сада је одлучно кренуо да заузме место председника Србије!

Каква је личност Војислав Шешељ? Како му је полазило за руком, да из тако жестоких преокрета до сада увек изађе као победник?!

Политичке анализе, политичка умовања, тезе и пророчанства, заглушили су, већ, уши читавом народу. Увек све тачно и ништа истинито!

Истинита је само биографија сваког човека. Само она не може да се порекне и промени.

Каква је то биографија Војислава Шешеља? У којим условима је она стварана на овом жестоком путу? Ко су ти Шешељи, уопште?!

Уместо нагађања и процена ту су снажна и упечатљива сећања на све оно што сам видео или непосредно сазнао да му се догодило. Посебно, како се он у свему томе држао и понашао.

Кућу, одакле потичу Шешељи, видео сам у рату.

Као змија у усијаном камењару, води тај друм кроз Попово Поље. Војну кампању засипају гранате усташких баџача, отуда са Хутова Блата и Чавашке Градине. Гранатирања су стална. Постају готово навика.

Један млади поручник, Херцеговац и у тим тренутцима лежерно показује према једној падини, не много далеко од пута: "Ово ти је кућа Шешеља."

Шешељеви су живели пре тога у Маровој Љути. Зар је уопште потребно, уз такво име, описивати крш и камен, у коме је тешко да се човек прехрани и опстане. Преселили су се у Орахов До. На делу манастирског имања Поповог Поља могло је бар да се преживи.

Око равнице све исти љути крш камењара. Зар се за овај камен толико гинуло у прошлости? Зар се за ово гине и сада?

Читава историја овде је састављена од борбе за опстанак. Највеће вредности и највеће грађевине су овде под земљом.

Само у прошлом рату седамдесет шест јама у овом кршу напуњено је Србима. Усташе су их убијене, преклане и живе, бацали у безданке. Само од тих жртава би могао да се направи српски "Јадвешам".

То су услови и простор у коме су претрајавали Шешељеви. Сваки човек, ма где живео, свеједно колико постајао успешан, он увек, и у свакој прилици, у свом бићу носи то наследство. Ако га не носи у непосредном сећању, а оно у генима. Оно му учртвава животни пут. Обликује дух и снагу воље.

На овим висовима у таквој драматици живота, људи разговарају и са небом и са земљом.

А са друге стране тих пасова и порекла, Војислав Шешељ се школовао у комунистичком режиму. Стицао је знање у комунистичким школама и Универзитету, установама, чија су идеолошка опредељења, све супротно од његовог порекла. Она су настојала да се сво оно искуство, пренето у генима и коренима, поништи и заборави.

Тај унутрашњи сукоб не уочавамо као контрасте, него као апсурде нашег живота.

Епско и витешко, као трајно надахнуће и као чудесна снага воље нису само нека неодређена метафизика. То је реалност живота. Услов опстанка. И на другој страни све супротно од таквог схватања, таквог духа и вере.

На резонанци та два сукоба треба сагледати личност Војислава Шешеља. Тражити многе одговоре у нарави, и у свему ономе што он, заиста, јесте.

Како је поклоњена Превлака

Овде су вођене крваве борбе. Ратниште је било линијом до више Дубровника. Био сам доле. Одлазио сам и у онај љути крш Чавашке Градине. Трчали смо четри стотине метара по отвореном камењару за инат усташким снајперистима. Положај је држала јединица из Црне Горе.

А онда је неко на врху Србије и на врху Југославије уступио Превлаку.

Повукао је војску у Црну Гору. Пала је Чавашка Градина. Палили су наши положаји, јер је шака Херцеговаца требало да одбрани широку линију фронта. Готово да су од војске која нас је остављала морали да отимају део технике и наоружања.

Прекло радија смо чули да је село Равно лично Туђман, прогласио општинским местом. Прогласио га херојем.

Срби су га били заузели, без жешће борбе, а онда је витешки и како доликује правом победнику, српска војна кампањола, становницима Равног редовно односила храну.

Сачекали су један такав ручак и мучки побили читаву посаду кампањоле. У обрачуну који је због тога настао, "настала је песма": Село Равно, сад је водоравно "

И Фране Туђман је, то мучко убиство војника који су носили храну, прогласио херојским чином.

Лажни "интернационалних бригада" из Београда: "гранатирање Дубровника"

Био сам тада новинар НИН-а, а редакција је у духу светске "демократије" сиктала на Србе због свега што се догодило у Равном.

Шешељ се борио на оба фронта. Онај у Београду је био грознији. Демобилисао је тај фронт Србе и сејао лаж.

А онда је поклоњена Превлака. И падали су наши положаји. Баџачи "саде" око нас гранате. Угрожен је читав простор. Приближена усташка артиљерија већ је гранатирала Требиње. Видео сам како је један шрапнел откинуо парче стола у канцеларији председника Требиња, Божидара Вучуновића.

А тамо у Београду "интернационална бригада" на челу са покојним Слободаном Селенићем је Европској заједници послала телеграм, где моли да се притисну Срби, и да се "сместа заустави гранатирање Дубровника".

Шешељ одговара и бори се на све стране. Гранатира се Требиње, а не Дубровник. Каква лаж, каква грехота! Зар то овим Србима чини интелигенција њене престонице? Зар је мало лажи и без њих?

Требињци врећама песка нису заштитили ни своје куће ни јавне зграде. Заштитили су само Његошев споменик.

Како ће Шешељ доказати у Београду ту разлику између престонице и Требиња?

Гранате "саде" без престанка, а преко радија слушам да се Шешељ бори у Скупштини. Тражи смену Добрише Ђосића. На душу му ставља поклањање Превлаке, повлачење војске и све ово што се догађа.

Војислава Шешеља сам код Добрице и упознао. Другачији разговори су се тада водили.

Шешељ, тамо у Београду, у Скупштини и јавности не брани кућу Шешељевић у Ораховом Долу. Нешто друго је посредни. Брани се народ и држава. Брани се историјска прилика да српски народ, коначно, оствари своје национално уједињење. Обликује државу по правим њеним просторима. Учинили су то већ сви, који су много мање то заслужили од Срба. Остварили су то народи, који нису платили ни делић жртава, колико је то платио овај народ.

Само по генима и у успомени, Шешељ је носио Херцеговину, угрожено Попово Поље и угрожено Требиње. За тај простор се борио једнаком снагом као и за Велебит, и за сваки други камен српске међе.

Шешељ је, у ствари, рођен у Сарајеву, "у сред Србије", како он то често каже. Рођен је 11. октобра 1954 године. Породица је била више него скромних материјалних могућности. Рођен је и детињство провео на старој железничкој станици. Крај за типичну

социјалну слику сиромашних радничких колонија.

Шешелев отац Никола, био је железничар. Имао је четири разреда основне школе, и то је завршио после рата, када је 1947. године био демобилисан из војске.

Био је прво кочничар на теретним вагонима. Напредовао је до кондуктера, а на крају постао возовођа. Умро је 1978. године. Мајка Даница и нема школе. Она је неписмена жена, али вредна домаћица. Оштроумна и речита, она је очигледно умела да постави ону здраву основу породици. Војислав Шешел по свој прилици, више се уметнуо на мајку.

Његови родитељи су из Попова Поља. Као орлова гнезда по камењару, били су то српски засеони и села око те долине, коју је само Бог могао да постави у сред тог крша, да га прехране и одржи живот у њему.

А онда је наишао рат, Други, светски, како га зове остатак света. У Херцеговини је то био усташки рат. Посебан рат, мимо свих ратова у политичкој историји света. Усташка кама и српски грљан.

Све што је виталније, бистрије и брже, морало је да се склони. Збегови су поновљена српска историја. У том бегству, неко је набасао на партизана, неко на четнике. Нису ту постојале идеолошке разлике, политичка гледишта и филозофија, него игра судбине у страшном времену олуја. Бежећи испред усташког клепаног сечива и испред јама у које су их бацали, свако уточиште је било право место небеског раја. Комунисти су ту, евенуално, били познати као руска струја и ништа више. О четницима да и не говоримо.

После деоба настају сеобе

На сву срећу, тај део Херцеговине није себи наговарио грех братоубилачког рата. Усташких клања је било и превише.

И партизани и четници у том делу Херцеговине, просто су водили рачуна да се међусобно сачувају. Како је избегнуто то лудило, које је на другим српским просторима, а посебно међу Србима у Црној Гори, просто осакало народ, и до данашњих дана поделило на закрвљене таборе, то се заиста не зна.

Тај део Херцеговине није имао своје Биласе и Пијале, крвожедну кугу да та зла подстиче и извршава. Ту и тамо било је некаквог Владе Шегрта. Додуше, он је следио ту основну, идеју мржње према Србима, учинио је многа зла, за време и после рата трезбињском крају, али он је, ипак, остао само "шегрт" у односу на зликовце, које смо помињали.

Шешелев деда четнички командант

Можда су и сами људи у Херцеговини, у том часу, исказали већу зрелост и дубљу политичку мисао. Не-

посредни сусрет са усташким камама је свакако утицао на ту озбиљност, и то је важна разлика у односу на окупацијску несрећу у Црној Гори. У најкраћем, усташки покољи и бацање у јама, су више отрезнили Херцеговце.

Деда Војислава Шешелја, по мајци, био је четнички командант. "Ликвидиран је", како су титоистичке усташе звале стрељање родољуба, 1947. године. Како се он одржао толико дуго у тако крвожедним титоистичким осветама, када је све бачено на карту освете и требљења највиђенијих Срба? Једва су га ухватили, јер је имао подршку и углед у народу. Крили су га по селима и Титовим усташама није било лако да му ућу у траг.

Ето, српске судбине. Извршена су велика усташка клања. Бацани су у јама и кад је у читавом свету, који је и мање од њих трпео у рату, завладао мир, над Србима су настављене "ликвидације". Настављен је рат. Он је овде судбина живота.

Рат, као обрачун оружја, као да никада није ни престајао.

И ево, опет војничка кампањола граби према положајима. Около падају гранате. Креше ватра по камењару. И опет је много жртава.

Док се Војислав Шешелја у Београду прегана са оним секцијама и лажима, које у име "демократије и мира", заступају српске ратне непријатеље, усташе су већ снабдевене немачким тенковима.

Војислав Шешел је и на фронту, и у скупштинским клупама, и пред камерама. Има гвоздену логику, снабдевен је истином са лица места, убедљив је, јер брани истину, али се тај његов глас губи у поплави подвала за припрему издаје не само Херцеговаца, него и Срба, уопште.

Шта им Шешелја доказује на њихову погубну, испрва фрагментарну, а доцније све већу галаму о "зликовцима Србима", који пале хрватска села и гађају Дубровник, историјски раритет и понос Европе.

Београдске "демократе" воле Дубровник. Воле га из њихових "хуманих и естетичких" разлога. Летовали су тамо. Незаборавно летовали, наравно, као привилеговани социјални слој брзистичког режима.

Прво, апсолутна је лаж да је Дубровник бомбардован. Са прве линије фронта гледао сам, пре повлачења наше војске, како по дубровачким улицама, пале камионске гуме. Лажљиве камере, белосветских лопужа, могле су тако, да у Старом граду, сниме стубове дима од погодака "српских варварских" граната. Ти лажни снимци су потврђивани оним депешама усташа, титоиста и масона из дела интелектуалног Београда, "па ето и они сами из Београда признају да су варвари..."

А, уствари, усташе су немачким тенковима гранатирале Требиње, истински стари град. За разлику од "кулиса Дубровника", Требиње има истин-

ске историјске старине и трагове културе.

Војислав Шешел им, на све те оптужбе у јавности, доказује суштину ситуације у овом рату. Која је то истина?

Први пут у овом рату горе и усташке куће по усташким селима. У свим ранијим ратовима горела су само српска села. Убијани су само Срби. Први пут сада усташе морају, ако хоће да кољу Србе, да их прво поразе оружјем.

Први пут, Срби не крећу тако лаковерно, као овце на клање, по заповести усташких сатнија и уз лажна обећања да их они, ето, масовно воде, само да би им дали нове "особне карте" и да би их "само превјерили".

После искуства из прошлог рата са јамама и клањима, да су Срби опет учинили исту такву лаковерност, они заиста, као народ, не би заслужили ни да постоје.

Залеђе Дубровника је српско

У жестоком борбама, док му гину људи, док падају наши положаји, брањени шачицом Херцеговаца, Шешелја брани и Херцеговину и, што је још теже, истину о стању на фронту.

Српске снаге су држале и Равно и Чавашку Градину до изнад Дубровника. Држали су српску територију. Чије је залеђе Дубровника било кроз историју, него српско?! Имали смо на својој страни историјску истину, историјску територију, и историјско оправдање што се бранимо оружјем, чак и да се не залази у питање хрватске седесије и разбијања Југославије.

Имали смо тврд одбрамбени бедем, и снажну ватрену линију. У Дубровник смо могли да унштамо без испалењеног метка. Тај град је био вековима везан за српску историју. Прошлост и културу обележили су му знаменити Срби.

У прошлом рату Дубровник је, такође, био страстиште Срба. Али, нас те кулисе нису занимале ни због историје, ни због освете. Гледали смо га са прве линије, доле, испод наших ногу.

А онда је предата Превлака!

Уступљена је у преговорима са некаквим европским ауторитетима, без икаквог објашњења. Поклоњено је све то као за коцкарским столом. И сваки каплар у морнарици, зна, да је Превлака најважније стратешко место пред Отранским вратима Јадрана и Срдоземља. О нашој морнарици, и да не говоримо. Превлака је била, и остала "Бермудски троугао" у интересима највећих поморских сила.

Телевизијске камере Београда показивале су Превлаку, само као неку голет. Па у том заливу не могу туристи да кампују и да се купају. У камењару не може да се напасе ни чопор оваца. Шта ће нам онда, Превлака? Зар се за ово гине?

Тако су и неке слике на телевизији оправдавале једну кључну издају.

Уследило је повлачење војске из Југославије. Урађено је то без ваљаних припрема, како би тај јадни остатак Херцеговаца, што боље преузео и преуредио одбрану.

Цена за Ћосићев дефетизам

А онда су падали наши положаји. Пале су српске главе...

И сада, недавно, у Данима Дучићеве поезије, велике књижевне манифестације у Требињу, са осталим писцима био је и Добрица Ћосић. Сви писци су посетили и манастир Тврдош, који је онда једва одбрањен. Испред Ћосића је изашао, један монах и рекао: "Ево, то је оних неколико неважних брда, за које си онда, као председник Југославије, рекао да не вреди гинути!" Показао је руком на манастир и његову околину.

Српски писац је био увређен, отвореним подсећањем српског монаха на време, када је био председник Југославије. Није остао са осталим писцима ни на манастирском ручку.

Прича има горко подсећање, али, нема утехе. Седамнаест српских села и засеока је пало усташама у руке после предаје Превлаке. Крај порекла Војислава Шешеља је спаљен. То су сада згаришта. Народ побијен и протеран.

Сећам се, како је Воја објашњавао новинарима ситуацију на том делу терена. Човек се, ваљда, увек нада да истина, бер некога занима.

"Баш недавно, био сам и на том делу фронта, на првим линијама", причао је Шешељ. "Српска села су под усташком окупацијом. Разумите људи,

да су ту само два католичка села. И та два су била српска, док нису покатоличена." И онда је завршио на свој начин: "Схватите, то никада неће бити усташка и хрватска територија!"

Наравно да је све то сада далека али, како један патриотски глас да заглужи "вавилон папагаја"?!

У то време, већ трећина Требињске општине је била под окупацијом. Ту окупацију нису изведе снаге ХВО, херцеговачке усташе, него регуларна војска доведена из Хрватске.

Тенкови уместо мира

Док је вођство Србије и Југославије доказивало европским ауторитетима добру вољу и повукло југословенску војску, као, тобоже, правни и демократски чин, дотле је Хрватска стигла у немачким тенковима.

Где је био председник Југославије, где је био председник Србије да укаже на тај апсурд? Зашто нису загалмили да се о томе чује до неба? Да ли због тога што су неми, анемични, што их, као "интернационалне бригаде" у души није брига за кидање српске државе и погибију Срба, или, једноставно, што су и сами у таквој једној подвали учествовали?! О мотивима ми можемо само да слутимо и нагађамо. А последице, то трпимо заједно.

Чињеница је једно: да је доктор Војислав Шешељ био на њиховом месту, учинио би све што је могло да се учини. Прво, не би пристао на тај чин издаје. Оказао би такве подмукле захтеве европских ауторитета. Па, иако, бисмо све то изгубили, истина не би била затрпана подвалама. Гола окупа-

ција не би имала ни правни легитимитет, ни лажни плашт моралног оправдања.

Шешељев глас би се чуо до неба. Ето, у томе је разлика, у приступу решавања државотворних питања. Разлика у сналажењу, разлика у души, у смелости и способности!

Као вођи странке, који је стално под унакрсном ватром пропаганде у земљи и Европи, он је имао скучени простор за таква доказивања. Али и у таквим условима, Шешељ је бранио истину, свугде, на сваком месту и у свакој прилици. Није се обзирао на етикете пропаганде. У атмосфери, која је створена, испадало је да су лажљивци за мир, а Шешељ присталица рата, само због тога што говори истину о свему што се догађа.

Он није правило те јефтине рачунице, да ће му таква стикетирања умањити могућност на изборима.

Шта ће му странка, кад изгуби државу? Шта ће му победа, кад изгуби Србе?

Сећам се, после свих тих Шешељевих галамљена о истини на херцеговачком ратишту, нико живи се није нашао да оде на лице места. Да се увери ко то тамо води рат и чијим оружјем. Да провери да ли Геншер и Кол "захтевају" мир, а шаљу тенкове.

Природна, етничка и верска симбиоза Хрвата, је у оном малом делу западне Херцеговине, преко Неретве. Шта Хрвати, а посебно, шта хрватска држава тражи по Поповом Пољу и Требињу?!

Које је, у овом времену зла, уопште, стало до истине? Она увек припада само жртвама.

ЦРВЕНА КАПЕЛА

Где су куће и станишта тих европских ауторитета и "миротвораца"? Нека им куће окупирају и попаде нечије војске, па да их онда чујемо како вичу: "Мир, мир"...

Коленовић

Породица мајке Војислава Шешеља, спада у најстарије породице у том делу Херцеговине.

Кућа у којој је Војина мајка Даница рођена, стара је око пет векова. Озидана је без малтера. Камени блокови су прецизно срезани и тако прилепљени једни за друге.

Његов отац Никола је рођен у Мареву Јути, а са својим оцем је, 1925. године, прешао у Орахов До. Прешао је да обрађује манастирско имање, јер је имало мало калуђера. Ту су животарили, и ту их је затекао рат.

Наравно, усташе су одмах упале у манастир. Побили су све калуђере. Шешељев отац је са петнаест година успео да побегне. Отишао је у Дубровник, али у једној од усташких рација 1942. године одведен је у логор. Побегло је из логора и улетео међу партизане. У војсци је остао до 1947. године. Демобилисао се и живео у Дрвару, где се оженио Шешељевома мајком и преселио у Сарајево.

Нова средина није била онај успех егзистенције од деобе победника. Знамо да су српске жртве из рата, и после рата, морале да се покрију ушима и понашају, као да су они вршили злочине над усташама. То је урађено под провидном политичком паролом грађења "братства и јединства".

"Пацовски канали" Ватикана

Јаме су само забетониране. Усташе само пресвучене. А Срби? Они су били срећни, да могу из својих душа да истисну сећања на оне ужасе из времена рата.

А, да ли је њему заиста био крај? На делу је била "револуција која тече", како је Темпо, готово песнички, назвао њихово даље масакрирање и сабијање у замљу, свега што је српско.

Усташе су пресељене по великим градовима. Многе су тако стигле и у Београд, где и данас живе са својим потомцима. А они највећи зликовци су, "пацовским каналима" у организацији католичке цркве, извучени по другим континентима.

Српски четници нису имали заштиту у свету. Мање-више, снашла их је иста судбина козака који су од Англоамериканаца изручени Стаљину, да их измасакрира. Тако су и српски четници враћени, да их масакрира Броз. Остављени су да буду требљени. Лов без довољаја.

Када их више није било, они су измишљани. Када је и то завршено, е, онда су настала она специфична требљења и одвођења у пакао Голог отока.

Превелики број Срба је проглашен за информбировце. Понеки Хрват или

Словенац, на Голом отоку, служио је само као трик и пример да се зликовци заките.

Ти српски голооточани, углавном, никада нису били заслепљени комунисти, поготову они из Поповог Поља и око њега. У другим деловима Херцеговине је било нешто комуњара, али, тамо су то брзо средили Владо Шегрт и Мирко Попара.

У другим деловима Херцеговине комунисти су извршили велике братубилачке злочине. Кад су побили антикомунисте, онда су почели да убијају комунисте.

Сарајевско детињство Војислава Шешеља

Али, вратимо се породици Шешељ, из које се много тога слило у личност Војислава Шешеља.

Он потиче из умерено религиозне породице, онакве, какви Срби и јесу. Ту нема фанатизма и вашарског испољавања религије. Срби нису претерано црквени народ по времену, које проводе по црквама. Срби јесу црквени народ, по броју подигнутих цркава. У њиховој православној вери нема лицемерја, да читавог дана кољу друге људе, а да читаве вечери побожно клече у црквама.

Највећу Христову цркву сваки човек може да сазиди само у себи! Он је гради сваком својим људским и честитим поступком, од јутра до вечери. То је основна и главна мера искрене побожности!

Шешељи су славили Божић, Ускрс и Крсну славу. Шешељев отац никада није био члан комунистичке партије. Будимо реални, у тој чињеници треба највише тражити разлоге, за више, него скроман живот њихове породице.

У Сарајево су стигли као подстанари. Живели су у кући старој преко сто година. Шешељ врло сликовито описује тај стан. Влаге је било толико, да испод кревета за два дана позелене ципеле од плесни.

После је његов отац од железнице добио неке две канцеларије, без воде и купатила, које су преуредили у стан.

Од кочничара, његов отац је постао возовођа. Од подстанара стигли су до бараке. У њиховој породици је све ишло постепено. То је онај живот, без великих жеља и наглих промена. Без превеликих жеља и наглих обрта, где се све стиче, само крвавим радом, а живи марљиво и скромно. У таквом животу скромност је најизраженија. Постаје део нарави човека.

Детињство је Шешељ провео у оскудици. Имали су оно најпужније, и они су били задовољни. Кад су добили две канцеларије, у станици, и преуредили их у стан, доживели су то као неописиву срећу.

Шешеља су, као бебу од пола године, донели у тај стан. У детињству му је остала у лепом сећању Стана Миле-

тић, бивша газдарица. Сматрала је да је Шешељ рођен у њеној кући, да се тако ородио са њиховом породицом, и није било дана да она не сврати, и донесе на поклон макар перече.

Ситнице могу да усреће човека, ако му нису гладне очи.

И Шешељу су ти дечачки дани на старој железничкој станици остали у лепој усмени. Трчали су за лоптом, играли се на крову царинског магацина, а онда бежали кад их појуре чувари. Зими су се опет делили на таборе и грудвали. Делили су се на лопове и жандарме, каубоје и Индијанце. Никада нису били подељени као Немци и партизани.

Као Лаза Пачу

Гледам његове муке на власти у општини Земун. Све без куће, све без посла и све протерано, сјатило се на тај земунски праг.

Шта да радиш Војо? Ниси ти Христ да једном рибом нахраниш свет! Понекад је и лепа реч помоћ. Захтева је више, него моћи. Из свог детињства, али и из читавог живота прогнаног човека, Шешељ савршено зна, шта значи немати. И он се вије као прут да подмири, што може да подмири. То није она демагогија, него истинско разумевање тегаба живота у сиромаштву, у беди и бескућништву.

Суочен са многим издавањима за те потребе, он откида где год може, свугде где би нешто могло да претекне. Никад народу није највећи проблем у малом, него у кривом. И на једној страни, он штеди и откида, а на другој, пружа и даје.

Искрено речено, у Земуну, на тој власти, Шешељ штеди, намњори, као Лаза Пачу, некада најуспешнији српски министар финансија!

Штеди себе, осим, себе!
Он је једини председник општине на свету, који то ради бесплатно!

Недавно сам на телефонској секретарици затекао три поруке заредом. "Хитно се јави Шешељу," гласиле су кратко и заповеднички. Превалила је била поноћ, па ми је свашта падало на памет. И почео сам да окрећем телефоне. У оно његово пола куће, нико се није јављао. Шешељева мајка Даница, троје деце и Јадранка су сигурно били у дубоком сну.

Одлучио сам да у општини, на вероватно, укљученој секретарици, оставим поруку, да сам се, ето, јављао.

Међутим, у пола један ноћу, јавила се Шешељева секретарица, као да је подне.

"Председник је", каже, "гост на телевизији и само што није стигао, па ћете га добити".

"Па зар ви радите у ово доба"?

"Да, примамо странке. Ту су и сви потпредседници".

Тако сам у јави, као у сну, разговарао са службеницом општине, која ради и ноћу. Једина на свету. Колико је то далеко од наших пола века навика, да општине не раде ни дању, а да су

председници невидљиви и недодирљиви.

Шешел се није суочио са влашћу, него са животом. За позицију власти довољно је неколико опробаних трикова. Њих смо бар могли у комунизму да научимо више, него што нам је потребно.

Али за овладавање животом, на позицији власти, потребно је много неслушене вештине. Потребан је човек. Потребно је читаво његово биће и душа.

"Шта мислиш, да ли да будем председник општине у Земуну?", сећам се, питао ме је пре неколико месеци.

"Ниси ваљда луд", одговорио сам. "Ма шта ти урадио, биће довољно да ти изведу три предузећа без посла, три школе без плате, или једно удружење пензионера и да те задаве. Буди, ако хоћеш, да изведеш "руски рулет" политичког убиства".

"Ти си будала. Зар си и ти отишао у калкуланте и политичење", рекао ми је и отишао у другу собу.

Гуњао сам за њим, како је он будала, јер хоће да направи "Потемкиново село" у сред несреће. Желео сам да будем још саркастичан и духовит.

"Шта ћеш, Војо, преко Саве? Равница је депресивна! Сећаш се песме "Шта ће, јадан, у Сријему Рајко..."

И он се данас, уз Божију помоћ, која му је подарила толику енергију и снагу воље, хрве тамо ноћу и дању. Али, земунашка прича је само део његове националне спремности и патриотске дужности.

Војислав Шешел је националиста и у очима пријатеља и у очима непријатеља. У правилном разумевању, то је племенито осећање родољубља. Велике љубави према свом народу, поштујући друге народе, наравно, само ако то заслужују. Зар уопште може неко и да помисли да се бави народним пословима, ако није испуњен љубављу према том народу.

Али, данас је могуће и оно што није нормално.

У великој галами, то осећање Шешела, добија најпогрдније оцене и осуде. Да нисмо у овако трагичној ситуацији, то би све било смешно. И сам Шешел би се дивно забављао свим тим бесмислицама.

Нико на политичкој сцени, у јавности, није био толико обасут бесмислицама, као Војислав Шешел. Оне су ишле толико далеко, да су једне друге искључивале. У једном тексту га нападају да је четник и српски националиста. У другом тексту га оптужују да је Хрват. У једној новини, он је српски шовиниста, а у другој, шовиниста и фашиста.

Често се догађа да је Шешел, у истој новини, па чак и у истом броју, и Србена и Хрват, и комуниста и четник "Црвени војвода" и опет: "Црни војвода".

Ако занемаримо идиотизам да је Шешел Хрват, јер су га, просто, родили Срби, остаје оно друго озбиљније

питање, које, да не би народ био збуњен, заслужује пажњу - је ли Шешел шовиниста у правом смислу те речи?

Ако јесте, када је и како то постао? Нема ничега у човеку што представља озбиљнију духовну црту, или рељеф карактера, а што није засновано у његовом детињству.

О свом детињству Шешел прича са сетом. Играо се са муслиманском децом.

Са хрватском није, јер их није било у његовом крају. И сва та муслиманска деца из детињства остала су му у лепој успомени. Међутим, у том делу Сарајева, муслимани нису били већина. То је врло важан податак, јер он одређује њихово понашање у односу на друге. Израстајући из специфичног менталитета притворности, они су такви, тамо где јесу мањина. Тамо, где осете снагу, радикални су у свим супротном смислу. Постају изразито непријатни. Тамо где су већина, постају неописиво гадни.

У својим животним условима, Шешел није имао прилике да искуси ту страну њиховог карактера, и није могао да се снабде неком посебном мржњом.

Рат почеле Санџаклије

Иначе, он са великом носталгијом прича о Сарајеву. Прича о његовој лепој околини, какву има ретко који град у Европи. Планине га и хладе и заклањају. Планине су лепе и доступне.

Али за Сарајево везани су и дани тешких искушења Војислава Шешела на крају његове младости и почетку правога, озбиљнијег живота.

Ако говоримо о шовинизму и мржњи, у Шешеловом случају, ствари ту стоје обрнуто. После свега што је било у вези са оним хапшењима и прогона Шешела у Сарајеву и Босни, муслимани из Сарајева су наставили стравичну мржњу према њему, као да је он хапсио њих, а не они њега.

Негде, уочи рата, после свега тога, Шешел је дошао у свој родни град. Приредили су демонстрације против њега. Реаговао је својим српским инатом. Са својим пријатељима, баш је лепо прошетао поред тих демонстрационата.

Многи су га препознали, али нико се није усудио да му упуту ни једну ружну реч. Око Шешела је било око двадесетак његових пријатеља, пратилаца.

Сви су били наоружани до зуба. Муслимани су то знали, и по свој прилици, нису се усудили да их нападну.

Није непознато да руља респектује, када се суочи са нечим снажним. Без милости насрће, само, ако је сигурна, да је пред њом неко слабији.

Знам да је Шешелу и поред свих тих горких успомена, било страшно жао што је у Сарајеву дошло до таквог жестоког сукоба и разарања. Познајући добро прилике и менталитет, он зна да је рат Сарајлијама наметнут. На-

метнули су им то муслимани, који су дошли из других крајева. Посебно Санџаклије. Они су нагло досељавани у тај град, у дешенији уочи рата. Радикални и фанатизовани, брзо су преузели главну реч. Они су изазвали сукоб. Санџаклије су подстакле радикални муслимански фундаментализам.

Реализам и у животу и политици

Војислав Шешел је и данас убеђен да је све то могло да се избегне. Старе муслиманске Сарајлије, никад не би почеле рат, али нису ни схватили шта све може да се догоди.

Војислав Шешел је реалиста и у животу и у политици. После свега што се десило, он је дубоко убеђен, да заједнички живот никада више није могућ.

Уосталом НАТО пакт, и светске силе зла и рата, у рачунима од Арапа до Америке, од Јевреја до Палестинаца, етнички су очистили Сарајево од Срба.

Сваки честит човек у овом народу не може прихватити такво стање. У њему мора избити унутрашња побуна због једног таквог злочина и геноцида. Срби, као жртве, не смеју крити тај злочин. Сакрити злочин, значи учествовати у њему!

Они, који су Шешела толико оптуживали као ратног хушкача, не знају, или не желе да знају, да је баш Војислав Шешел у име Српског слободарског покрета још 1990. године упутно апел Србима муслиманске вероисповести.

Почео је тај апел речима: "Браћо муслимани! Упозоравао сам, шта се све муслиманима може десити, и да им прети велика опасност, да ће их Хрвати злоупотребити и опет, искористити за своје циљеве".

Шешел им је у том апелу говорио о многим знаменитим Србима муслиманске вероисповести. Убеђивао их је да они, због свог порекла и свега осталог, имају природну оријентацију према Србима и Србији.

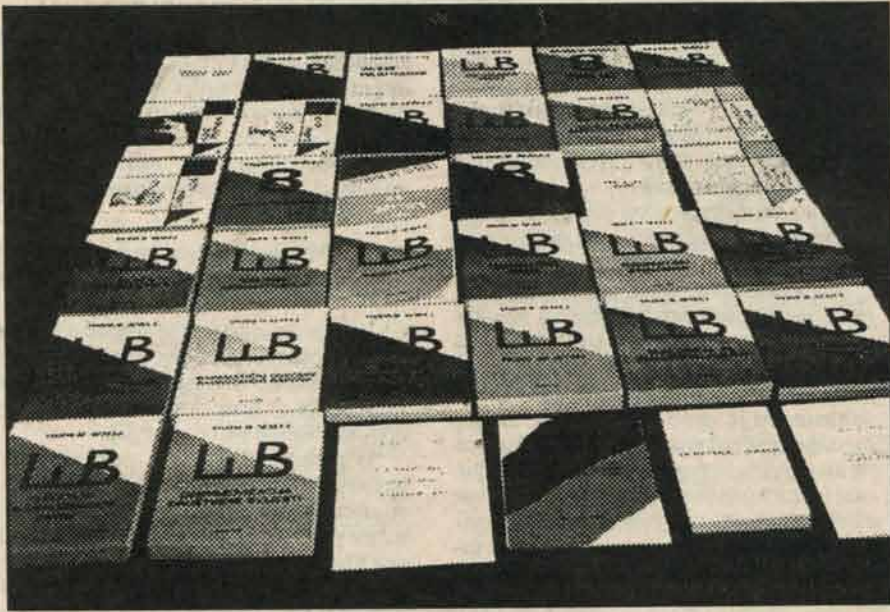
Све то није помогло, испало је, како је испало.

Војислав Шешел је у свом детињству и младости одрастао у вишенационалној средини. Национална осећања у таквим условима се и стичу и губе. И у кући, и на улици.

У сваком случају, у заједничком животу са вероломним менталитетом, свим оним што је у њему притајено, подмукло и љигава, неминовно изазива осећање нелагодности. То у човеку ствара национално осећање, просто, као спремност на унутрашњу и спољну отпорност.

Шешел је тога био свестан и у најранијој младости. Отац му није био комуниста са оним познатим шлагером о југословенству и братству и јединству. А душа му је сусрела и гусле, ту српску колевку суза и громава, највећу српску историјску читанку. Слу-

Књиге за ломачу – на оку и зубу режима

шао је приче старијих људи. Тек данас му је јасно да је он, у ствари, увек српски мислио. Српске народне песме будиле су оно епско и витешко, национално и одважно. Приче о прошлости српских породица, и тако нико није могао да сакрије.

И полако, пробијала се та истина о пореклу народа. Таложила су се знања о Косовској бици. Разумевање Светосавља и Косовског мита.

"Све се то и данас поновило", испричао ми је Шешел. "Кад су у овом рату наше јединице ушле у Орахов До у Поповом Пољу, мој стриц, који се ту затекао, гарантовао је војницима да су се католици, неке њихове комшије, поштено држали и да нису усташе. Витештво и хуманост, то је оно што чини душу ових људи."

Шешелов стриц је сачувао те своје комшије, али када се наша војска повукла и када су у село упале усташе, спалили су баш прво кућу Шешелових.

У усташким новинама "Слободном тједнику", на две странице објављена је репортажа пуна ликована:

"Спалили смо кућу Војислава Шешела!"

Шта би звучало природније и нормалније, него Шешелов јавни одговор, да следећи пут, ни његов стриц, ни сви други Шешелови, неће бити витезови на погрешан начин. Зар због тога Шешел може стећи епитет шовинисте?

Сви његови Шешели су на овом делу ратишта били у првим борбеним редовима. Спаљена су читава српска села, побијено много људи и глупо је очекивати од свих тих Срба да буду мазохисти, и да скривају све то, што их је снашло.

Фамилија Шешел страдала је и у прошлом рату. Војислављевог деду, стрица његовог оца, усташе су заклале и бациле у јаму. То је снашло хиљаде других Срба.

Са седамдесет шест јама, на тако малом простору, са оном страшном суд-

бином Пребиловаца, највећег српског села у Херцеговини, које је у једном дану цело завршило на дну јаме, не знам болнији простор у читавој историји европског ратовања и страдања. Наравно, ту је Подкозарје, ту је Посавина, Славонија, Срем и бацање Срба, кроз пробијени лед Дунава. Али, то трагично такмичење у жртвама, је опет, само у оквиру српског националног бића и простора.

Природно је, да Срби због тога, никад нису могли Хрвате сматрати пријатељима. Шешел није због тога искључив да би сматрао, да и међу Хрватима нема поштених људи. Али та дубока бол страдања, та страшна меморија је вероватно утицала на то, да никада није стекао Хрвата, искреног пријатеља. Са искуством, које је понео у својим генима, и из свих оних прича, које је слушао, интеллигентан и окретан, Шешел је брзо у њима откривао лукавост и потуљеност. Као бистар човек, брзо је схватао да једно говоре, а друго мисле.

У његовом искуству са муслиманима је било другачије: сретао је крајње добре и крајње нечасне људе. Тако је било, уосталом и са Србима, тако да по основу националне припадности, он није много инсистирао.

Тек као средњошколац, Војислав Шешел је схватио какав је стварни положај Срба у Босни и Херцеговини. У сећању му је остала посебно 1971. година.

Вођена је велика кампања око пописа становништва. Када је измишљена муслиманска нација, дошао је Атиф Пуриватра, један од муслиманских идеолога. У Шешеловој гимназији је држао предавање о националним аспектима престојећег пописа. Испунио је толику муслиманску загриженост, да је она иритирала чак и присутне муслимане.

Супротставио му се Мустафа Бурић, Шешелов разредни старешина.

Тада је млади Шешел предводио читаву групу младих, која је опонирала. Био је то његов први политички наступ у животу. Донело му је то брзу популарност, па је већ следеће године, у трећем разреду гимназије, постао председник заједнице ученика, а у четвртном разреду председник Школског комитета омладине.

Први омладинац у гимназији. У разгртању Шешелове биографије и трагањима за неким преокретима, интересантно, да његови први политички судари почињу са његовим првим корацима комунистичког пута.

Сви ми знамо да су они, који су ступили на праг омладинских комитета и политичких номенклатура, муњевито обезбеђивали визу за лагодан живот и пут. "Не таласај", била је једина, жалосна максима, подигнута на ниво мудрости за обавезан успех.

У комунистичкој селекцији и систему вредности све је наглавачке. Они који хуће, одобравају и смешкају се, онда, када би сваки иоле частан човек проговорио, осетио мучнину или закукао, титоизам је обезбеђивао аутоматизам напретка до самог врха хијерархије, где су чекале неслушене привилегије.

Шешел је већ био у том васионском броду. Уместо да притисне дугме за узлетање, он је кренуо у подрум. Уместо по утабаној стази, јурнуо је преко препона.

Да ли он није уочио толику једноставну формулу комунистичког успеха? Муњевито ју је схватао и најрђавији шегрт, лењивац, који би лагао и смешкао се због напредовања. Или су у Шешелу прорадиле они снажни, генетски слојеви. Побунило оно српско, епско и витешко.

Шешелова правила

После рођења, мајка Даница није могла да доји Шешела. Отхранило га је млеко у праху. За то млеко се чекало у реду од четири сата ујутру. Ако се млеко разграби, он је остајао гладан.

Сећа се тих конзерви са млеком. На њима су биле етикете две укрштене руке - једна црна, друга бела. Ваљда, амерички масонски фазони којима нас слушају и данас.

Међутим, из таквих услова, Шешел је понео два основна животна принципа: да се све стиче само својим трудом. Нема оклевања, нема бежања, нема предавања. Не лагати и не красти!

Још као основац почео је да зарађује, да може да подмири и за одећу, и за уибенике, па да претекне и за летовање. У четвртном основне од комшије је позајмљивао трицикл, и њиме возио сељацима робу и празну амбалажу од железничке станице до пијаце, и обратно. До Шешелових су тада стизали и рођаци и пријатељи из Херцеговине, доносили своје производе, и ту их продавали. Шешел им је по-

магао у свему, не устежући се ни од ка-квог посла.

У снажном телу, изгледа, да је још тада била снажна воља. Чим је стекао виши разред школе од оца, очев утицај је постао мањи.

Пред младим човеком особитог узроста и темперамента, укршта се много путева. Тако је било и са нагло сазрелим и одраслим Шешељем, поред пруге, на старој железничкој станици.

И тада, и увек, дечаци су, макар из обести, били спремни да се баве неким ситним криминалом, али Шешеља то није повукло, чак ни на нивоу несташлука. Није украо чак ни лубеницу, када је то била нека врста моде. Једноставно, крађа му се није допала никако.

И раније, као акцијашки ударник, мали функционер и Брозов омладинца, био је омамљен другим ситуацијама. Његова младост је обележена једном другом цртом. Била је то бунтовност.

После измишљања муслиманске нације, бујао је муслимански панисламизам. Професори у његовој гимназији, на катедрама, су се понашали, као да је медреса. Директор школе је наступао, као да халаче на минарету.

Али ни Шешељ није мировао. И кренуо је из своје бусије херцеговачких хајдука. Да ли је већ тада његов пут био обележен?

Војислав Шешељ је образован у титоистичкој школи и титоистичком духу, примљен у комунистичку партију на радној акцији, обележен на феријалним летовањима и по партизанским маршевима лажне историје. Пошто је све било по фамозном "националном кључу", марширали су као партизани, и они што су носили усташке симболе и пунили јаме Србима.

Све те лажи, сва та литература, једну темпераментну нарав, повукла је за собом у лажну легенду активисте и омладинца у партијској организацији. Али, негде дубоко у њему, побунио се и онај епски дух из херцеговачког крша. И почео је тај рат сила у њему самом. Верски ратови трају до истребљења.

Пут тих ломова и рат две вере у Шешељевом бићу, обележиће сву драматичност његовог живота. Извешће га на пут и великог страдања и упечатљивог успеха. На почетку, као у свакој драми, смењује се и једна и друга могућност. У четвртном разреду гимназије он се жестоко сукобљава са Општинским комитетом омладине. Али одмах постаје командант бригаде на радној акцији. Као бригадир, дошла је једна професорка у шорцу. Положајем у цивилству, дужим комунистичким стажом, дужим пљескањем и већим познавањем песмица о "дубичици белој", покушала је да се наметне Шешељу као већи ауторитет.

Поштујући комунистичке лажи, тобожње принципе, да су сви исти, Шешељ се исприсио као командант бригаде и наредио:

"Или слушај, или ћеш бити избачена из бригаде". Толико се изгаламио, и још подвикнуо: "Ћути, завежи!"

Као почетни комуниста још није схватао ону другу страну приче. По повратку са радне акције, сервиран му је измишљени процес у партијској организацији. Све онако, "луд збуњеног", у рукавицама, подмукло, завијено. Добио је критику "другарског већа", а да уопште не зна због чега. Нормалном делу човечанства, који никада није био у чистицишту тог комунистичког сатанизма, таква казна би била шаљива. Било би још шаљивије, и још мање схваћено, инсистирање да Шешељ добије "опомену".

Он се бранио, говорио у свом стилу, али професорка Адила Мухамедагић, била је много темељнија: повела је двадесетак ђака из разреда, примила их одмах у чланство Саеза комуниста, а онда је добила већину, која је гласала за казну Шешељу.

Шешељ се по својој природи није предавао, па је тако дошло до сукоба и са директорком школе, извесном Бланком Поповић, Сплићанком и групом професора муслимана.

Почела је игра разговора глувих. Судар два света. Они су Шешеља нападали езоповским језиком комунизма, а он одговарао језиком народа из Попова Поља, као што је често и данас спреман да разговара.

"Лажеш директорко", одговорио је кратко.

Стас, природа, темперамент - све је то било сасвим супротно од уиграних ситуација оних потурчењачких подлости и комунистичких трикова.

Али, сви велики системи, имају слабе тачке. Ахилове пете.

Сви ти искусни комунистички другови, којима би на перфидности могли да завиде и њихови злочиначки очеви, Броз и Кардељ, ударили су у један бедем тврдоглаве истине.

Хтели су Шешеља да сможе, али нису знали како. То су оне ситуације, када највећи умови знају одговоре и о постанку неба и земље, али не умеју за себе да испрже јаје.

Оно урођено што Шешеља чини вођом групе, и што се јављало још у играма око царинског магацина, и што постоји и данас, и тада је мобилисало групу ученика. Његов пример је у њима подстакао бунтовност, затрпану и успавану.

Велики систем је почео да болује од малих богиња.

Мимикрија, лажне речи, целокупно то лицемерје, срушило је царску Русију, оборило многе државе и народе, али бесмилнице те неистине, почеле су да једу саме себе. То је почетак распада.

Велики систем је имао велике фразе, али не и оне мале, једноставне речи, да се супротстави Шешељу и гру-

пи дечака. Они су сами подигли ниво бесмисла. И уместо, да све разреше једноставном реченицом: "Немирни мангули, кога ви овде зајевавате", они су се уживели у улогу расправа великих централних комитета.

Деца су на Шешељевој страни, а они су већина. Професора је мање, али имају већу комунистичку моћ, и одлука није могла да се донесе.

Такве мртве трке, фино су послужиле Владимиру Војиновићу за "Живот и прикљученија Ивана Чонкина". У овом случају, довољно је да покажу како је из ситних апсурда, кроз крупна страдања, израстао лик једног значајног политичког савременика.

Вечни су Маркс, вечан је Енгелс, слава Лењину. И кад се све заплете у врзино коло, све лажи и бесмислице, остаје језуитско насиље, тај њихов камен темељац.

Шешељ је добио јединицу из владања. Он се жалио, а онда је настало врзино коло по форумима, као у Војиничевој причи о колхознику, који је молио да добије мало сламе. Шешељева жалба се заврзла, док није од ње испала концентрична слика олује као на Далијевим платнима.

Конечно је направљен компромис, да се та јединица преправи на тројку, али да Војислав Шешељ "не таласа".

На студијама само се наставила иста прича. Бриљантан студент, Шешељ је завршио права за две и по године. Али му је то било мало да потроши свој вишак енергије. Студентска организација се поделила у два тора, а никако да једна страна превагне. Била је то, у ствари, гола борба за власт, правцата дресура за будуће комунистичке руководиоце.

Остаје чудо, откуда толика енергија у некоме, који је дојен млекуом у праху?!

Шешељ је кренуо силовито. Изабрали су га за председника Факултетског одбора савеза студената. По комунистичким триковима, рачунали су да је он брупош и да ће бити само њихова полуга, и ту су се, наравно, преварили.

До тада, Војислав Шешељ је био само бујна природа. Надаље, она је постала снага у функцији политичара. Ту је почео да стиче знање, како се напада и узмиче. Када се треба притајити, а када напасти.

Као сада, у земунској општини, и онда је одмах показао како треба много радити, и да се само тако постаје газда ситуације.

Бирани је на нове функције, и улази у нове обрачуне са професорима, тим окошталним комунистичким демагозима ондашње Босне. Све је то могао да чини, јер је у индексу ређао деветке и десетке.

Полагао је испите пре времена и само са високим оценама.

ФУ (фундаментализам)

МУ (муслимански)

Сукоби су се узобили тек када је кренуо обрачун с групом муслиманских фундаменталиста на факултету. Та група је била она последња кап, која је прелила чашу. Она је Шешелја више отрезнила од идеја комунизма и интернационализма, него сво оно искуство Срба из Херцеговине.

У то време, у пуном политичком и "теоријском" замаку, био је професор муслиманских фундаменталиста, Фуад Мухић. Звани: Фу-Му! Од тог времена, од тих идеја, могла би да се изведе, као стрела права линија, крвавог расплета у овом садашњем рату.

У оно време, Фу-Му је представљао симбол новог достигнућа титоизма. Предводио је читаву групу муслиманских професора.

Класна питања, која су до тада окупирали Војислава Шешелја, била су пресечена националним. Лична храброст извела га је још на пут, да се отворено супротстави том милитантном, муслиманско-комунистичком фундаментализму.

У себи, он још нешто верује у комунизам. Толике књиге и толика прочитана сабрана дела, "Капитал" и ко зна шта све још из комунистичке научне фантастике, држала су још тај Шешелјев транс. Међутим, оно изван корица тих књига, стварност око Шешелја, где се осећала подчињеност Срба, и чула тишина њихове унутрашности, није могла да промакне оштроумном Шешелју. Триста хиљада Срба из ондашње Босне и Херцеговине, већ је било прилично узмакло у том прогону преко Дрине. Свуда је царевала корупција. У економији ништа није функционисало. Држава је цепана по свим шавовима. Напредовао је само муслимански фундаментализам.

Сву беду стварности, скривала је само "икона". Слика "свеца" Броза, исписана по босанским брдима. Шуме су засађиване у облику његовог лажног имена. Име је било исписано по свим већим брдима, и одвођена је струја, да то може ноћу да осветли.

Та пропаганда је апсолутно иста, као данашња пропаганда интернационалистичких бригада. Ако иједан поштен човек из усти нешто да каже, бива жигосан: па ниси, ваљда, ти један паметан, а толики, милиони луди. Или како би вас данас питали: "Па, није ваљда цео свет у криву, кад каже да су Срби зликовци, а само Срби у праву"?!

Као да се ништа није променило. Биће довољно ако се промени колективна свест Срба, да препозна те трикове са њених изворишта Апостолских прагова, и других изворишта опште људске катастрофе и беде по свету.

Залет за историју

Војислав Шешел се тад захуктавао, али је још веровао, да се све може исправити ситним преправкама. Мора му се признати морална црта, да је ипак, тада јуришао на све што му се учинило неправедним. Заблуда може бити објективне или субјективне природе. Учинак је пресудан, али поштена намера сваког појединца, не би требало да изгуби меру свог вредновања.

Ништа не би смело да замагли чиницу да се Шешел у то време поштено пожртвовано и крајње поштено.

Његов живот је могао да буде лабудова песма. Био је најмлађи доцент Универзитета у Сарајеву, професор на катедри. Требало је само да примени неко мало искуство оца док је био кочничар на возу, и да повремено, макар у једној реченици, опомене на опасност "српске хегемоније", помене "љубичицу белу", цитира макар по пола реченице тадашње врхушке Босне и Херцеговине, Микулића или браћу Поздерац, и он је могао да буде Гагарин на политичком небу.

У то време, Босна је увелико делила лекције остатку Југославије о исправности свог титоистичког схватања.

Захтевала је да се зликовац Броз прогласи "вечитим председником", а да га ови титићи замењују само у одсуству. Тако је почео да се ствара посебан вид комунизма упреден са Кураном.

У нашим протестима у Београду, који је први демократски живнуо од свих престоница Источне Европе, ту Босну смо тада назвали: "тамни вилајет".

Али Шешел је био унутра у самом kazanу. И тешко је било обухватити погледом читав видик свега тога. Почео је да пише политичке текстове "о изопаченој пракси". Маргинална појава која ће проћи, као летњи пљусак.

Коцка је бачена

Превише је био интелигентан човек да би могао да остане у слепилу тог круга жмурки. Био је још ближе истини, али и личној несрећи кад је почео да трага за могућностима да се извесна демократска устројства, у ходу, уграђују у друштвени систем.

Свесно желећи да догради систем, Шешел је, заправо, почео да раскопава његов темељ.

Одлука је брзо пала: том човеку треба стати на пут. Шешел је био популаран код студената и у својој улози професора, и обрачун је, као и увек у комунистичком систему, почињао у партијским организацијама. Кренули су преко Градског комитета. Седнице трају по шест сати. Уместо скрушене жртве, Шешел је почео да прави циркус. Сигуран у себе, био је јунак на трапезу, али несвестан да испод нема заштитне мреже.

Начитан, пун себе, одважан, он се једноставно забављао тог четвртог децембра 1981. године. У његовој души је још тада било комунизма, а антикомунизам ће тек донети праве модрине на Шешелјевом телу. Храбар до несмотрености, отпочео је са критиком, никога другог, него Тита.

Диктатор је већ био доживео биолошки крај, али је са истом чврстином рођена заклетва јавна и званична, да је "он вечно жив". "Тито, то смо сви ми"! Поета Перо Зубац је написао хор за сву децу у свим школама и свим обдаништима: "Тито се воли више од бате и секе..."

Колоне заветованих су кретале према светилишту "цјешице", према гробу на Дедињу. Такви доласци су далеко најбројнији баш из Босне.

Месецима пре тога, јавност је вестима "О здравственом стању друга Тита" доведена до колективног растројства.

Народ је био доведен до уверења да после Тита - "Титаник".

Престаће да дамара живот. И у тој психози питања "бити, или не бити", већ је било превагнуло уверење да је пред нама чин колективног жртвовања.

И тада је номенклатура избацила спасоносну мисао: "Тито је вечно жив". Она је била у суштини охрабрујућа у односу на претходну: "Тито, то смо сви ми".

Логично, пошто је он био мртав, значи цркавамо и сви ми.

Босанска брда су светлела његовим именом. Престоница, Београд, славила је рођендан покојнику. Направили су га од стиропора и хеликоптером га спустили на сред слета на стадиону ЈНА, а "демократски" Запад је још увек ронио сузе за својим човеком.

Хакија и Хамдија (Поздерац) и још неки други у Савету мудраца, као савету мумија, званично, у име свих, предложени су да се Тито изабере за вечитог председника Југославије! А они ће бити само заменици у његовом одсуству.

"Нажалост, стање здравља друга Тита се побољшало!"

Бољи познаваоци конфесионих односа, а посебно добри читачи Курана, исламске вере и закона, тај захтев објашњавају исламским веровањем да ће се калиф опет вратити...

Сам тренутак биолошког краја диктатора, затекао је Војислава Шешелја у војничкој униформи. Држао је политичку наставу и наравно на првом месту "извештај о здрављу" и уводно излагање почео речима: "Другови! Нажалост, стање здравља друга Тита се побољшало!"

Настао је тајан, а лапсус је одредио и истину о народној судбини и истину о Шешелјевом страдању.

Доцније је Војислав Шешел кренуо са писањем и критиковањем тог

зликотца. Он више није био несташни Том Сојер комунистичке омладине, него доктор наука и професор Универзитета.

Почео је чак и са "конструктивном критиком" Владимира Иљича Лењина. Наравно, он тада није написао оно што су пре две године објавиле чак и најзначајније немачке новине, да је Лењин, био немачки плаћени шпијун, и то док је Русија била у рату са Немачком. Да га је ангажовао немачки цар Вилхелм да револуцијом погази Русију. Није Шешел у тадашњем писању помињао ни да је Лењин у Русију стигао у швапском оклопном вагону, са пуном врећом швапских златника и са сто изабраних саветника, како би уништили православну Русију. Избацили су је из рата, поделили њену територију, убили цара, погазили веру и уништили руско биће.

То што је пре две године признао немачки "Шпигл", знали су пре двадесет година многи српски сељаци. Слушао сам та шапутања као дечак.

Сваки српски сељак зна, да је дизање револуције у току рата, чин издаје.

Војислав Шешел је наставио са критиком све виших и виших комунистичких богова, и тако сазревајући коначно о ледину треснуо, и ту тоталитарну идеологију.

Нагазио је праву гују. Избачен је из Партије. Постаје отворена мета. Одлучивало се, да ли уопште више, може да предаје студентима. Без престанка, дан и ноћ, трајао је тај састанак. Ујутру је направљена само пауза, па су наставили даље.

Чашу је прелио интервју, који је тада Војислав Шешел дао Вуку Драшковићу, објављен у "Омладинским новинама" у Београду.

Почела је велика игра. Искључен је из партије, па после интервјуа, искључен и из наставе.

Војислав Шешел се са Вуком Драшковићем срео на Бадњи дан.

Вук га је исхвалио. Питао га је шта је по националности. Шешел је одговорио да је Србин, али да је увек био југословенски оријетисан. Вук је у новинама објавио: Југословен српско-етничког порекла.

Кованица није била тачна јер се Шешел увек изјашњавао као Србин.

Непријатељ комунизма број један

Доктор Војислав Шешел, коначно је постао "непријатељ комунизма".

Непријатељи комунизма кроз историју умирала су, знамо, на два начина: одједном или на рате.

Шешела су избацили са посла, али су му дали место на Институту за истраживачке научне пројекте. Била је то фиктивна фирма, преко које су поједини професори, награђивани високим хонорарима за измишљене пројекте. Не знам, и никад нисам питао Шешела, да ли су га тамо сместили, очекујући да се укључи у ту крају и

Рекордер у "ложењу" оптуженичких клуна – др Шешел и радикалски посланици на процесу у тзв. "Палати правде"

смири, или укључи у крају и пружи им прилику да га догуку - не као политичку жртву, него као криминалца.

Шешел није у том правцу ни размишљао. Те замке, нису у њему створиле дилему. Он се обраћао писмено својој фирми, тражећи радне задатке. Наравно, уследила је казна да ништа не ради. Та, "радна изолација", представља једну од примерних комунистичких казни, која у човеку ствара осећај безвредности.

Можда су још веровали да ће се Шешел примирити ленствовањем и добром платом, али се то није десило. Шешел је сам себи постављао радне задатке, извршавао их, и био плаћен према ауторском табуку.

Болест једног друштва, свакако, није могла да мимоиђе Универзитет. Наопаки ред ствари, ту је чак, био више изражен. На делу је била пракса, да лош наставник, доведе себи још лошијег асистента, стрелећи од конкуренције. Тако је било у комунизму на све четири стране света, али је "Тамни вилајет" ипак, нешто посебно.

Војислав Шешел је наставио са критиком култа личности. Млади научник је писао о узроцима тешког стања југословенског друштва, о фалсификовању новије политичке историје.

Раније, док је припремао докторску дисертацију са темом "Политичка суштина милитаризма и фашизма", у глави му је већ сазревао закључак о блискости та два покрета, и да је тешко проценити, који је донео више штете људима својим тоталитарним идеологијама.

Зато они, који данас оптужују Шешела као комунисту или фашисту, или не познају његову биографију, или то раде из неких посебних разлога.

Тада је схватио да је комунизму у природи само идеологија злочина.

Све је то подвукло пргу испод његовог дотадашњег живота. Одличан ученик, најбољи студент од оснивања факултета у Сарајеву, најмлађи доктор наука у Југославији, војник за пример, најбољи телепринтериста, најбољи стрелац у чети, најдаљи и најпрецизнији бацач бомбе, бацио је ту бомбу у сопствена недра.

Све што је имао, односно, што је постигао, могло је да га одведе до самог престола Бранка Микулића, или уз колена великих везира комунистичке Босне, Хакије и Хамдије.

А он је кренуо на другу страну. Био је избачен и означен. Прво дискретно, а онда јавно, почела је да га прати УДБА. За многе људе, тај обрт, био би довољан да их уплаши. Ако не би били спремни да налазе савију шије, бар би одустали од јуриша.

Војислав Шешел ни онда, ни сада, није човек таквих рачуница.

Да ли ће сада највећу славу доживети, када је Србија на највећој низбрдици страдања.

Прво хапшење

Своје лично страдање, у оно време, доживео је када је Босна и Херцеговина била на постољу дивљања света.

Фанфаре су, на дан осмог фебруара 1984. године, отвориле Олимпијаду у Сарајеву!

Другог дана олимпијаде, када је Сарајево било мамурно од славља светског догађаја, ухапшен је доктор Војислав Шешел.

Цео свет је, тада, јурио према Сарајеву. Шешел је бежао из њега. Бежао је Србин према Београду, према српској матици, првим јутањим возом.

Српска престоница је већ тада имала "гомилу отпадника". Право јато за Шешела.

Двојица агената службе Државне безбедности и два полицијца у униформи, имали су своју Олимпијаду.

"Рутинском контролом", претресли су ташну Војислава Шешеља. Пронашли су велики број "инкриминисаних" необјављених текстова. Агенти су овлаж читали те текстове, и онако, тобоже незанетресовано, питали: "А, ко је аутор?"

"Па ја, ко би био", одговорио је Шешељ мирно.

У Добоју су га извели из воза и одвезли у зграду Секретаријата унутрашњих послова. Два сата је потписивао сваку страницу својих текстова, пред њима. Признао је, значи, да је аутор, тих "рушилачких" памфлета. Он руши државу, коју баш целе ноћи, до пијанства, слави свет Запада.

Он напада Тита, а "демократски" Запад је није стишао своју тугу за њим.

Како све то могу да објасне ове данашње "демократе", изасланици Запада, оптужујући Шешеља.

Добојска полиција је тражила телефонски налог од централе у Сарајеву. Одејај невиђеног луксуза Олимпијаде, прелио се и на ухашеног Шешеља, "мерцедесом" је одведен у Сарајево.

Кола су пролетела кроз град, до споредног улаза Секретаријата унутрашњих послова. Кроз подрум, Шешеља су одвели на трећи спрат. Све је било изведено, елегантно и брзо. Ништа не сме да поремети сјај сарајевске Олимпијаде, која је заживела.

Шта, уосталом, значи хапшење једног младог научника? Зар их је мало тај режим, јавно и тајно, похапсио и послао на онај свет?

Лако је данас о томе писати. Шаливо или тужно. Могу ли млади, од тог времена, макар да наслуте, шта преживљава човек у таквим тренуцима? Да ли су они, који добро памте то време, могли да забораве, његову суровост? Репресије и срачунате методе, не да се човек ухапси и да робија, него да се сломи и разбије у парампарче. Да се опустоши његова душа и да остане безвољна сенка.

Војислава Шешеља је почела да меље та машина. Али, шта он уопште, хоће?

Рупа на кухињској дасци - "Микулић и син"

Достигнућа земље са "најразуђенијом обалом на свету", "прве у свету" по политичком систему, а "друге" по динамици привредног развоја, како је то понавља стаљно Броз. Додуше, Броз је признао да је само Јапан нешто развијенији, али да тако неће даље остати.

Тај успех, потврђивале су својим изгледима, изграђене виле за Броза, и за друге мудраце у Босни и Херцеговини.

Шта млади научници имају ту нешто, да мозгају?

Теоријске поставке комунизма су на човеку истине Курана и лепоте која чека у ценету. Млади револуционарни научници могу да буду мирни и само да практикују и "оживотворе"

теоријске поставке Броза, и других класика, марксизма-лењинизма-тиоизма.

За разлику од Шешеља други млади научници су, тако мудро и поступили. Тако је, на пример, у то време, млади научник, син Бранка Микулића, измислио рупу на кухињској дасци!

Истина, у Босни су постојале и до тада, букве и чамове кухињске даске, и касапски пањеви, много раније, али, нису имали пробушену рупу на средини. Млади Микулић је оригиналним изумом, унапредио праксу комунистичке изградње.

Уместо, да се те даске, после употребе, онако негде, заврљаче, научно откриће младог Микулића, омогућавало је сада, да се оне рупом окаче о клин у кухињи, или у подруму.

Југословенска јавност, посебно предузећа, која морају да воде рачуна о стимулисању научних достигнућа, била су одушевљена. Дашчице, даске, и дашчурине, са рупама на средини, биле су откупљиване и наручиване са свих страна. Јагмила су се трговинска предузећа, ко ће више да их наваша.

То научно достигнуће, сећамо се, преплавило је и излоге метрополе Београда. А ми, обичан свет, могли смо да користимо то откриће, од босанске букве, са проврћеном рупом. Није важно ако све не откупимо. Даске су плаћене, сачекаће у магацину да нама, обичном народу, порасте свест и да схватимо, колики је то замах једног открића.

Свет науке је одмерен, али динамика живота у револуционарним условима, посебно им налаже, брзину сагледавања сваког великог открића.

На несрећу, нисам испратио, како се око овог открића изјаснила Српска академија наука и уметности, али, верујем, да је било сазрело уверење, да ће младог научника, сина Бранка Микулића, већ зграти за академика нека друга Академија у Југославији.

Како смо, онда, овде у Београду наслућивали, а то се могло готово и осетити: јапански научници, привредници и политичари, били су већ сигурно уплашени, да ће после овог проналаска рупе на буковој дасци, изума под називом: "Микулић и син", Јапан коначно изгубити примат прве, привредне земље испред Титове Југославије.

Било је, брате, крајње време! Они јесу самураји, али ми јесмо револуционари. Они јесу вредни, али ми имамо самоуправањање, највећи изум од када греје сунце.

Чудесна источњачка смиреност Јапанаца, изгубила се пред овом страшном зебњом.

Сретнем у то време Вука Драшковића, гледамо излоге пуне букових дасака са рупом, "Микулић и син", и ја се растужим. "Вуче, Јапанци су готови!"

Тада се причало како се јапански министар железнице убио, што му је неки воз каснио минут - два. Ако се он, стварно, убио због те ситнице, "Вуче, Хирохито ће сада извршити харикри! Јебига, хиљадугодишња династија Минг, је готова! Крај!"

Вук чупне браду: "Нема му помоћи, сигурно!"

Већ све камере, свих најзначајнијих телевизијских станица света, стигле су испред успињача Требевића. Зна се какви су ти белосветски новинари. Кренуће у потрагу за занимљивостима околине. Неминовно ће налетети на изум "Микулић и син". Буковине тамо има, како нигде на свету.

И пред очима света, синиће тај изум рупе на дасци.

Збогом, Хирохито, путуј у легенду!

За разлику од тог бунтовника Шешеља, млади научник, Микулићев син, није своју науку проверавао, губећи време по школама. Постао је научник одједанпут! И ишао је све даље и даље.

Штедљив на оца, марљив на све своје идеолошке очеве, Микулићев син је једва успевао да наваша нарудбине дасака са избушеном рупом. Стигле су, милијарде и милијарде, зараде. Иако у младим годинама, он није се одао трошку и лакомисленом животу. Од те зараде, он је саградио себи огромну вилу.

Као луд новинар, који нема паметнија посла, корацима сам мерио раздаљину те виле, од Титове виле. Тачно, деведесет два корака. Можда сам се ја забројао, и тако изгубио из вида, симболику - осамдесет осам корака за осамдесет осми рођендан друга Тита", која је у то време владала у свему што се градило, и радило, а посебно, кад се рушило.

Али, то улагање у вилу, ипак има свој кључни предзнак и симбол. Таква близина виле, са храмом у коме стањује њихов бог, представља неисцрпну инспирацију, да млади Микулић измишља све нове и нове рупе, све док од рупа на дасци не стигне на измишљање рупа на нашим мозговима.

Ето, како је "правилно усмерен млади научник", могао да успе.

На другој страни, рушиоцима тог хуманог система, место је у подруму и на саслушању. И баш се ту нашао, доктор Војислав Шешељ!

Стотине телевизијских екипа, хиљаде акредитованих новинара демократског Запада, преплавило је Сарајево и планине око њега, али, њихову уметничку душу, је привукао "Вучко", маскота Олимпијаде, а не Шешељ, маскота побуне.

На салушању, у њему је још прорадио пркос оних генерација из љутих камењара Мараве Љуте и Ораховог Дола.

Оно исконско, отворено и поштено, спречило га је да схвати, где се он то налази.

Шешељ је почео да прави своју "Олимпијаду". Мргодио се и опет безазле-

но смејао, па прелазно у тешку забринутост...

Знао је добро, интелигентни Шешел, шта присутне стране новинаре интересује у Сарајеву, али је још боље знао, да та власт, ипак, зазире, да би неко од тих новинара, могао на тренутак да напусти луксузне апартамане, одложи чашу вискија, крене да нешто њушка, и натрчи на оно што се закувало око Шешелја.

Потурице између Кирка Дагласа и Шешелја

Није било лако ни политичарима ни агентима полиције. Набавили су били скупу опрему за скијање, топле бунде, и резервисали најлепше апартамане "Холидеј ина", и уместо да изведу своје лебелгузе или љубавнице, и да се друже на светском нивоу, са филмским дивама, они се ту преганђају са Шешелјем. Хапсе га, саслушавају и чувају.

А тамо, само којих стотинак корака, свет у пуном сјају. Филмске диве света предводи лично Кирк Даглас. Сећамо се, да је Ричард Бартон, или Буртон, како га је звао Броз, глумио подвиге њиховог "Бога-оца" у револуцији. Ђелави Јул Бринер је, сећамо се, опет, имао ролу у којој је исказана Брозова "највећа ратна стратегија у политичкој историји света". Узвикнуо је Јул Бринер, то историјско: "Руши мост, гради мост!"

И сада, ево Кирка Дагласа, ту на лицу места, и то је згодна прилика да ускоро, у неком новом филму, у некој новој "офанзиви", лично Кирк Даглас одигра лик Хакије или Хамдије Поздерица. Можда чак и Бранка Микулића, лично! Или, неког другог усташког пионира, који су постали комунистички богови. Ту је Кирк Даглас, ту су Хакија и Хамдија, ту је Вељко Булајић, ту је Микулић, лако је написати сценарио.

На Требевићу се ломила погача, а агенти су се преганђали са тим Шешелјем. Морали су стално да држе везу са политичарима, да их прекидају и децентрализују. Тада није било мобилних телефона, па је све било, свакако, теже.

Ето, шта им је направио Војислав Шешел. Па, он мора да је луд човек. Зар не види читав тај сјај достигнућа? Могао је и он да седи горе, у првом реду.

Све је покварио.

Уместо да уживају у резултатима свог комунистичког истрајавања, и да Кирка Дагласа припреме да одглуми њих, у подвизима рата, где су сваки час учествовали, час код комуниста, час код усташа, и да на крају рата својим усташама окрену леђа, и да из стојера Павелића пређу у стојер Тита, уместо да се подсети на сву ту драматику, и да је Вељко Булајић овековечи, они су, ето, морали сваки час да скачу до телефона, да примају извештаје са саслушања Шешелја, и шаљу нова упутства.

Хајка на јеретика

Затворени Шешел, не само да се није покајао за тај свој злочин, него није чак хтео да ода ни имена својих пријатеља у Сарајеву, са којима је контактирао. Логично, чим је контактирао, он их је поуздано инфичирао тим својим идејама.

Главни део саслушања, пожртвовано је обавио Милан Крњајић, високи функционер УДБЕ.

Познавали су се још са факултета, али за непријатеља нема самилости.

Милан Крњајић је само мењао гримасе. На тренутак је био срдачан према Шешелју, као да су средли на слави, а не у 'апсу. Онда му је мргодно претио, да призна где су му још оригинални списи, његове "непријатељске делатности". Ако не призна, он ће да претеса и станове његових пријатеља по Сарајеву, станове докторке Олге Козоморе, доктора Радмила Јовановића, и Косане Глишић.

Да би их заштитио, Шешел одмах признаје да су рукописи у његовом стану, а да је копије однео у Београд.

Агенти и униформисани полицајци, читав одред, кренули су да претресају Шешелјев стан. Пошто је у питању, "опасан непријатељ" половина је претурала унутра све живо, а половина напољу, обезбеђивала улаз.

Чак су користили, да све унутра сниме, "камером два", безшумном јапанском камером, која је стално била уперена у Шешелја.

Као да снимају филм, поновили су секвенцу, како Шешел потписује сваки лист на инкриминисаним текстовима, као у оној чувеној роли, кад Ричард Бартон (Буртон), потписује наредбу легендарног Тита, њелавом Јул Бринеру:

"Руши мост, гради мост!"

Доведена су још два грађанина, председник кућног савета, па чак и његов заменик, да присуствују, представљајући народ. Мора се признати да у комунизму од Лењина, Стаљина и Димитрова до зликовца Броза, Пол Пота, Мао Це Тунга, Фидела Кастра, Ким Ил Сунга, Димитрова и Хонекера, никада нико није био ухапшен, а да претходно нису обезбеђени сведоци, грађани, приликом хапшења и претресања стана.

Александар Солжењичин, тај комунистички принцип, описује у свом највећем делу "Архипелаг Гулаг". Трећина државе је била ухапшена, али су увек "демократски" обезбеђивани грађани, представници народа.

"Власт народа" је обезбеђивала представнике народа, у хапшењу народа!

И у нашим условима, када је наша УДБА била презапослена на истим пословима, увек, ама баш увек, обезбеђивано је присуство грађанина, сведока. Ако је хапшење у сред дана, они зграбе првог пролазника. Ако је у сред ноћи, они пробуде и доведу првог комшију.

Истражни поступак као у "Тврђави"

А даље су "сватови" Шешелја одвели до канцеларије на Факултеу политичких наука, како би претресли кабинет. Шешел је инсистирао да се за "представника народа" доведе, лично декан факултета, Јоца Марјановић.

Постојала је наравно, у читавом комунистичком свету, и пракса да ти сведоци, грађани, "представници народа", често помисле да девери долазе по њих, па кидну кроз прозор и беже у гаћама, као да су побегли из луднице. Не зна се како је поступио Јоца Марјановић: на паркици је био присутан његов ауто, али њега није било нигде.

Принцип је морао да се задовољи представником радничке класе: доведени су служитељ Педагошке академије, и једна чистачица. Куд ћеш поузданијих сведока, да су замршени, и високо интелектуални текстови, заиста непријатељи целог народа.

Сувишно је било упозорење, служитељу и чистачици, "да о свему ћуте", јер су они, одузети од страха, већ изгубили моћ говора (не зна се да ли су икада и како проговорили. Солжењичин описује такве шокове и реаковања, у руским условима).

Покупили су све "занимљиве" списе. Шешелја су вратили у затвор. Оставили му да у самоћи, тишини и мраку самице размисли. Времена, бар, има на претек.

Поново га саслушава Крњајић. Ствар је озбиљна, па стиже и подсекретар Републичког секретаријата за унутрашње послове, друг Мусић!

Лепо је човек рекао Шешелју, да га чека дугогодишња робија. Њима је, као људима "хуманог система", је ли, "врло жао". Та, они знају, да је он, Шешел, "у својој души њихов, искрени, убеђени и одани комуниста".

Причао је још, да он верује, како је Шешелја, сплет нереалних околности, одвео на странпутицу, и да је уместо у почасној ложи у "Холидеј ину", завршио у 'апсу, и то кад се читав свет радује и слави.

Рекли су му још, да они, "знају да се он против своје воље нашао на страни противника народа и вечнога Тита".

Грудвање у сенци "Холидеј Ина"

Трајало је то санкање и скијање, да би се завршило лакшим грудвањем. Очигледно су му саветовали, да се "одрекне својих пријатеља, јер су они лажни, ето, докле су га довели, а спремни су да га још и даље злоупотребе".

Најбоље би било "уништити све те непријатељске текстове". Он нека се раскристикује, а они ће га помиловати. Вратите га и на катедру, па богами, ако се потруди, и у свети Савез комуниста, организацију, која ни на небу, ни на земљи, нема премца.

Ситуација је улазила у мирне токове. Ноћ је далеко била одмакла. Тамо, у "Холидеј ину", Кирк Даглас је, сигурно, још будан. У том хотелу су сијале веће звезде, него на небу изнад Требевића.

У два сата ноћу, Шешељу су са Баш-чаршије донели да поједе једну лепињу са кобасицама. Саслушавање је настањено, као пријатељска размена идеја и искуства. Све је снимало више магнетфона. Умели су да му понове многе реченице, које је Шешељ протеклих месеци, изговарао овде, или онде, посебно у телефонским разговорима.

Видело се да имају снимљен разговор између Шешеља и Милована Ђиласа, 1983. године, у Ђиласовом стану у Београду.

Били су то људи од заната, све што су снимали раније њихови тајни микрофони, они су предпочавали Шешељу, као да су га то "издали пријатељи", па зашто би он њих крио.

Диктирање записника са саслушања, било је готово у девет ујуту. Друг Мусић је пао од умора. Али, друг Мусић је "племенит човек, племените службе, племенитог система". Објаснио је Шешељу "да се он, тамо где треба, изборио, да Шешеља пуште на слободу, иако то није заслужио својим држањем. Али, ову великодушност мора да схвати као прилику да се врати на прави пут". Узгред, препоручио му је, да напише својеручну изјаву, у којој ће изнети детаље разговора са "својим пријатељима".

На растанку су се договорили, да се 11. фебруара, у хотелу "Београд", срећу Шешељ и агент Крњајић. А кад је Шешељ тамо стигао, Крњајић му је предложио да се поуку на неко мирно место, и да то буде Шешељев кабинет на факултету.

Наравно, водио га је у "студио", где ће се снимати свака реч. Испоставило се да је ходник био закључан, а служитељ негде збрисао, па су разговор обавили у оближњој кафани.

Била је то лажа и паралажа.

Ћутање за злато

Крњајић му је обећао повратак на факултет, и све привилегије, али само да за десет дана напише ону изјаву о својим пријатељима, која ће бити крајње тајна, и коришћена само у информативне сврхе.

Наравно, захтевао је да Шешељ сме-ста, прекине контакт са "београдским душманима комунизма". Шешељ треба само да заћути, и имаће све што буде пожелео!

Комунисти у читавом свету имали су ту чудесну потребу да се жртва, раскритикује. Да се сама поспе пепелом. Али, од Шешеља нису тражили ни то, него само да ћути. Добиће, брате, велики, леп стан.

Свака страна је имала дубоке разлоге за ово лажно примирје. Власти су имале своју сарајевску Олимпија-

ду, а Војислав Шешељ породичне неприлике.

Његова тадашња жена Весна, била је пред порођајем. Настали су здравствени проблеми. Нужна је била лекарска интервенција. Јасно је како је она могла да доживи шок хапшења свог мужа, у таквом стању!

Пуне су ми уши данашњих "неу-страшивих" бораца, за светску демократију. Имају ли заиста они образа, да у телевизијским дуелима о томе говоре Шешељу, и да га још сврставају у комуњаре и ко зна шта све још. Вероватно, и Шешељ, као и свако од нас, ко је искусио та саслушања оног времена, та страшна сценарија брисања човека, ова њихова данашња реторика, подсећа баш на ондашње комунистичке агенте.

Шешељ је имао прилику да се определи. Да је онда заћутао, зар би ико и данас имао морално право, да му замери што је тако поступио. Али, он је остао доследан и својим идејама, и свом схватању истине.

Направио је неколико маневара. Позвао је у Београд, професора Косту Чавошког и "обавестио га да не може да дође у Београд", знајући да они то слушају. Сишао је у телефонску говорницу, позвао га поново, и рекао: "Долазим сутра у Београд".

Ни УДБА није спавала, и опет га је тог дана саслушавала четири и по сата. На крају су му наредили, да случајно не иде у Београд, него да сутра дође поново.

Вратио се увече, и Весну није затекао код куће. Уверена да ће га задржати у полицији, отишла је код својих родитеља да преноћи. Опет је направио лажни маневар са телефонским позивом. Позвао је Весну, и рекао да ће он лично сутра да је одведе у болницу, а затим је отишао до стана њених родитеља и уручио јој написану цедуљицу: "Сутра идем у Београд".

Већ дуже времена, Шешељ се са својом женом, дописивао цедуљицама, у свом стану.

Устао је у свануће, и ипак, двадесет и првог фебруара, успео да стигне у Београд, колику-толику оазу сигурности.

У Београду је, у кругу интелектуалаца, у Академији наука, Удружењу књижевника и међу новинарима, већ постојала снажна бусија побуне и одбране од брозизма.

На нашем челу био је Добрица Ђосић.

Он је био велико име. Страни новинари су га посећивали, и под тим крилом Добрице Ђосића, могло је бити мало суворе и заштите.

То је разликовало Београд од сарајевске касабе.

Ни више звезда ни више помрчине

А та касаб, тај "тамни вилајет", у чудном апсурду, светлео је у очима света, који је пратио спортске резултате и Олимпијалу.

Ни више светла, ни више помрчине, на једном истом месту и у исто време!

За Војиславом Шешељем у Београд су стигла и двојица високих функционера УДБЕ. У хотелу "Парк" Шешељ се нашао са Добрицом Ђосићем, и још неким људима, и од њих сазнао "да Председништво Југославије има чврсту одлуку да га ухапси".

Кроз ову драматику биографије Војислава Шешеља, ми можемо пратити чврстину његовог карактера и сазревања, али, и стање и прилике, у односима политичког врха, како бисмо трезвено и одговорно, поштено и аргументовано, могли да одговоримо на то кључно питање, са којим се данас тако страшно тргује- ко је крив за рат?! Одакле све вуку ти корени зла?

Крчаг иде на воду док се не разбије. У ондашњим односима, босански врх, је делио лекције врху Југославије. Бусао се у груди, да су једино они, прави тумачи и следбеници Броза. Чувари Титовог дела.

Па, зар је Председништво Југославије ишта могло да одбије таквој "правоверној" елити?

Добрица Ђосић је саветовао Шешељу да се никако не враћа у Сарајево. Како би био колико, толико сигурнији. После толико непријатеља Тита и револуције у престоници, један мање или више, неће много значити.

Међутим, Шешељ је био и остао личност, која сваки посао изводи до краја. Он не познаје застајкивање на пола пута. Не мења се газ на пола реке. Не води се битка бекством са попришта!

"Добро, а да ли си ти спреман да идиш у затвор? Јер то те тамо сигурно чека", питао је Ђосић Шешеља.

Сви су му сугерисали да ту своју решеност добро преиспита у себи. Ако се за тако нешто одлучи, они знају шта им ваља чинити. Питали су и њега, шта они да чине, када га стрпају на робију.

Шешељ их је замолио да учине три ствари:

Прво, ако његова супруга Весна побегне за Београд, да јој омогуће да се ту породи. Друго, да му Добрица омогући да у иностраној штампи објави серију тих својих инкриминисаних текстова, и треће, да му плате адвоката, који ће га бранити.

Добрица му је све то обећао. Весна се, хвала Богу, породила. Адвокати су бранили Шешеља.

Али, за серију текстова, Шешељ тврди да Добрица није ни покушао да их објави у иностраној штампи. Остаће вечита тајна зашто се то није догодило.

У овом рату описао сам Шешељев и Ђосићев сукоб око уступања Превлаке. Судар вође Српске радикалне странке и тадашњег председника Југославије. Ново време, донело је нове моменте у драматичном расплету брозистичке наказне државе. Наравно, све то не би смело да замагли праве димензије њиховог ранијег односа и заједничке борбе против титоизма.

Београд шири руке свима

Војислав Шешељ не би смео никада да заборави, како га је тада сачекао Београд. Кренуле су петиције и протести у корист његове одбране. Огласило се Филозофско друштво Србије. Огласила су се и друга филозофска друштва по другим републичким центрима.

Истина о прогоњеном младом научнику доктору Војиславу Шешељу пробила се у светску јавност.

Југословенска интелектуална и демократска јавност, која је тада већ широко названа "Критичка интелигенција Београда", била је узбуркана. И она је стално "узнемирала" јавност.

Ти прекаљени и означени борци, знали су за специфичну позицију босанског врха у политичком врху Југославије. Логично, ништа се није могло раздрмати у том титиостичком бастиону, ако се не крене и против тих везира из Босне.

У Шешељу су они пронашли симбол и повод да крену према средњовековној тврђави тог јединог "тамног вилајета" у Европи.

На другој страни, Војислав Шешељ је у тој групи београдских интелектуалаца пронашао, на првом месту, истомисљенике. И врло значајну заштиту и охрабрење.

Свако је извлачио своју артиљерију, битка је могла да почне жестоко.

Војислава Шешеља упознао сам код Добрице Ћосића. У својој кући Добрица је одмах преко прага улаза имао мало предсобље. Просторију за каљаче и за одлагање кишобрана. Ту смо одувек водили најтајнија шапутанја. Не знам због чега, али Добрица је био убеђен да је остатак куће озвучен. Није веровао ни у дискрецију великог дворишта.

Пењући се уз степениште, преко прага сам угледао њих двојицу, како разговарају.

Добрица Ћосић и висок, витак, плави младић. Уредно очешљан, у елегантном плавом оделу, имао је неку урођену господственост и држање. Чврсто се руковао. "Војислав Шешељ", представио се кратко и одрешило.

Када је говорио гледао је смело, право у очи. Причао је о том свом предстојећем повратку у Сарајево и хапшењу, које га тамо чека. Говорио је о томе мирно, као да препричава неки филм. На уснама, и на лицу, и у очима, стално му је блистао некакав осмејак. Зар тамо још има Срба?

Прецизним и народским језиком прелистао је историју узрока зла у тадашњој Босни. Кратким резовима оцртавао стање духа и политике. Најкраћим потезима маркирао власт.

Било је у њему неког неусиљеног фанатизма. Био је то човек, који очигледно бистро мисли и добро разуме. Човек, који тачно зна шта хоће. А то што хоће, ради непоколебљиво.

Добрица Ћосић често награђивани "дисидент" који је предао Превлаку

О свему ономе што га чека у том паклу од Босне, говори као о епизодама. Види се да је чврста само његова одлука и вера да ће све то да победи.

Сви велики људи обдарени су многим врлинама. Али у политици, у националним и државотворним питањима, сви ти таленти остају анемични, без тог фанатизма и те решености.

Очигледно, видео сам тада, он то посељује.

Високи, плави, витки, младић изгледао је као неки "Плави ратник"!

Руковао се и отишао. Отишао сам, на поприте битке. Право у орлију јањичара, пред Муратов чадор!

Не знам, и није ме посебно брига шта ће, о свим тим догађајима, тадашњег Београда рећи историја. Шта ће рећи аналитичари, који ће раскопавати полицијске архиве и испитивати свако сведочанство тог времена. Дубоко сам уверен да је група интелектуалаца, у тадашњем Београду, прва од свих метропола комунистичких земаља, кренула да руши један систем и једну дотрајалу идеологију.

Процеси који су се одигравали у Пољској, имали су неке друге подстицајне моменте. Било је ту свега и сва чега. Сећамо се и интелектуалне побуне "Прашко пролеће". Све су то први гласови и весници промена.

Али после дугог затишја, у политичким превирањима комунистичких земаља, група београдских интелектуалаца, је била прва, која је подигла свој глас за преиспитивање постојећег стања. Друго је питање, због чега тај глас, данас није у јавности.

Али, ова чињеница из оног времена, је утолико данас важнија, што смо у току рата слушали те страшне осуде Запада да су Срби болшевици и да је Београд болшевички град.

Ондашњу интелектуалну побуну у Београду свакако је подетакао проб-

лем Срба са Косова. Добрица Ћосић, тај сјајни српски писац, врло брзо је постао признати вођа те побуне. Било је и жешћих и агилнијих бораца од њега, али је он био име и народу су увек потребни симболи. Сви остали чланови групе "критичке интелигенције" су га тако признавале и осећале. И власт га је тако ословљавала у сталним јавним нападима.

Наравно, били смо монолитни. Дисали смо једном душом, и владала је иста жеља да се коначно раскину ланци једног диктаторског режима и после његовог биолошког краја. Титоизам, то је био врх леденог брега, који се ваљао, или га раскривити, или постати његова коначна колективна жртва.

Иако тако јединствени у циљу, ти људи су се разликовали по дубини идеја. Већина те интелектуалне групе, са самим Добрицом Ћосићем, као признатим вођом, били су дисиденти. Читави тај интелектуални покрет је неоправдано понео то име. Дисидент је име за човека, који је некада припадао једном покрету и идеји, али је од тог покрета или отпао, или се од тих идеја сам одрекао. Међутим, у тој критичкој интелигенцији Београда је било појединаца, који никада нису припадали комунистичком покрету. Били су његови противници од кад знају за себе. Њихова уверења су се заснивала да ту кугу треба уништити, и избрисати са лица земље и из свести људи. Ти људи су били апсолутни антикомунисти.

"Дисиденти" са седмојулским наградама

У то време, није се правила разлика унутар интелектуалног покрета на "дисиденте", и заклете "антикомунисте". Постигнут је неки консензус

да је најважније раздрмати тај ужасни титоизам.

Дошнје ће још бити говора о националном помирењу, што је још више брисало ту разлику и то је била велика заблуда.

Данас је јасно да је разлика између дисидената и потпуних антикомуниста изражена у разлици кључних односа по питањима народа и државе.

У оно време између групе интелектуалаца у Београду и власти, било је много чарки. Некако се тај дуализам усталио. Ударици су дељени и узвраћани. Нико није имао снаге за неки већи ударац противнику.

Повремено ти сукоби су добијали неке помодне особине.

Многи уметници јављали су се као дисиденти, али истовремено су примали награде за своја дела, које је тада апсолутно креирала власт.

Борба је трајала даље, чарке су постајале учесталије и жешће. Али све је то било далеко од страшног отвореног сукоба. Са комунистима се никада не зна, свакако да је тој интелектуалној групи "Београдске критичке интелигенције" над главом висила и одмазда. Никад се није знало и никада нико није могао бити сигуран да неће потегнути најжешће репресалије. Осећало се, и било је све очигледније, да њихово време пролази. Земља је тонула у замршено коло помешаних компетенција република као држава. На социјалном плану је очигледно била на низбрлици. Тонула је економија. Проблеми су се јављали као подземне воде: један гејзер зачепиш, а други избије.

Све је то сигурно утицало да комунистичка ароности у Београду постаје мања. Ароганција је била слабија. Било је све очигледније да су генерално опредељени да те дисиденте јавно критикују, а опут уљуљкавају наградама и добро плаћеним местима.

У њиховом виђењу то, што они причају, представља - "пас лаје, ветар носи".

А онда су почели проблеми са Косовом и Метохијом да бивају све жешћи.

Све у свему, дисиденти и власт, су полако навикавали да живе једно са другим и једно поред другог, без већих опасности и за једну и за другу страну.

Повратак у зенички гулаг

Појава Војислава Шешеља је представљала право осежење. И једне и друге је подсетила на њихове циљеве. Својом појавом, својом бистрином, образовањем, темпераментом и понашањем, он је апсолутно представљао нови преокрет у борењу против титоизма.

Шешељ је био носилац те нове борбе, убојитије и бескомпромисне.

Високи, наочити и бунтовни плави ратник, освојио је све симпатије београдске интелигенције. Упознала

га је и заводела, напречац, српска јавност. Био је најрађе виђен гост по најугледнијим кућама Београда.

После страшних поља века титоизма, он је са собом донео неку сету, на једно време. Повратио је сећање на ону историјску романтику. Подсетио нас на Србе преко Дрине. Подсетио нас на она најсјајнија времена уочи Првог светског рата, за која смо мислили да су заувек савршена и закопана.

Чак ми је једном покојни академик Радован Самарџић рекао да га је појава Шешеља и дошнје, и других сјајних Срба преко Дрине, страшно запрепастила. Дуго је у њему царовао страх да је све српско тамо пало на дно "тамног вилајета".

И сада се у Београду појавио Шешељ, млади и храбри научник.

У њему су видели новог Гаврила Принципа!

После петнаест дана проведених у Београду, Војислав Шешељ је, апсолутно, свестан шта га тамо чека, кренуо у Босну.

То је та Шешељева прта карактера да не одступа. Његова животна филозофија да се победа добија само на лицу места. Нема скривања и извлачења. У његовој природи је да се са несрећом сусретне очи у очи.

Воз је одмицао, а чекао га је "тамни вилајет". Ни издалека, тамошње прилике у политичком врху, нису биле као оне у Београду. Репресалије су биле снажније, него у време Броза. Нови властоджци су се учвршћивали и знали су колико је ту важно створити још већи страх у народу.

Охрабрени су били оним сјајним ефектима Олимпијаде. Хиљаде и хиљаде телевизијских и радио емисија емитовано је из Сарајева. У њима, то је био град и амбијент лепоте. Средина срдачних људи, и отворене душе. Романтика прошлости у функцији савременог живота. Сарајево је било лепо Исток, модерног Запада. А ко је за то заслужан? Па, наравно, креатори такве политике и таквог живота.

У то време, само појединци су знали, за ону заверу Черчила, који је довео зликовца Броза на власт. Чак и ти појединци веровали су, да је то била нека хировита грешка Енглеза, а не промишљена политика Запада. И да се, управо, од Запада, може очекивати помоћ на рушењу титоизма и комунизма.

Зар Џек Лондон, није тако романтично описао Русију у данима најкравијег бољшевичког терора? Писао је оде о Лењину, док је из руског народа истицала душа у потоцима крви.

Владајући систем у Босни, у коју је кренуо Шешељ, представљао је чудесну синтезу Курана и комунизма.

Био је то казан, репресије и зла. Везират, бруталнији и перфиднији, него у турско време.

У Сарајеву, извесно време Шешеља нису дирали. Припремали су његово уништење са друге стране. Спре-

мали су му свилен гајтан, али онако, подмукло и изолова.

Ухапсили су професорку Олгу Козомору и њеног мужа, доктора наука Радмила Јовановића и исто им продавали трикове, да су издати од Шешеља, који је "пропевао".

Срочили су им изјаве, и они су, збуњени и препаднути, у тренутку то потписали. Али, када су се прибали, све су то на суду порекли.

Државна безбедност је саслушала стотинак Шешељевих пријатеља, колега и познатика. Да ли је Бог сачувао Шешеља, или је његов пример подстакао њихову храброст, али сви они су одбили да потпишу монтиране изјаве.

У овом рату, у разним сусретима по Републици Српској, Војислав Шешељ је срео многе полицајце, Србе који су га тада саслушавали. Интерсантно, да према њима не осећа ни мржњу, а камоли жељу за осветом.

Као образован човек, као озбиљан политичар, он је схватио да је те репресалије на њему тада вршио, један систем без људског лика. Најважније му је било да су ти људи, данас, на правој страни. Неки од њих, као што је Драган Кијац, агент који га је први ухапсио, и спровео у Централни затвор, сада је функционер за безбедност у Републици Српској, а Милан Крњачић, шеф полиције за Босанску Дубицу, сада је такође на српској страни.

У случајном сусрету Шешељ се са њима сада, чак срдачно поздравио и пријатељски попричао. У његовом карактеру нема оне голе осветољубивости. Довољно му је било, да га подсети, на оно што му је рекао током саслушавања: "Доћи ћеш и ти у моју садашњу позицију. Бићеш и ти једног дана на нашој правој страни".

Праштање и помирење, то није била Шешељева нека декларативна изјава, него стварни чин.

Из тих мучних дана, Шешељ може да се сети, и многих лажних сведока, који су му намештени од извесног, Слободана Чвора, Драгољуба Чучковића пуковника у пензији, а који је сада избеглица у Србији. Он сам плаћа казну, својих заблуда прошлости.

Босански везири су умели да удесе да Шешељу свилен гајтан око врата затежу, баш Срби. То је било правило игре у једној подвали.

Незабораван је први човек полиције БиХ, Душко Згоњенин, по пореклу Србин из Бањалуке.

И док је Сеад Маглајића, син усташког жупана, за Крбаву и Псат, догупрао до првог човека владе, српски издајници и бедници, су у том свом новом истурчавању, кидисали на Шешеља.

Трећи пут Шешељ је био ухапшен 20. априла и то у Београду. То је било на Велики петак. Група интелектуалаца, је у то време, одржавала "кућне универзитете". Размењивана су политичка гледишта. Данас то делује потпуно смешно, али у оно време, у Кри-

ПРЕДИЗБОРНИ АЕРОМИТИНГ

вичном законику Југославије, постојао је вербални деликт.

Шешељ се нашао у групи интелектуалаца у стану Милован Ђиласа. Упала је група полицајаца, као у терористичко гнездо, и све их похапсила.

Војислав Шешељ је то поглавље описао у књизи под називом "Велеиздајнички процес".

Борба против интелектуалаца је добила на жестини, јер је њу, у то време, преузео да води, министар полиције, Стане Доланц.

То је, на другој страни, охрабрило Микулића и те силе осовине су кренуле жестоко.

На председништву ЦК СКЈ-у донет је закључак о потреби хапшења Војислава Шешеља. А на седници председништва ЦК СК БИХ, одлучено је да буде осуђен на двадесет година затвора.

Одлучено је да се гони по члану 114. Казненог закона СФРЈ, који је нешто модификован, класичан деликт - велеиздаје!

Данас неки гласачи, млађи од овог времена, не питају како је то, пресуде уместо суда, доносио Централни комитет?! Брозова "кућа цвећа", још стоји у Београду, као место свих одговора, за тако нешто.

Гвоздена песница револуције свом жестином је замахнула на Шешеља, јер је он, објективно, постао симбол противничког тора. И Војислав Шешељ је ухапшен 11. маја 1984. године, само два дана, после чувеног телевизијског интервјуа, са Станетом Доланцом.

Поново су претресли и његов стан и стан његове мајке. Шест сати су га држали у затвору. Наредили су му да се сваких осам сати појављује у полицији. То је она чувена игра мачке и миша, онај психолошки рат, оно убијање човска на рате. Те процесе описује Солжењичин, и Војислав Шешељ комотно може да се нађе у том садржају.

Четири дана он се јављао, а петог је био дефинитивно, ухапшен.

Правац, Окружни затвор у Сарајеву.

На рукама лисице, и вози га "марица". Сада је представљао опасну зверку, под оптужбом да хоће да сруши систем и државу.

Сваки поштен човек, у овом штуром времеплову Шешељеве биографије, може да наслути све стресове и тегобу једног човека. Али мора да се призна, да је то човек, велике упорности, и велике личне храбрости.

Привођење, претреси, саслушања, претње, све то спроводи систем у коме се сваки људски гест човечности сматра за револуционарну слабост.

Говор је човеков Божији и природни дар!

Мишљење и слобода мишљења, такође.

Али сатанисти "имају право" да пониште све Божије и све природно.

"Велеиздајнички процес"

Подужи је списак Шешељевих претходних "грехова". Нападао је "Ресавску школу" лажних доктора наука Бранио Ненада Кеџмановића због њего-

вог писања. Дирнуо у осинак, када је напао интелектуалце, који су из Сарајева ишли у Мадрид да хвале зелене књиге ислама. Указивао на панисламистичке тенденције властодржаца у Босни. Отворено поменуо афере Бранка Микулића...

Кад се данас све то сагледа, апсолутно је јасна Шешељева спремност да се увек, и у свакој прилици, без обзира на опасност, бори на страни истине. Тако можемо разумети наступе Шешеља и у овим данима велике друштвене моралне и политичке кризе.

Истражни судија му је 18. маја 1984. године одредио притвор. Одбијене су све жалбе адвоката и притвор је још продужен. Припремао се један од великих монтираних политичких процеса, који се може мерити само са процесом Дражи Михајловићу и још неким великим људима из прошлости.

Режија је ишла до најситнијих детаља, какве могу да опишу само савремени руски писци у литерарном дочаравању таквих процеса. Доводе се "скандинавци", цепароши и ситни допови, који аплаудирају јавном тужиоцу. Новински текстови се припремају код поузданих новинара. Они су написани унапред.

Републички секретаријат за информисање БИХ позвао је новинаре уочи суђења, и дао им "драгоцену упутства". Свака редакција је могла да пошаље само по једног новинара, јер превише помпе може само да штоди. Забрањена је свака најавна суђења у штампи.

Ако је Шешел у истражи ћутао, они су знали да ће на суђењу да проговори. Новинама је дато упутство да је у извештајима са суђења довољно да напишу само једну куцану страну текста, и то само где су места за судске хронике... Сведоцима, због контра изјава, дати само мало простора, а одбрани - ни мало.

Јавили су се тада новинари појединци, спремни да се храбро боре за истину, али нису имали могућности да то и објаве.

Оптужница је Шешелу теретила, да је у току две године деловао са "анархолибералистичких и националистичких позиција".

Коме сте тада могли да објасните да "либерте" - значи слободу? Слобода се судило, као тешкој кривци.

Када је реч о оптужници за национализам, интересантно је упоредити је са оним данашњим оптужбама у јавности Шешела, као националисте. Лакше ћемо препознати и тужиоце и шта их инспирише.

Оптужен је још "да је хтео да придобије што више истомисленика", да се дрзнуо да себи постави циљ "обарања власти радничке класе" и да је "радио на рушењу братства и јединства", циљао је чак да промени "федерално уређење земље".

Војислав Шешел, од када води политичку странку, никада се није бусао у груди о свом великом жртвовању за демократију и слободу. У тим суштинским стварима он испољава савршену скромност. Он ће бити вршач и духовит, пењати људе, који су били жбирови и "партијски крвници" у комунизму, али се никада неће ударити песницом у груди и рећи - ја сам истински робијао и за слободу и демократију. А робијао је, тешко и дуго.

После пет дана суђења осуђен је осам година робије!

Врховни суд БиХ смањило је ту казну на четири, а Савезни суд преиначио ту пресуду, на годину дана и девет месеци. Таман толико доктор Војислав Шешел провео је у Истражном затвору у Сарајеву и у страшном казамату у Зеници.

Сам ток суђења може да буде поглавље за историчаре. Могу га описати хроничари правосуђа од "спаљивања вештица" до суђења Шешелу.

Али, робијашница у Зеници, само у Шешеловом случају, довољна је за снажно литерарно дело.

Штрајк глађу

У истражном затвору у Сарајеву Војислав Шешел је провео пуних осам месеци. Онда је отпочео штрајк глађу, који је трајао четрдесет осам дана. Са становишта медицине, прекорачена је граница гладовања, опасна по живот.

Та истина о Шешеловом гладовању је доспела у југословенску јавност. Онај снажни, високи младић, постао је само сенка и живи костур.

Од његовог крупног тела, од његове огромне физичке снаге, испоставило се да је снажнији, његов дух. Он је био и даље у пуној снази.

Војислав Шешел није променио ни један став!

Месец и пет дана држали су га у "хелији смрти". Уместо да поклекне, он је постао духовно још снажнији.

Одведен је на издржавање казне у Зенички затвор. Познато је да се сурови услови за време истраге мењају, и да на издржавању казне после пресуде, затворенику, услови постају нормалнији.

Међутим, шиканирање Шешела у Зеничкој казнионици, почело је од првог дана.

Одбио је да испуни правило да пише своју аутобиографију "о мотивима почињеног дела, о својим религиозним убеђењима, о одређењу својих чланова породице"... Кажњен је због тога са петнаест дана самце.

У самици је Шешел измислио путању како би проширио њену тескобу од три корака напред и два у страну. Кретао се у осмицама.

Концентрисан у својим мислима, он је одолевао свему суровом у околини. Самаца је, у ствари, душегубка. Мучионица. Самаца ломи и дух и тело.

Самица је сломила и најтврђе од најтврђих.

Шешел им је показао да њега самица није сломила. И они су му продужавали боравак у њој. Кад се све сабере, он је у самици провео шест и по месеци. Ако се томе дода и четири месеца у карантину, он је само три и по месеца провео међу затвореницима.

Већ првог дана његовог штрајка глађу, био је страшно премлаћен од стражара, који се звао Иво Симић. Тукао га је пендреком по глави и врату. Дигао је руке, јер је видео да је његова воља тврда и несаломива.

Коначно су му за преостала три и по месеца робије дали да води затворску библиотеку. Шешел је записао да је за та три и по месеца прочитао деведесет и две књиге.

Војислав Шешел је и, иначе, страствен читач књига. И данас, у јеку најжешћих послова око вођења странке, и свега осталог, он некако нађе времена да испрати све савремене токове у литератури. Ништа не може да му промакне. Обдарен је великом могућношћу памћења. Што једном прочита, то је заковано заувек. Томе свакако треба да захвали за највише могуће оцене у школовању, за бриљантне студије.

Он није човек који спава на доворикама постигнутог успеха, и брзо је спреман да уђе у нове животне токове. Он не живи од старе славе. Окреће се новим пословима и новим изазовима, спреман да брзо сагледа ситуацију, животну и политичку, и да се према њој одреди.

Када је одробијао, Шешел није тражио ону затворску обавезну плату, нити му је њу неко нудио. Али је, ис-

то тако, одлучно одбио да претпоследњег дана затвора потпише изјаву да му затвор ништа не дугује.

У року од пола сата, израчунали су и исплатили му, два милиона динара, што је тада било у нивоу три просечне плате. Принцип је принцип.

Војислав Шешел је своју принципијелност до данашњег дана задржао у сваком односу. Принципијелно се одређује према политичким догађајима и према свему осталом у животу.

Српски народ, после свега што му се издељавало, свакако ће умети трезвено да одлучи да ли им је данас потребан принципијелан председник.

У тој принципијелности, у карактерним одликама његове личности, настајали су помињани животни рекорди. Од брзине студија, докторирања, дужине штрајка глађу, времена проведеног у самици зеничке "хелије смрти".

Шешел је човек за постављање рекорда!

Данас, после свега, јасно је да је он, увек излазио као победник и када је ситуација изгледала безизлазна. Није реч само о снажном телу и духу. Једноставно постоје такви људи.

Он све то мери системом својих вредности. Кад прича о својим затворским данима, Шешел се насмеје. Али никада на његовом лицу, у очима и гласу, нисам приметио ни огорчење ни жестину, ни мржњу, ни освету.

У томе је посебна снага његовог духа. У томе је његова посебност.

Сваки храбри иступ појединца, у сваком човеку изазива дивљење. Али ако се појединац упусти у битку са читавим једним системом, онда је он више од хероја.

Систем са којим се Шешел обрачунавао, иако није тада од Шешела доживео неки коначни пораз, он је сигурно толико уздрман и окрњен, да се никада више није могао повратити у своју праву величину.

Многи појединци су кроз историју изазвали велике обрте.

Нека историја оцени, да ли је Шешел нанео одлучујући ударац Везирату оног "тамног вилајета"?!

У данашњем његовом политичком ангажовању, он се опет суочава са сличном творевином на истом месту. Карте су данас мало другачије подељене. Много тога је исто, и опет, толико тога, различито. Али и Шешел је прошао још једну велику школу политичке борбе.

Затворске власти "робијале дан дуже"

При крају издржавања казне, када је већ било јасно да је властима био штетнији у затвору, него на слободи, почели су да инсистирају да он захтева помиловање. Радиле су то прво преко адвоката, па је Шешел одбио. Убеђивали су да тај захтев, макар, потпише Шешелова супруга, али је он запретио да то не чини. Када су коначно

чно послали својег жбира да убеђује Шешелеву мајку Даницу, да потпише молбу за помиловање сина, она је то одлучно одбила. Најбоље се држала.

Шешелу је робија истицала у суботу, а обичај је био, да се такви затвореници пуштају у петак, као радни дан. Шешел је прекршио и то правило. Инсистирао је и остао је до суботе. Затворске службе отпустиле су га са духовитом замерком, да су због њега, "робијале дан дуже"!

Када се нашао на слободи, остао је мало у Сарајеву, тек да га народ у чаршији срдачно испоздравља у сусретима. А онда се вратио у Београд. Кренуо је у своју престоницу, у своје јато, чисте савести, као суза.

Наставио је јавни обрачун са Хамдијом Поздерцем. Својим британским језиком, и са много духа написао му је отворено писмо. Садржај је фотокопиран и разношен по кућама, од академика до глумача.

Кружило је то писмо Београдом, по канцеларијама и становама, по школама и установама, и засмејавало народ. У ствари, народ је у том читању доживљавао неку своју освету за све оно што се годинама скупљало у његовој души.

Нушићевом лакоћом, кроз лик Хамдије, Шешел је величанствено обележио и главног јунака и време које га је створило. Људи су препознавали своје мале и велике Хамдије.

Били су то завршни Шешелеви удари. "Цар није мртав, док није го"!

Али, у том Шешелевом отвореном писму, једино није било мржње. Он је величанственим духом прелио своју затворску патњу. Уместо да плаче и износи лични бол, што би у сваком човеку сигурно створило мучнину, он је јавност озарио осећањем - да смо им, ето, коначно, доскочили.

Те Шешелеве шамаре Хамдији, српски народ је осећао као своју сатирафакцију.

Београдски интелектуалци заборавили зенички затвор

Али, према пријатељима, Шешел је био ригорознији. Од непријатеља се није ничему ни надао. У пријатеље из Београда је полагао наде, волео их дечијом душом. А када су та надања изневерена, у њему је створена читава побуна.

У затвору је он те своје пријатеље величао. Говорио о њима, као о свецима. Уочи суђења, поручио је Вуку Драшковићу да ни случајно не долази на суђење, "јер ће га сигурно ухапсити".

А када је изашао на слободу, чуо је да овај то није ни намеравао да учини. И то га је заболело и озледило. Очекивао је и надао се да ће највиша група интелектуалаца из Београда, бар покушати да посети онај страшни казамат у Зеници. Да ли је та посета успела или неуспела, важан је био чин! Затворски услови Шешелу би, после таквог покушаја, сигурно били бољи.

Али су њега посећивали само адвокати и родбина.

То је она сенка и озледа коју је понео из затвора. То је најбоља слика, Шешелевог схватања вредности дружења, и вере у пријатељство.

То је најбољи доказ, да он никад није био спреман, и да никад неће бити спреман, да изневери своје пријатеље. Код Шешела је пријатељство остало у оном исконском схватању. То је за њега светиња.

Због таквог схватања, он се чврсто држао у истрази. Чињеница је, да је поред толико пријатеља и истомишљеника, управо због тога, робијао сам.

У Београду је ипак било, протеста због репресалија током Шешелевих робијања. "Слобода Шешелу", био је наслов текста од осамнаест куцаних страна, који су потписали интелектуалци.

У то време, све што је у души осећао неки дух слободе, било је уз њега.

И помодарски, и истински бунџијски Београд, стекао је своју заставу - Војислава Шешела.

Подобност дезертера Ђинђића: "херојство бекства"

Стан у Сарајеву, заменио је за неки станицу у Земун Пољу, где је преселио супругу и сина Николу.

Посао су му обављали Света Стојановић, па Мићуновић, па професор Љубомир Тадић...

Уместо да се обезбеди запослење за Шешела, као робијашку жртву, човека, који је показао сву величину свог карактера, принципе, и снагу духа, на то место је дошао Зоран Ђинђић, државни стипендиста, дезертер из војске, лагодни студент из значајне комунистичке породице, који се комотно и првом класом вратио из Немачке.

Војислав Шешел није могао да дође чак ни место, на коме је до тада био запослен професор Коста Чавошки, као научни сарадник. Испуњавао је све услове двоструко. Био је једини кандидат, али се пријему супроставила Јидија Баства, коју ћемо доцније запитати као познатог борца, Реформских снага у тиму Анте Марковића.

Шешелева беда из затвора, наставила се тешком егзистенцијом на слободи, у сред тог захвалног Београда. Зна се, каква атмосфера у таквим приликама настаје и у породици. Супруга Весна је затражила, и добила развод. Од Шешела је добила стан. А њему су остали мајка Даница, син Никола и велика горчина у души.

Обратио се Председништву Југославије писмом, у коме захтева да му се врати пасош, како би егзистенцију могао да обезбеди, као гастарбајтер.

"Ако то не учините, са оружјем у рукама, и са детом на леђима, пробићу се преко ваше границе", написао је.

Увече је са Вуком Драшковићем био код Добрице Ђосића. Добрица га

је грдио због таквог писма, а Вук, све некако ту грдњу одобравао.

"Ако народ нема да једе хлеба, нека једе колаче", била је, отприлике, поновљена та реченица, француске краљиче.

Сви су знали да Шешел нема посао. Био је у цунгли велеграда, где се у животу плаћа и чаша воде. Изневерена су сва обећања да ће добити посао. Нека Бог суди о томе, да ли је то она критичка интелигенција Београда, хтела мало да сведе његов понос, који није сломила ни "хелија смрти" у Зеници.

А Шешел је ишао и даље усправан кроз ту цунглу, чврстим кораком, пробијајући се сопственим челом.

Објављивао је и продавао књиге. Оне су забрањиване и хапшене. Заплењиване и уништаване.

Он је имао много спремљених рукописа. У глави је имао много знања. У животу, огромно искуство.

Књиге су распродаване од руке до руке у року од три дана. За њима је стизала судска забрана. Брже је продавана, него што су забрањивали. Изводили су га због тога на суђење, а он је ту прилику користио да одржи политички говор.

Књиге "Време преиспитивања" и "Сумрак илузија" у којима Шешел напада Тита, званично није забрањена. Али ће власти последњег месеца 1986. године, ипак, забранити књигу "Велеиздајнички процес". Била је то књига докумената са његовог суђења.

Српски Солжењичин - књиге за ломачу

Војислав Шешел је наставио још енергичније, и само 1987. године одштапао пет књига. Од те збирке забрањен му је "Дисидентски споменар", књига петиција и протеста и "Освајење слободе", збирка писама Хамдији Поздерцу, Бранку Микулићу, Раифу Дивдарићу и Станету Доланцу.

Шешел је постао, тада најчитанији писац, поготову када је објавио Доланчеву нацистичку прошлост.

На ломачи се нашао и Шешелева књига "Књига за ломачу".

Стизале су забране на забрану. Војислав Шешел је постао српски Александар Солжењичин.

Због његових текстова, у то време, забрањивани су "Катедра", "Младина", и "Трибуна", и то више пута. Лако је данас китити се називима, "демократе".

Коначно му је остало само да се огласи на две трибине, које му је омогућила Патријаршија српске православне цркве.

Било је у то време и других интелектуалаца, који су на трибинама нападали и Лењина и бољшевизам. Нико им то посебно није забрањивао. Шешелу то није било могуће. Разлог је, свакако, по мом скромном уверењу, она црта која је делила "дисиденте" и праве антикомунсте.

Она је коначно дошла до свог јасног израза.

Али, "сви смо криви испод коже": и полицајци који су журили и пленили Шешељеве књиге, скривали су испод кошуље понеки примерак за себе, да код куће у подруму, или купатилу, то прочитају.

Сам Шешељ је кретао ујутру са ташном пуном књига, и продавао их по граду. Хранио је мајку Даницу и сина Николу, а остало издвајао за нова излања.

Лед је пукао! Пресуде о забрани су постали, само омоти, жалосне комедије. Репресалије су умирале у сопственом врзину колу. Довољно је описати једно Шешељево ондашње излажење пред суд.

Пет банки за вербални деликт

Опгужени је устајао: "Имам да изјавим да је Јосип Броз, звани Тито, највећи крвник српског народа!"

Порота би обарала главу, дактилографкиња нешто писала и брисала. А судија би ударио у сто: "Изричем вам казну од педесет динара!", кажњавао је Шешеља.

Ми бисмо одмах позади, у публици, брзо између себе одмах скупљали новац: "Ајде Војо, реци још једном!"

Скупљали бисмо новац за казну и за два три таква повика.

Луксуз је скуп. Лепота душе има своју цену. И срам има своју цену...

А увече је у Дневнику "онај", Смиљко Шагољ, онда прикривени Титов усташа, а сада отворени усташа, просто бљувао ватру и против Шешеља и против публике, и против суда, и против Београда. Шагољ је просто пла-

као. Из Дневника се скоро чуо његов лелек.

Заиста је права штета што је Војислав Шешељ данас у јавним наступима, ипак, изгубио мало ту страшну духовиту црту. Време је грозно. Србија је расточена а српски народ на највећим својим искушењима, па таква духовитост не би, сигурно, приличила ситуацији.

Шавови ондашњег система су већ попуцали на глобалном плану. Почело је са оснивањем политичких странака. Дошло је до великог раслојавања и у власти, и у створеној опозицији у народу.

Шешељ се свом својом енергијом укључио у тај процес. Настајали су и рушили се савези и партнерства. Све је то познато јавности. Ваља подсетити на један други аспект Шешељевог деловања у то време.

Отишао је у Америку. Посетио је легендарног попа Ђујића, о коме се педесет година само шапутало да је жив.

Од јединог живог четничког војводе, Војислав Шешељ је добио чин четничког војводе!

Био је то први Србин из Југославије, који је после педесет година дошао да се поклони сенима Драгољуба, Драже Михајловића, легенде српског патриотизма и првог герилца у поробљеној Европи.

Војислав Шешељ, млади српски научник, робијаш из титиистичких најгорих казамата, стајао је са свећом у рукама пред спомеником великом Дражи Михајловићу!

Лако је данас бити на вашару дивних терена Равне Горе. Помињати Чи-

чу, јести гибаницу, и певати четничке песме. Још лакше је и безболније Шешеља назвати "Црвеним војводом".

У оно време, у београдским новинама, осванула је Шешељева слика: стоји са свећом у руци, и крсти се испред Дражиног споменика! У то време за тако нешто се ишло на робију! Титоистичка Југославија јесте личила на пркотину. Јавили су се различити гласови протеста, али још увек је ту било оних специјалних и посебних тајних служби, апсолутно спремних да значајне непријатеље пошаљу и на робију и испод земље.

Шешељ је у њиховим очима већ давно био прекорачио ту границу непријатеља.

Сада је ударио у саму семенку њиховог система. Упалио Дражи Михајловићу свећу! На том пламичку пред очима читаве Југославије, као на ломачи, сагоревало је пола века њихове измишљене историје. Сагоревала је "историја револуције", "историја херојске борбе", "историја четничке издаје"... На ломачи тог пламичка Војислав Шешељ је сагоревао пола века српске расисторије!

Нека историчари протумаче значај тог обрта. Литерате нека опишу душу тог чина. Али једно је сасвим јасно - Војислав Шешељ је тим гестом учинио велико дело.

Из Америке се вратио са кокардом на реверу, као из вечерње шетње. И по Србији су се појавиле кокарде, та знамења српске историје, битака и победа. Војислав Шешељ је охрабрио Србе да их понесу поново.

ШЕРЛОК ХОЛМС

Глогов колац за вампира

Негде, крајем септембра, Шешел је покренуо петицију да се поруши "кућа цвећа", стварни или лажни гроб највећег усташког крвника Јосипа Броза. Позвао ме је да му се придружим и кажем неку реч.

Прелиставам ових дана Шешелеве књиге. Пронашао сам тамо његов говор. Ваљало би га прочитати поново.

Прочитао сам и своје речи: "Сва Србија је постала гробље! А гроб усташког крвника Броза - "Кућа цвећа"! То се, браћо Срби и сестре Српкиње, не може трпети!"

У том подсећању, као и у сваком, човек се преиспитује. Своди рачуне. Пита се шта би данас рекао. Шта се данас променило, а шта је остало исто?

Народ је онда донео глогов колац, да симболично као у причи Милована Глишића, пробадем највећег вампира у српској историји. У нашој прошлости ђаволи и вампири су били тек прича за децу уочи спавања. Они се надгорњавају са воденичарима и јурчају са скелацијама. Дерњају по раскршћима у глуво доба ноћи. Пробадају се глововим трном. Беже од венаца белог лука...

Али ово је "вампир", који није настао из српске душе и приче. Овај вампир се није "зајебаво" са скелацијама и воденичарима. Он је давио сву Србију. Он је дави и данас. Он хоће да је дави и убудуће, својим накотом и покрелом...

Председнички кандидат - из затвора на промоцију

Гледам Шешелеве портрете. Као византиско плаво, преплавиле су Београд. У реду Војо, ако још имаш снаге, терај даље. Можда вреди покушати да се спасе и Србија и српски народ.

У свом страначком животу Шешел је био поново хапшен. Опет је издржавао казну без помиловања и аболуције. У затвору је потписао формулар да се прихвата кандидатура за избор председника Србије. Кандидовао га је Српски четнички покрет. Пошто није хтео да пише молбу за своје помиловање, а морао је на изборе, ту молбу су у његово име написале затворске власти. Оне су и донеле решење да се та њихова молба усваја. Шешел се буну и као високи правни стручњак, објашњава да они немају право да тако поступе.

Он је једини затвореник, ваљда, у политичкој историји света, кога су тада силом избацили из затвора.

"Незаконито сте ме ухапсили, незаконито ме из затвора и избацујете", оценио је Шешел њихов поступак.

На слободи је одржао митинге у десетак градова Србије. Њих једино није видела штампа.

Међутим, на ред је дошло његово право на сат времена представљања своје личности и програма преко телевизије.

Београдска штампа је у Шешелевом случају превазишла све замисли и Лешњина и Броза. Све што је о Шешелу писала, претварала је у инцидент његовог понашања. Паралелно се објављују вести, из дана у дан, да су у његовој странци у току пучеви и да је Шешел смењен.

И док су се све странке хвалиле да имају милионе чланова (кад би се то сабрало, испадало би да Срба има двеста милиона становника), Српски четнички покрет је имао десетак хиљада чланова.

А онда је дошао тај "обавезни" термин представљања кандидата за председника. Појавио се висок, учтив кандидат у плавој оделу са кокардом на грудима. У једном даху, сталожено и мирно, без иједног сувишног слова, без иједне промашене речи, без делића секунде застајкивања, износио је програм своје четничке странке. Говорио је увек "Ми, српски четници".

Учтив, крајње коректан, невероватне интелигенције и очигледне памети, Шешел је, једноставно, био бриљантан. Говорио је као неки најумнији филозофи на тргу старе Атине. Невероватна је била само мудрост у тако младом бићу.

Зар је то та инцидентна личност? Зар је то тај букач, лудак и манијак, како месецима пише штампа Брозових знамења?

Са невиђеном лакоћом, он одговара и на посебна питања новинара, који га интервјуише. Одговори теку као моћне воде мирне реке. То је бујица речитости. Логика и оштроумност господаре екраном. То никада раније јавност није чула ни видела.

Сто хиљада гласова за четничког војводу

Војислав Шешел је постао тема дана у српској јавности. Он је постао личност за дивљење.

Новинарима, брозистичког знамења, остало је само да сада, уместо Шешела, прогласе да је "народ полудео" и да је "незрео" и "некомпетентан".

Тада је сто хиљада Срба гласало за Војислава Шешела!

Ваља свакако имати на уму, да би он тада добио више гласова, али је било оних рационалних гласача, који су знали да Шешел, ипак, не може да постане председник Србије. Свој глас су због тога поклонили радије некој могућој варијанти. Политика је, уосталом, вештина могућег.

Последњи вођа четника је стрељан! Нови вођа четника је освојио сто хиљада гласова!

У међувремену текао је наш српски живот по сценаријима између два томпуса Винстона Черчила и Јосипа Броза.

У српским школама читаве генерације су стекле знање из историје убиствене реченицом: "Непријатељи нашег народа су четници и усташе!" Та лаж је била централни део ра-

систиорије. Главна реченица обмане и залуђивања. Понављана је, док није постала саставни део наше свести. Војислав Шешел је ту лаж о симетрији "кривице" разбио и отишао корак даље.

Свим својим потезима Шешел је повратио знамења Србије. Знамења су обновила колективни дух!

Где је мера Шешеловог укупног учинка у свему томе? Сасвим сигурно, без тог отржењења и без тог охрабрења, Срби би били неспремнији за овај крвави ратни расплет. Сва села, све варошице и читави крајеви на рубовима српских држава, су захваљујући том охрабрењу, устали на време.

У току самог рата, док су поједине политичке странке гледале само како да отму власт, Српски четнички покрет и Српска радикална странка уопште, били су на првим линијама ратне одбране.

И сада, у миру, Шешел јавно говори - желим да преузем власт! Његови политички противници кажу - преузимање власти нама није највиши циљ. Наши идеали су већи!

Какав цинизам и побркан ред ствари и вредности?!

На политичком плану један од његових најважнијих заокрета је оснивање Српске радикалне странке. Српски четнички покрет овим оснивањем није угашен. Као име и покрет, он је одиграо значајну улогу од националног охрабрења и трежњења, до учешћа у рату. Српска радикална странка, ма како то изгледало чудно, је наставак једне исте политичке замисли, али са ширим идејама и на свим плановима, које изискује живот.

После шок терапија долази финија интензивна нега. Шешел је ишао истом путањом даље. Уласком у Народну скупштину Србије, он је ту странку учинио парламентарном. У практичној политици, тај глас није био од пресудног значаја. Социјалисти су у односу на опозицију, по броју гласова били четири пута јачи. Заступали су и патриотске идеје одбране српских земаља. Друго је питање - колико је све то било искрено и кратког даха, али се они нису сналазили да тој својој бројчајној преоми обезбеде и један непоречиви ауторитет. Једноставно, били су невични за политичку борбу у вишестраначком саставу.

Војислав Шешел је унео не само живот, него и потпуно нову тактику парламентарних убеђивања. Смењивале су се смешне и трагикомичне сцене. Добри познаваоци скупштинских говорника тврде, да су најтежи противници, они, који вешто заоштрени политичку ситуацију, пуну тешких аргумената, духовитим говорима противника умели да одведу у смех и фарту.

Главна битка је тада вођена око нашег главног проблема: борба између националног и интернационалног приступа.

Та разлика је, с обзиром да је земља у рату, бацила у стоти план све друге разлике у политичким гледиштима.

Војислав Шешељ је својом убедљивошћу, изношењем чињеница и духовитим наступима, давао тон раду читавог Парламента. Глас тако мањинских радикала се више чуо. Више одзвањао у јавности и штампи. Шта би новине могле да пишу о десетинама посланика, који хуће и дремају у својим клупама, док се Шешељ ватрено бори за своје ставове, или једноставно изводи неки свој мали шоу? Тако су новинари опчињени, да пишу о Шешељу и радикалима, чак, када им то није ни падало на памет.

Све до данашњег дана он је Српску радикалну странку предводио смисљено, али без кривудања и одступања са њених патриотских позиција. Иако је, и као личност, и као вођа странке коју представља, припадао блоку опозиције, он се ни једног часа није уступао да се јавно супротстави свим оним покушајима појединих политичких странака из опозиције, које су организовале своје протесте и у сред жестоког рата срозавале борбени дух српског народа и отупљивале оштрицу његове борбе. Није се обзирао на оптужбе таквих странака да је "помоћник и десна рука" режиму.

Ноћна мора режима

А управо том истом режиму, задавао је главне ударце. Оптужио их је за несналажење, од вођења политике и решавања државотворних питања, до вођења рата.

Конституисање нове Југославије, њеног остатка, наишло је на жестоку критику Шешеља. Старо име после свега, и начин како је та територија државотворно уређена, били су по њему у потпуној супротности са правим циљевима овога народа. Одлазак из Македоније, Јужне Србије, сматрао је највећом глупошћу, јер тамо живи православни народ. Иако је Броз тај народ прогласио за нову нацију, прогласио одишљену цркву, тај народ је остао православан и никада не би кидисао на војску.

Инсистирао је да се после сецесије Хрватске и Словеније, остатак територије прогласи српском државом. Захтевао је да се у парламенту, по вољи народа и демократски, донесе одлука о уједињењу свих српских земаља и да се јасно омеђе државне границе, како то чине државе у читавом свету.

Сећамо се да су такви његови ставови наишли на велики отпор појединих опозиционих странака, које су ујутру понављале оно што је глас Бона или глас Вашингтона, рекао увече. Али, они су били у мањини. Њихова политичка и морална кривина је апсолутна, али главна штета не пада на њихову душу. Главну одлуку је требало да донесе режим са тако моћном парламентарном већином.

Колебљиви, неспособни, поцепане душе између интернационалистичког васпитања у својим политичким биографијама и стварних националних потреба, они нису исказали ту смелост. И њима се захтев Шешеља није уклапао. Одлуке су доносили по старом комунистичком систему, разводњено, млако, фразерски и широко, а живот је захтевао одлучне кораке, као никад раније.

Између две ватре

Тако су и једни и други оставили Војислава Шешеља између две унакрсне ватре. На њега је могло да се пуца из свих брџа пропаганде. Његовим идејама могао је да се подсмева сваки новинарски почетник. Озбиљнији противници су га чак проглашавали лудим. Свако је користио методе сходно свом знању и таленту, али све је то испаливано у једну мету - Војислава Шешеља!

А на крају те галаме, јуна месеца, пре две године, један од најзначајних историчара Енглеске је управо, озбиљним текстом, у енглеској јавности, изнео своја гледишта, као да се договарао са Шешељем и прислушкивао његове политичке захтеве.

Он је изнео непоколебљиви став да се Срби безвезно бране пред светом, и да они читавом свету, једноставно, треба да саопште да све, што је од Југославије остало, после сецесије данашње НДХ, без српских територија, и Словеније, није ништа друго него српска држава. Простор на коме су живели и живе Срби, свесни свог порекла, чврсто и оправдано решени да имају своју јединствену српску државу!

Разуме се, наша јавност није о томе информисана, јер би сва она лавина због истих идеја, сручена на Шешеља, представљала смешну пену, као трик за снимање холивудских међава.

Војислав Шешељ је био, и остао, чврсто уверен да се никако не попусти пред уценама сила, које су се јавиле као Четврти рајх и у другим центрима светске моћи. Медвед може да обору кошницу једним малим додиром шапе, али му снага неће много користити пред разљућеним пчелама. Мишиће ће користити само да побегне и потражи заклон у неком потоку или брлогу.

Разуме се, ми видимо и осећамо своје тешкоће, али политичари морају проценјивати и тешкоће ратних и политичких непријатеља.

Пропагандни ужас против српског народа је био један "блиц криг". Али толика лаж, која је скрила и усташку прошлост, и усташку садашњост, и њене симболе не може имати дуготрајно дејство.

Разломљена погача се не може саставити

Уколико би Војислав Шешељ био изабран за председника Србије, он би знао да искористи сваку промену таквог стања. Он никако, и никада, не

заговара неки нови рат. Он једноставно предлаже само да се не седи скрштених руку и ишчекује судбина. На стоји да се сада поново и мукотрпно из пораза и промашаја, прво извуку поуке, а затим дуготрајном борбом, учврсти постојеће и поврати изгубљено.

Светски центри рата и мира створили су за зеленим столом нову Босну и Херцеговину. Прво, створена је држава која се својим муслиманским фундаментализмом завукла под ребра већ болној Европи и која ће морати, данас или сутра, да се од тога отараси. Са друге стране, створена је држава са три ентитета, творевина непозната у политичкој историји читавог света. Државе конфедерације, представљају данас у свету, чудан изузетак, и у њима царује насиље и прети стални распад. То је, једноставно, и неподесни и превазиђени облик државности. Данашње босанско чудо од државе је милион пута горе од свега тога. Народ каже, разломљена погача се никад не састави.

Све да Републику Српску силе зла погазе новим ратом до последње стопе њене територије, опет то неће бити подлога за легитимну и стабилну државу Босну, него тренутна и брутална окупација. Како би Срби свакако пружили отпор, окупација би била бруталнија. Што је окупација бруталнија, то је краћи век њеног трајања. Сигуран пут да се никада брутално поробљени део не стопи у једну целину са перспективом. Заго се и силама мрака и зла, такође, не исплати нови погубни рат. Велико је питање да ли би тај пламен пожара остао само у брдима Босне?!

Никада и нико, на Балкану, није створио државу за зеленим столом. Никада, и нико је неће ни створити!

Својим практичним духом у политици, Шешељ има другачије виђење. Он зна да прихвати борбу, и правилно, и тактиком, и лукавошћу, коју је изабрао непријатељ.

Под условом да се нађе на челу Србије, он ће свакако стално инсистирати на одржавању мира, на спровођењу мирних решења и дијалога, али ће користити све легитимне услове да између Србије и Републике Српске у сваком часу, дању и ноћу, успоставља све могуће видове сарадње. Интеграцију у културу, сарадњу у економији и свим другим областима, на које имамо, као јединствен народ, апсолутно сва права.

Који то насилник Европе или Америке може да стане испред камера, и да заговара уједињену Европу, а да Србима забрањује "све видове сарадње".

Крива Дрина није права граница

Војислав Шешељ је марширајући са својим српским четницима, инвадирима рата и српским народом, симболично прегазио хуприју на Дрини. Осуетио срамоту постављања те границе. Избрисао грех таквог подухвата

и показао да то није воља народа, него интерес једне клике, како да би остала на власти или задобила власт, може да дели српски народ по рекама и потоцима, да му поставља баријере и царинске рампе кроз половину куће.

Срби нису заслужили поделу дринским зидом, као Немци берлинским!

Војислав Шешељ би, као председник Србије, знао да се носи са том чињеницом. Оно што је доказао актуелном политичком режиму марширајући са народом преко Дрине, знао би исто тако добро, другим методама и начинима, да докаже Европи и светским силама.

У тим борбама незаобилазно поље је, управо, комуницирање са јавношћу. Однос са новинама, радијом и телевизијама, ратиштем на коме смо потпуно опустошени и потучени до ногу.

Како би се Шешељ снашао у тој улози, можемо претпоставити на основу искуства из његовог досадашњег односа са штампом.

У јавним политичким дуелима, Војислав Шешељ заиста нема, данас, у овој земљи противника у истој категорији. У телевизијским емисијама, он је у самом старту увек постављен у крајње неповољан положај.

Годинама ту влада пракса да се позове Шешељ као патриота и два, три, и више противника из интернационалних бригада. На почетку емисије, већ је очигледно, да је тој бригади придодат и новинар водитељ. На екрану се све види и осети, па чак и оно што се десило пре емитовања: очигледан је договор и синхронизација, да се све то окоми на Шешеља, и да му глава једном падне на том телевизијском пању.

Без обзира шта се све зна из биографије Шешеља, само они, који су му најближи знају, колико је он у стању да муњевиито снимни такву ситуацију, читав распоред снага противника. Како је то постало редовна пракса, он и нема разлога да се посебно упиње у том прозревању, како су се припремили да га дочекају, па му остаје само да муњевиито изабере начин, како да им парира.

Сећам се недавно баш такве једне емисије. Сви су већ били заузели своја места, спремни и наоштрени. Шешељ је ушао последњи. Кратко их је одмерио и прочитао на њиховим лицима мргодност и спремност да кидишу са оптужбама. Узео је празну столицу, и уз шармантни смешак, крајње пријатељски и дечије невино питао: "Да ли ја треба да седнем испред пороте?"

Збунили су се и ускомешали. Концепт им је био разбијен једном Шешељевом реченицом и на самом почетку. Духовита опаска отворила је причу са много измењеним почетком и током.

Витез округлих столова

Чудесне су те његове телевизијске игре. Силом аргумената, невероват-

ном логиком, талентом говора и духовитошћу, он загосподари ситуацијом. Кад примети да је противнике доучео као превише брзо, он се мало повуче и узмакне, како телевизијска арена не би остала ускраћена да им и даље буде интересантно. Брзим нокаутом, Шешељ би и себе лишио могућности да даље износи свој програм и виђење. Он због тога противнике мало полије водом, узмакне и освежи их, тек толико да прича може да се настави. И та игра траје и понавља се све док не уочи да је време за онај смртносни погодак.

Иста прича се понавља се у другим емисијама. Увек се нађе довољан број оних, који се понадају да му овог пута све то неће поћи за руком. И тако у бескрај. Да није тих покушаја да се Шешељ једном, у некој телевизијској емисији, коначно порази, сигурно да би било бар половина мање његових гостовања на телевизији.

Он савршено зна правило и у новинарству и у политици, да је најпогубније за политичког вођу, за странку или покрет када се ништа не догађа, и када у јавности постану мртво море. Зато Шешељ уме да изокола, преко девет брда, изазове интригу и наведе седму силу да крене према њему или најчешће против њега. То му је само шанса да се размахне и обавезно изађе као победник.

Шешељ је уверен да је и рђаво и писање против њега, и Српске радикалне странке, боље од поштовања и лепих мисли које би новинари задржали за себе и у себи.

Телевизијске емисије у којима учествује Шешељ имају велику гледаност. Једни га гледају, ценећи његово речито. Други - јер уважавају његове политичке идеје и ставове, и као озбиљни и забринути људи трагају за одговорима на многа питања из живота и будућности државе и народа. Знају да Шешељ око свега тога много не политичи, и да су му одговори јасни, отворени, проницљиви и пуни ваљаних информација.

Трећи опет, гледају те емисије са Шешељем да би се, углавном, после свих животних тешкоћа, забавили његовим духовитим одговорима и опаскама. Воде да гледају како велики и недодирљиви ауторитети, чије је имиџе телевизијска јавност градила годинама до лика недодирљивих светаца, падају пред Шешељевом бујицом речи и идеја.

Самофинансирање "Велике Србије" и "Земунских новина"

Народ има духа, и докле год је тај дух уочљив и жив, то је најбољи доказ да није све пропало у неповрат. Зато треба бити врло опрезан у давању примата, који је део телевизијске публике у тим емисијама значајнији.

Вођа Српских радикала под својом контролом има "Велику Србију", лист странке. Он је емотивно везан за тај на-

слов, као начело целокупног његовог политичког борења и идеал његовог циља. Та новина има континуитет и прати Шешељев политички живот, још од када је ступио у политику. Може му се понудити било каква замена неког дневног или недељног листа са милионским тиражом, али он никада не би пристао да за то трампи "Велику Србију". Он се нада да ће "Велика Србија" остати, и када Војислава Шешеља не буде било више, ни у животној ни у политици.

После освајања локалних избора у општини Земун, Српска радикална странка и општинско руководство, унапредили су постојеће "Земунске новине". Он није, као што су урадили сви други, тамо где су освојили власт, разјурито постојећу редакцију и довео своје људе. Само је повећао новинарску екипу и то јавним конкурсом. Новину је унапредио садржајно и у техничком смислу.

"Земунске новине" по изгледу личе на "Велику Србију", али то је више због оне емотивне везаности према новини Српске радикалне странке, него због жеље да то по садржају буде иста таква новина.

Садржај "Земунских новина" је окренут свакидашњем животу града. Прати све што се догађа од комуналних проблема, до политичких догађаја. Најбољи доказ да су то праве новине једног града, јесте чињеница да им је тираж повећан, а ремитенда готово и не постоји. Народ, једноставно, купује ту новину, како би се информисао о земунским догађајима и о свим мерама нове власти, а то је, у ствари основно у њиховом животу. У "Земунским новинама" нема идеолошких текстова Српске радикалне странке, али има онога што Шешељ и странка конкретно раде у земунској општини. Коначно, Земун је довољно велики град да би био лишен својег градског гласила.

У другим новинама и страначким препуцавањима често се говори, кроз опаске и примедбе, да Војислав Шешељ користи сваки број "Велике Србије" и "Земунских новина" за доминацију свог имена и својих фотографија.

Реално, ту се мора разлучити неколико ситуација. Војислав Шешељ се у "Земунским новинама" појављује са улогом коју има и када нешто конкретно уради. У другој новини појављује се и као вођа странке, и као рационалан човек, да би обезбедио одређену рекламу у јавности, а посебно у предстојећим изборима.

Лист "Велику Србију" финансира странка. Странка је донела одлуку да Шешеља кандидује за председника, па је и природно и рационално да највећи простор оставља за страначки најважнији циљ. Никада Војислав Шешељ није за "Велику Србију" примао помоћ Сороса или неких других фондација, и никада није покушао, као што

то други чине, да своје страначко гласило - прогласи за "независну новину".

Када су у питању јавна гласила, неопходно је у вези са Војиславом Шешељем разјаснити другу страну приче. Сећамо се, како су политичке странке, и на власти и у опозицији у растању старог уређења државе и институција, препредено, упорно, подмићивањем и насилно, преотимали поједине новинаре, читаве уредничке екипе и угледне листове. Шешељ је то видео, био је чак и упозорен о том процесу, али никада није ни насилием ни новцем заузео неке од постојећих листова. Са становништва политичких интереса, он је изгубио много. У моралном смислу, остао је потпуно чист!

Сада врхунски цинизам представљају опаске да ли ће он у својој јединој страначкој новини своје фотографије и име објављивати у сваком броју, или ће изигравати неку демократију и доносити имена и фотографије, величајући друге страначке вође. Такво упутство је без смисла и не би га прихватио ни неко из луднице.

Нико више на политичкој сцени Србије није имао већих примедби о затворености медија, за различите и опозиционе идеје, од самог Шешеља. О томе је говорио више него убојито. Никада није пропустио ни једну прилику да ту блокаду медија апсолутно осуди на најдржи могући начин. Али он, као практични политичар, никада није одбио учешће у неком од тих програма, ако су га којим случајем позвали. Користио је и ту прилику да још једном нападне и опомене такво насилје затварања и блокаде медија.

Међутим, поред свих тих најотровнијих критика, Војислав Шешељ никада није са својим радикалима кидисао на капије телевизијских станица и новинских кућа, да би их преузео силом.

Није реч о страху, нити о могућности да српских радикала има довољно, да би то могли и да учине, него је реч о његовом принципијелном односу према начину демократске борбе и освајања власти. То су голе чињенице и суштинџу о стварном демократском понашању не би смеле да прекину фразе о демократији!

Војислав Шешељ, је опет, сада као кандидат за председника Србије, је својим муњевитим реаговањем изненадио и режим и опозицију. Док се воде јалова преганања око програма телевизије, о метрима потрошених трака и минутаже за представљање кандидата и програма, он је својим средствима и на свој начин почео ту кандидатуру.

Жестоко, силовито и својим средствима он је у Бурђевданском јутру понудио своје услуге Србији и српском народу. И док су сви остали ухваћени на спавању и у раскораку, у некој латаргији, дремежу, он је изашао на урањак. Користи сваку прилику да тај свој

чин надопуњује и подстиче реалним програмом.

Из дана у дан народ, се суочава са његовом спремношћу да изврши оно што је обећавао у ранијим предизборним тркама.

У Земуну нешто ново

Војислав Шешељ је победио на локалним изборима у Земуну и сву енергију усмерио, како би на једном малом примеру, показао, како се рационално, умно, демократски и одлучно спроводи власт.

Само једним пројектом он је обезбедио хиљаду двеста плацева за индивидуалну стамбену изградњу. Створиле се ту ново насеље под именом "Бусије".

Земунци знају да је управо на том простору, била предвиђена изградња нове депоније смећа. Таква депонија би еколошки, апсолутно, угрозила Земун и Нови Београд. Сувишно је упоређивати разлику да ли нам је испред очију и плућа депонија смећа или хиљаду двеста кућа, за исто толико, а можда и више породица.

За три месеца владања Земуну, он је започео изградњу примарне водоводне мреже за сва насеља, изузев Батајнице и Сурчина, који су то имали.

Асфалтиране су и поправљене улице, иако је то био посао и трошак града, а не Земунске општине.

Да је Шешељ, којим случајем малициозан човек, нормално, он би тај новац потрошио за неке општинске послове, а грађанима оставио да се ломатају преко разрованих улица, и упоређују, како се то влада градом а како општином Земун.

Српски радикали у земунској општини су још асфалтирали пут Батајница-Сурчин, пут Угриновци-Крњешевци. Изграђују нови пут Прогар-Купиново. Обнављају пут између Бечмена и Петровчића.

Сваки коментар је сувишан. Ако народ добије пут, било ко са стране може га звати и демагогијом једног политичара, то никако неће умањити прави учинак ствари.

Као некад екипе CNN-а на ратишту, стигле су камере, да на лицу места сниме Војислава Шешеља, како сељацима отима утрине и крчми у плацеве и просторе за привредне објекте. Те утрине су увек биле државна земља! У реду, сељаци су их користили и на њима напасали своја стада оваца, говеда и гусака. Услови сточарења су се променили, село је променило део својих економских активности. Утрине су остале празне. Људи који познају менталитет народа по тим селима, а уосталом тако је, ваљда, у многим срединама по свету, тврде да отпор долази из простог једног егоистичног става - боље нека утрина остане празна и пушта ледина, него да нам се ту "увуку" неки дошоји. Пред таквим ставом, замагљена је и чињеница да би на тим пустим лединама били привредни капацитети, фабричне, у којима би

млађи нараштај, баш из тих села налазио могућност запошљавања испред кућног прага.

Остаје непобитна чињеница да Војислав Шешељ, као председник Земунске општине, и да Српски радикали нису, било коме, по тим селима одузели ни један једини метар приватне земље!

Једноставно, то се не уклапа ни у њихову жељу ни у програм приватизације Српске радикалне странке! Није непознато јавности да, управо, Српска радикална странка заступа најенергичније и најхитније мере приватизације. Приватна својина у програму Српских радикала је светиња!

Радикали су у Земунској општини за ово кратко време поделили хиљаду локација за привредне објекте. Јасно је колико је то замаха једног економског потеза и колика је то мера оживљавања економског живота и егзистенције људи. Поред тога, легализовано је три стотине постојећих привредних објеката. Власници не морају више да стрепе и да се понашају као илегалци, општина да остане без преза, па да трпе и једни и други.

За време радикалске власти у Земуну, отворено је две хиљаде нових радних места!

Земунска општина је из свог фонда доделила народу триста седамдесет станова. Омогућила им је да их откупе, приватизују и да се о њима старају.

Уручена је једнокрагна помоћ инвалидима, деци палих бораца и деци без родитеља.

У Земунској општини врата су отворена народу, дању и ноћу. У Земунској општини данас пружају услуге најљубазнији службеници од свих општина у земљи! Нигде грађанин неће завршити брже и квалитетније посао у општини, него сада у Земуну.

Војислав Шешељ за председника државе

Ако је Војислав Шешељ са српским радикалима у Земуну створио боље услове за живот и рад његових становника он с правом очекује поверење да створи исту такву Србију!

Када се саберу сви напади на политичку личност и идеје Војислава Шешеља, у њима нема и никада није било само једне оптужбе да је Војислав Шешељ везан за било коју финансијску аферу, крађу или подвала.

И он, и његова странка су остали најсиромашнији! У данашњим условима то је најреалнија мера честитости. Вођење једне државе, посебно изможене и разбијене Србије, је замршен и компликован посао.

Чињеница је да би Шешељ на њеном челу одмах сузбио и плачку и разбојништво.

Виталном и вредном народу то је довољно за почетак живота каквог смо некад имали. За стварање Србије, угледне и моћне каква је постојала!

Рајко Ђурђевић

СПОЉНОПОЛИТИЧКИ БИЛТЕН

Подршка Републици Српској
- са Ле Пеном на Палама

За Европу нација
- гост српских радикала Владимир Жириновски

Традиционално пријатељство
- на Гробљу француских ратника

Посматрач на изборима за председника Русије

Прво са Шешелем
- делегација Руске думе у Савезној скупштини

Јачање међународних веза - посета Словачкој

МИ ДОЛАЗИМО!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

